၄၇
သ

၅၅၈၉ ၂၀၄·၃၅
နယ

ကလေးများအဖို့ဗုဒ္ဓဝင်

(သာသနာတော် ၂၅၀၀-အထိမ်းအမှတ်)

နယဉ့်-ရေးသည်။

မင်းသုဝဏ်-တည်းဖြတ်သည်။

၁၃၂၄-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၂-ရက်၊
ရန်ကုန်မြို့၊ အမှတ်(၁၁) လန်ကတ်စတာလမ်း၊
နယဉ့်ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

ကလေးများအဖို့ဗုဒ္ဓဝင်

အမှာ

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိဘတို့သည် မိမိတို့၏ သားငယ် သမီးငယ်များကို လက်ဆွဲကာ ဘုရားတန်ဆောင်း ကျောင်းကန်စရပ်တို့၌ ရေးခြယ်ထားသည့် ဇာတ်ကားတို့ကို ညွှန်ပြ၍ ဗုဒ္ဓဝင်ကို ပြောဆိုလေ့ရှိကြပါသည်။ ထိုကြောင့်လည်း သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် ဗုဒ္ဓဝင်ကိုအနည်းနှင့်အများ သိရှိလာကြပြီးလျှင် ရတနာသုံးပါးတွင် သက်ဝင်ယုံကြည် လာကြလေသည်။

ထိုသို့သော သက်ဝင်ယုံကြည်မှုကို မိမိထက်သန်ရလေအောင် အားပေးလိုသောဆန္ဒဖြင့် ဤ "သုံးလူ့ရှင်ပင် ဗုဒ္ဓဝင်" ကို ကလေးတို့၏ အဆင့်အတန်းနှင့် ညီကာရေးသားပြုစုထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။ လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ "သုံးလူ့ရှင်ပင်"ကဗျာကို အခြေပြုထားသည်ဖြစ်၍ ဤဗုဒ္ဓဝင်သည် များစွာ ဖတ်ရလွယ် မှတ်ရလွယ် ပြောရလွယ် ဟောရလွယ်သော စာဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ကလေးများအဖို့ သာသနာ ၂၅၀၀-ပြည့် လက်ဆောင်ကောင်းကြီးတရပ် ပေါ်ပေါက်လာပေသည်တကားဟု ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ဖြစ်ပါသတည်း။

ကလေးဗုဒ္ဓဝင်

မာတိကာ

အမှာ

၁။ ဘုရားအလောင်း ပဋိသန္ဓေယူတော်မူခြင်း.... .... ၁
၂။ ဘုရားလောင်းဖွားတော်မူခြင်း.... .... ၉
၃။ ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောထွက်တော်မူခြင်း....၂၂
၄။ အလောင်းတော်မင်းသား ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း ၃၁
၅။ ဗုဒ္ဓသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဓမ္မစကြာဟောတော်မူခြင်း.... ၄၁
၆။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခြင်း.... .... ၉၃
၇။ လေ့ကျင့်ခန်းများ.... .... ၁၂၉

ရတနာတြိ၊ နမာမိ။

၁—ဘုရား အလောင်း ပဋိသန္ဓေ ယူတော်မူခြင်း။

သုံးလူ့ရှင်ပင်၊ ကျွန်းထိပ်တင်၊
သောင်းခွင်စကြာဝဠာ၊
နတ် ဗြဟ္မာတို့၊ ညီညာရှိုးစု၊
ဘောင်းပန့်မှုကြောင့်၊
ရတုနဂို၊ ရွှန်းရွှန်းစိုသည်၊
ဝါဆိုလပြည့်၊ ကြွက်မင်းနေ့ဝယ်၊
ချမ်းမြေ့ကြည်ဖြူ၊ သန္ဓေယူသည်၊
နတ်လူငြိမ်းဘို့ကိန်းပါကို။ ။

[လယ်တီဆရာဘော်ဘုရား။]

ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည်၊ ဘုရား ဆုပန်မည့် ဘဝ၌၊ သုမေဓာ ဟူသော အမည်ဖြင့် သေဌေးတဦး ထင်ရှား ဖြစ်လာခဲ့လေ၏၊ သုမေဓာသည် ငယ်စဉ်က မိဘနှစ်ပါး သေဆုံး

ခဲ့သောကြောင့်၊ အခြွေအရံများစွာနှင့် မိဘတို့ ထားရှိခဲ့သော၊ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာများကို ထိန်းသိမ်း၍ နေထိုင်ရသည်။

သုမေဓာသည် မိဘတို့၏ အမွေအနှစ်ထားရှိခဲ့သော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတို့ကို ကြည့်ပြီးလျှင် စဉ်းစား မိလေ၏။ ငါ၏မိဘများသည် များမြောင်လှစွာသော ဤရွှေငွေရတနာ ဘဏ္ဍာပစ္စည်းတို့ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း၊ ေ့ခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့ဖြင့် မလွဲနိုင်သော ဤလောကဓမ္မတာအတိုင်း သေလွန်ခဲ့ကြရလေပြီ။ သူတို့ ရှာဖွေထားရှိခဲ့သော ပစ္စည်းများသည်၊ သူတို့ သေလွန်ရာသို့ မပါချေ။ ယခုငါသည် ဆက်လက်၍ ခံစားစံစားနေရပေသည်။ ဤရွှေငွေရတနာ ဥစ္စာစည်းစိမ်များသည် တနေ့သ၌ ငါသေလွန်ခဲ့သော် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ ငါ့နောက်သို့ ဤပစ္စည်းဘဏ္ဍာ များသည် ပါမည် မဟုတ်ပေ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည်သာလျှင် ငါ့နောက်သို့ပါဘွယ်ရှိသည်။ ငါသည် ဤပစ္စည်းများကို အလိုမရှိတော့၍ ယနေ့စွန့်ပစ်ကာ ကုသိုလ်ရှာတော့အံ့။

ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်လာသော သုမေဓာ သေဌေးသည်၊ ကျေးကျွန် အခြွေအရံ များစွာတို့ကို ခေါ်ပြီးနောက် ရွှေ ငွေ ရတနာ ဘဏ္ဍာပစ္စည်းမှန်သမျှတို့ကို ပေးကမ်း စွန့်လှူ ခဲ့ပြီးသော်၊ ဟိမဝန္တာတောသို့ဝင်၍၊ တရားဓမ္မ အားထုတ်ကာ နေလေရာ၊ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရရှိ၍၊ သုမေဓာ ရ သေ့ ဟု ထင် ရှား စွာ ဖြစ်လာပြန်လေ၏။

ထိုအချိန်အခါသည်၊ ဒီပင်္ကရာဟူသော ဘွဲ့အမည်တော်ဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓတဆူ ပွင့်တော်မူနေသော ကာလဖြစ်ပေ၏။

သန္ဓေယူတော်မူခြင်း

တနေ့သ၌ သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည် ဈာန် အဘိညာဉ် တန်ခိုးဖြင့် ရမ္မာဟူသောမြို့ပေါ်မှ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဖြတ်၍ ကြွလာလေရာ မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဒီပင်္ကရာ ဘုရား ကြွလာ တော်မူမည်ဖြစ်၍ ခရီးလမ်းပန်း သာယာအောင် ပြုပြင်နေကြ သည်ကို မြင်ရလေ၏။ ရှင်ရသေ့သည်း ကောင်းကင်မှ ဆင်း သက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းသဖြင့် အကြောင်းကို သိရသော် မိမိ လည်း ဒီပင်္ကရာ ဘုရား ကြွတော်မူရန်လမ်း ပြင်လို၍ မြို့သူ မြို့သား လူအများနည်းတူ မြေတကွက်ကို ယူ၍ ညီညာသော လမ်းမ ဖြစ်စေရန် ရွှံ့ညွှန်တို့ကို ဖယ်ရှားနေပေ၏။

ဒီပင်္ကရာ ဘုရားသည် နောက်ပါ သံဃာတော် များနှင့် ကြွလာတော် မူသောအခါ ရှင်ရသေ့ ပြင်ဆင် နေသော နေရာတွင် ရွှံ့ညွှန်များ မစင်သေးသဖြင့် ဘုရား ခြေတော်စုံကို ရွှံ့ညွှန်များ မပေလူးစေရန် ရှင်ရသေ့ကိုယ်တိုင် လမ်းမပေါ်တွင် မှောက်ကာ တံတားအဖြစ် ခင်းပေးပေ၏။

ထိုအနီးသို့ သုမိတ္တာ အမည်ရှိသော အမျိုးသမီး တဦးသည် ကြာပန်းရှစ်စည်းကို ယူလာပြီးသော် ရှင်ရသေ့အား ငါးစည်း ကမ်းကာ ကျန်သုံးစည်းဖြင့် ဘုရားကို ရိုသေစွာဝပ်၍ ကန်တော့ လေ၏။

သုမေဓာရှင်ရသေ့လည်း ကြာပန်းငါးစည်းကို ဘုရားအား လှူပြီးနောက်၊ နောင်အခါ တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရား ကဲ့သို့ သတ္တဝါအများကို သံသရာဆင်းရဲမှ ကယ်တင်နိုင်သော ဗုဒ္ဓတဆူ ဖြစ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

ဒီပင်္ကရာ ဗုဒ္ဓသည် နောင်ကာလကို မျှော်ရှု ပြီးသော်၊ ဤရှင်ရသေ့သည် နောင်ကာလ၌ ဂေါတမ ဟူသော ဘွဲ့အမည်

တော်ဖြင့် ဗုဒ္ဓတဆူ ဖြစ်လတ္တံ့။ ကြာပန်းသုံးစည်းကို လှူသော ဤအမျိုးသမီးသည်လည်း ဂေါတမဗုဒ္ဓ အလောင်းတော်၏ ပါရမီဖြည့်ဘက်ဖြစ်ပေအံ့ ဟု ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့လေသတည်း။

အလောင်းတော် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည် ဒီပင်္ကရာဗုဒ္ဓ၏ ဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း၊ ဘဝများစွာ သံသရာ၌ မဆုတ်မနစ် သော်လုံ့လဖြင့် ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကို ရရှိရန် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့် ဆည်းခဲ့ရာ ဗုဒ္ဓစင်စစ် မဖြစ်သေးမီတဘဝ၌ တုသိတာနတ်ပြည် ဝယ် သေတကေတု အမည်ရှိသော နတ်သား ဖြစ်လာလေ၏။ သေတကေတု နတ်သားသည် တုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် နတ်တို့၏ အရေအတွက်အားဖြင့် အနှစ်လေးထောင်၊ လူတို့၏ ၌ ရေ အတွက်အားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ့်ခုနစ်ကုဋေ ခြောက်သန်း စေ့အောင် နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ဖြင့် စံစား၍နေလေ၏။

ထိုအခိုက်၊ လူတို့ပြည်ဝယ် အနှစ် တထောင်က စတင်၍ ဗုဒ္ဓတဆူ ပွင့်တော်မူလိမ့်မည် ဟူသော ကောလာဟလသတင်း စကား များ ကျော်ကြားကာ လူ အပေါင်း တို့ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်ဖြစ်လျက် ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြလေသည်။

ဤသို့ လူ့ပြည်မှ လူအပေါင်းတို့က ဗုဒ္ဓကို ဖူးမြင်လို၍ မျှော်လင့်မြူးရွှင်နေကြသည်ကို နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့ သိလေ၍ ဘုရားအလောင်း သေတကေတု နတ်သားရှိရာသို့ စုရုံးလာကြ ပြီးသော်၊ အလောင်းတော်နတ်သား၊ ဘုရားဖြစ်ချိန် တန်ပါပြီ၊ လူ့ ပြည် ဝယ် လူ အပေါင်း တို့ သည် ဗုဒ္ဓ၏ တ ရား ထူး၊ တရားမြတ်များကို နာကြားလိုကြ၍၊ မျှော်လင့် မြူးထူး နေကြ ပါပြီ၊ အလောင်းတော် နတ်သားသည်၊ ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကို ယူကာ

သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား တရားဒေသနာ ဟောကြားတော်မူပါဟု တောင်းပန်ကြကုန်၏။

ထိုသို့ တောင်းပန်ကြလေသော် အလောင်းတော် နတ်သားသည်း ဘုရားဖြစ်ရန် အခါကာလ၊ ဘုရားဖြစ်ရန် နေရာဒေသနှင့် ဘုရားဖြစ်ရမည့် အမျိုးအနွယ် စသည်တို့ကို စဉ်းစားကြည့်ရှုတော်မူ၏။

ဘုရားဖြစ်ရန်ကား လူတို့၏ သက်တမ်းရှည်လွန်းလျှင် မမြဲသော သင်္ခါရတရားကို သတ္တဝါတို့သည် မမြင်နိုင်ကုန်၊ သက်တမ်း တိုလွန်းလျှင်လည်း သတ္တဝါတို့တွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဟူသော အမိုက်တရားများ အားကောင်းနေသည့်အခါဖြစ်၍ တရားဒေသနာကို သက်ဝင်ယုံကြည်နိုင်ဘွယ်မရှိ၊ ယခုအခါသည် လူတို့၏သက်တမ်း အနှစ်တသိန်းမှ ဆုတ်၍ တရာတမ်းမျှ နေကြရသော ကာလဖြစ်သဖြင့် လူတို့သည် ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း၊ သဘောတရားကို သိနိုင်မြင်နိုင်ကြပေမည်။

ဘုရားဖြစ်ရမည့် အရပ်သည်လည်း ရှေးဘုရားများစွာတို့ ပွင့်တော်မူရာဖြစ်သော ဤဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းရှိ မဇ္ဈိမဒေသ ဌာနသာလျှင် သင့်လျော်ပေသည်။

ဘုရားဖြစ်ရမည့် အမျိုးအနွယ်သည်လည်း မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုးတို့သာလျှင် ဘုရားတကာတို့ ပွင့်မြဲဖြစ်သည်၊ ဤအမျိုးနှစ်စုတွင်လည်း ယခုအခါ မင်းမျိုးသည်သာလျှင် သင့်မြတ်ပေသည်၊ ထိုမင်းမျိုးတို့တွင်လည်း သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည်ကြီးကို အစိုးရသော သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ရှေးမဟာသမတမင်းမှစ၍ ဆင်းသက်ခဲ့သော မြတ်သောမင်းမျိုးဖြစ်ပေသည်။

ထိုမင်း၏ မိဘုရားသည်လည်း ခပ်သိမ်းသော အယုတ်တရားတို့မှ ကင်းလျက် မကျိုးမပျက်သော ပဉ္စသီတရားရှိသူဖြစ်သည်၊ ငါ၏ အမိဖြစ်ခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

ဤသို့ အလောင်းတော် သေတကေတုနတ်သားသည် လူတို့ပြည်ဝယ် ဘုရားဖြစ်ရန် သင့်တော်၏ဟု ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် နတ်မြဟ္မာအပေါင်းတို့အား၊ ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံတော်မူ၏၊ ယင်းသို့ဝန်ခံတော်မူပြီးမှ အလောင်းတော် နတ်သားသည် နတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် နန္ဒဝန်အမည်ရှိသော နတ်ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ စုတေခဲ့ပြီးသော် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းမဇ္ဈိမဒေသအလယ်ရှိ သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ တောင်ညာဒေဝီ ဖြစ်သော သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ စွဲလမ်းသန္ဓေတည်နေတော်မူ၏။

ဝါဆိုလပြည့် ကြာသပတေးနေ့၌ မဟာမာယာ မိဖုရားကြီးသည် သီတင်း သီလ ဆောက်တည်ပြီး၍ ကျက်သရေ ရှိသော တိုက်ခန်း တွင်း ရှိ သလွန် ပေါ် ၌ လျောင်း စက် ခဲ့ ရာ ညသန်းကောင်ယံအချိန်တွင် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်တော် မူလေသည်။

စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးပါးတို့သည် မဟာမာယာ မိဖုရားအား သလွန်တော်နှင့်တကွ ချီမသွားပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာရှိ အင်ကြင်း ပင်ကြီးအောက် ကျောက်ဖျာ ထက် ၌ ချ ထား ကြလေ၏။ ထိုအခါ နတ်မိဖုရား လေးယောက်တို့ ရောက်လာ၍ မိဖုရားအား အနဝတတ်အိုင်မှရေစင်ဖြင့်ချိုးစေပြီးလျှင် နတ်ပန်းနံ့သာ နတ်တန်းဆာတို့ကို ဆင်ယင်စေလျက် ငွေတောင်ထွတ်ပေါ်ရှိ ရွှေဗိမာန်သို့ ယူဆောင် အိပ်စေပြန်သည်၊ ထိုအခါ

ငွေရောင်အဆင်း ကဲ့သို့သော ဆင်ပြောင်ရတနာ တစီး သည်၊ မြောက် အရပ်မှ လာ၍ မာယာ မိဖုရား၏ လက်ျာ နံ ပါး ကို လှစ်ကာ ဝင်လာသည်ဟု မြင်မက်တော်မူ လေ သည်၊ ဤသို့ အလောင်းတော်မြတ် သန္ဓေ တည်နေသောအခါ စကြာဝဠာ တိုက်တသောင်းသည် ကောင်းကြီး ပြုသကဲ့သို့ ကြီး စွာ သော တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ် ပေါ်လေသတည်း။

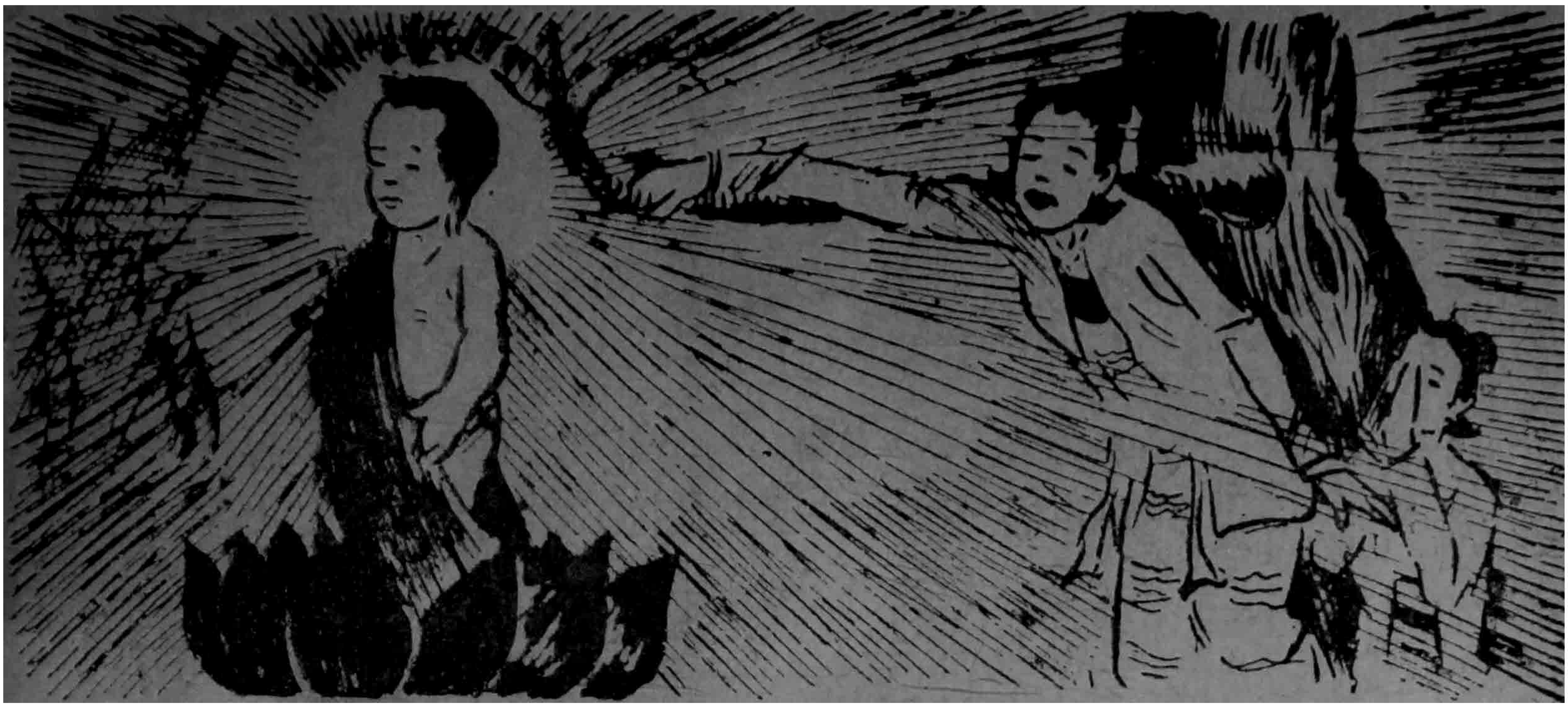

၂—ဘုရားအလောင်း ဖွားတော်မူခြင်း။

သန္ဓေယူကာ၊ ဆယ်လကြာသော်၊
မဟာသက္ကရာဇ်၊ ခြောက်ဆယ့်ရှစ်ကြို၊
ကဆုန်လပြည့်၊ သောက်ကြာနေ့ဝယ်၊
ချမ်းမြေ့စုံစီ၊ လုမ္ဗိနီ၌၊
မဟီလှိုက်ဆူ၊ ဖွားတော်မူသည်၊
နတ်လူအောင်မြို့လမ်းပါကို။ ။

ယင်းသို့ ဘုရားအလောင်း ပဋိသန္ဓေ တည်နေတော် မူ၍ ဆယ်လစေ့သောအခါ မဟာမာယာ မိဖုရားသည်၊ မယ်တော် ခမည်းတော် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ နေရာဖြစ်သော ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုအကြောင်းကိုသိရှိသုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ပေသော် ဒေဝဒဟပြည်နှင့် ကပိလဝတ်ပြည်၏ အကြား ခရီး တလျှောက်၌ မင်းတို့၏ အခမ်း အနား အဆောင် အယောင် တို့ကို ခင်းကျင်းစေပြီးလျှင်၊ စစ်အင်္ဂါလေးပါး ဝန်းရံစေလျက် မိဖုရားအား ရွှေထမ်းစင်စီးစေကာ ထွက်ကြွတော်မူစေလေ၏။

ဒေဝဒဟပြည်နှင့် ကပိလဝတ်ပြည်၏ အကြားဝယ် နှစ်ပြည်ထောင် လူအပေါင်းတို့ ဆွတ်သုံးနားနေရာ လုမ္ဗိနီ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ရှိလေ၏။ မိဖုရား ထွက်တော်မူလာသော အခါသည် အင်ကြင်းပန်းများ ဝေဆာစွာပွင့်လျက် ပျား ငှက် ပိတုန်း တို့ နားနေစားသုံးကာ အလွန်သာယာနေဆဲအခါ ဖြစ်ပေ၏။

မိဖုရားသည်သာယာတင့်တယ်လှသော ထိုလုမ္ဗိနီအင်ကြင်းဥယျာဉ်ကို မြင်တော်မူရာ၊ အင်ကြင်းပန်းများကို ကိုယ်တော်တိုင် ဆွတ်ခူးကာ ကစားမြူးပျော်လိုသော စိတ်တော်ဖြင့် ညွတ်ကျလာသော အင်ကြင်းကိုင်းကို လက်တော်ဖြင့် လှမ်း၍ဆွတ်ခူးတော်မူစဉ် ထူးခြားကောင်းမြတ်သော အတိတ်ထူး၊ နိမိတ်ထူးများသည်၊ ရုတ်ခြည်းပင်လျှင် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

အာကာသ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်အပေါင်း ခြံရံ လျက် နေမင်း လမင်းတို့သည် တပြိုင်နက် ထွက် ပေါ် လာ ကြသည်။

မဟာပထဝီ မြေကြီးတွင် ကြီးစွာသော တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဤသို့အစရှိသော သုံးဆယ့်နှစ်သွယ်သော ထူးခြားကောင်းမြတ်သည့် အတိတ်ထူး နိမိတ်ထူးများ ဖြစ်ပေါ် လာရခြင်း ဖြင့် ဘုရားအလောင်း ဖွားမြင်တော်မူမည်ဟု သိရှိကြလေ၍ မိဖုရားအား အထိန်းအယမောင်းမတို့က ရုတ်ခြည်းပင်လျှင် တင်းတိမ်အကာအရံတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ပြီးကာ စောင့်ရှောက် ပြုစု ကြ စဉ် ပြည့်ဝန်းသော လစန္ဒာ၏ အဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းပပ၊တင့်တယ်လှပေသော လက္ခဏာ ကြီးငယ်နှင့် ပြည့်စုံသည့် အလောင်းတော် မင်းသားကို မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈–ခု ကဆုန်လပြည့်

သောကြာနေ့တွင် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ ဖွားမြင်တော်မူလေ သတည်း။

အလောင်းတော် မင်းသားသည် မယ်တော်၏ ဝမ်းကြာ တိုက်မှ ဖွားမြင်တော်မူသောအခါ သူတပါးတို့ ဖွားမြင်သကဲ့သို့ အညစ်အကြေးများဖြင့် လိမ်းကျံ ရစ်ထွေးခြင်းမရှိ၊ပကတိသော လှော်သစ်စဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေစင်ကဲ့သို့ ·စင်ကြယ်စွာ ဖွားမြင်လေ၏။

ထိုအခိုက် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော မြဟ္မာကြီး လေးယောက်တို့သည် ရတနာတို့ဖြင့်ပြုလုပ်သော ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် ဖြန့်လျက် အလောင်းတော်ကို ခံလာကုန်သည်။

ထိုနောက်စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် နူ ထွတ် ညက် ညော သော သစ် နက် ရေ ဖြင့် ဖြန့် လျက် အလောင်းတော်ကို ခံလာကုန်သည်၊

ထို့နောက်မှ လူမင်းသား လေးယောက် တို့သည် အဖိုး မဖြတ်နိုင်သော ဘွဲဖြူပုဆိုးဖြင့် ဖြန့်လျက် အလောင်းတော်ကို ခံလာကုန်သည်။

ဤသို့ အဆင့်ဆင့် ခံယူကြ ပြီးသော်၊ မယ်တော်မဟာ မာယာမိဖုရားထံ ချဉ်းကပ်ကြ၍၊ အရှင်မိဖုရား ဘုန်းတန်ခိုး ရှိသော အလောင်းတော် သားမြတ်ရတနာကို ဖွားမြင်ပါပြီ ဟု မင်္ဂလာသတင်း ဆက်သကြလေ၏၊ ထိုအခါ အလောင်းတော် မင်းသားသည် မြေသို့ ဆင်းသက်၍ အရှေ့အရပ်မှ မြောက် အရပ်သို့ လှည့်တာ ခုနစ်ဖဝါးမျှ လှမ်းတော် မူပြီးသော် ခြေတော်စုံဖြင့် မတ်မတ် ရပ်တော်မူလျက်၊ လောက အလုံးတွင် ငါသာလျှင် အမြတ်ဆုံးတည်းဟူ၍ သုံးကြိမ်မျှ ကြုံးဝါးတော်မူ လေသတည်း။

ထိုသို့ ကြိုးဝါးတော် မူသော အ. ခါ မြဟ္မာ ကြီး သည့် အလောင်းတော်မင်းသားအား ထီးဖြူမိုးကာလျက် ရှိခိုးပူးဇော် လေ၏။

သုယာမနတ်မင်းသည် သားမြီးယပ်ခတ်လျက် ရှိခိုး ပူဇော် လေ၏။ တပါးသော နတ်တို့ကလည်း သံလျက်၊ ခြေနင်း၊သင်း ကျစ်တို့ဖြင့် ကောင်းချီးကြွေးကြော် ရှိခိုးပူဇော် ကြကုန်သည်။

အတိုင်းမသိ မရေမတွက်နိုင်သော လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် အလောင်းတော် မင်းသားအား၊ အလုံးစုံ သော လောကဓါတ် သုံးရပ်တွင် အရှင်နှင့် တူသော သူကား မရှိပြီဟု ဦးယှက်တိုက်ကာ ပူဇော်လာကြ လေကုန် သတည်း။

ဘုရားအလောင်း ဖွားမြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ဒေဝဒဟ ပြည်ကို အစိုးရသော ဦးရီးတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း အမတာမိဖုရား တွင် ဘဒ္ဒကစ္စာနာ မင်းသမီးကို ဖွားမြင်သည်၊ ဘထွေးတော် အမိတောဒနတွင်လည်း အာနန္ဒာ မင်းသားကို ဖွားမြင်သည်၊ ဆန္န၊ ကာဠုဒါယီ၊ ကဏ္ဍက မြင်းတို့ လည်း ဖွားမြင် သည်၊ မဇ္ဈိမ ဒေသ၌လည်း မဟာဗောဓိပင်ပေါက်သည်၊ရွှေနန်းတော် အတွင်း၌လည်း သုံး၍ မကုန်နိုင်သော ရွှေအိုးကြီး လေးလုံး ပေါ်လေသည်။

အလောင်းတော်မင်းသားကို ပြည်ကြီးနှစ်ပြည်မှ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ ဝန်းရံလျက် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ပြန်ပို့ကြကုန်၏။

ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ဆရာ၊ သမာပတ် ရှစ်ပါးကို ရသော ကာဠဒေဝိလ ရသေ့ကြီးသည်၊ အဘိညာဉ် တန်ခိုးဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ နေ့အချိန် သီတင်းသုံးရန် ကြွတော်

မှူလေရာ၊ နတ်အပေါင်းတို့သည် လူ့ပြည်၌ ကပိလဝတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒနဝယ် ဗုဒ္ဓ အလောင်းတော် မင်း 'သား' ကို ဖွားမြင်သဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ ကခုန်မြူးထူး နေကြသည်ကိုတွေ့ရှိရလေ၏။ ရသေ့ကြီးလည်း ရုတ်ခြည်းပင်လျှင် လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးနောက် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးထံသို့ သွားကာ သားတော်ဖွားမြင်သည့် အကြောင်းကို မေးလေ၏ မင်းကြီးက ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ သားတော် အား ယူဆောင်စေခဲ့ပြီးနောက်၊ ရသေ့ကြီးအား ကန် တော့ စေ ရန် လက် နှစ် ဖက် ကို ယှက် စေ သော အ ခါ၊ အ လောင်း တော် မင်း သားသည် လက်နှစ်ဖက်ကို မယှက်ပဲ ရုတ်ခြည်းပင်ပျံတက်ပြီးလျှင် ရသေ့ကြီး ၏ ဦး ခေါင်း ထက် တွင် ခြေ တော် စုံ ဖြင့် ရပ်တည်နေပေ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း၏ အံ့ဘွယ်ထူးခြားသော အခြင်းအရာကိုမြင်လေသော် ရသေ့ကြီးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ကာ အလောင်းတော်အား ဦးညွှတ်လျက် သုံးကြိမ် မျှ ကန် တော့ပေ၏၊ ဖခင် မင်းတရား သည်လည်း ရှင်ရသေ့ အလား တူ သားတော် မြတ်ကို လက် ယှက် ၍ ကန် တော့ ဦး ခိုက် လေသတည်း။

ရှေးနောက် ကမ္ဘာလေး ဆယ်မှ အ ဖြစ် တို့ကို သိ နိုင် သည့် ဉာဏ်စွမ်းရှိသော ကာဠဒေဝိလရသေ့ကြီးသည် ယနေ့ဖွားစ ဖြစ်သော ဘုရားအလောင်း၏ လက္ခဏာကြီးငယ်တို့ကို မြင်သော် စင်စစ်မချွတ် ဗုဒ္ဓကေန်ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု သိ၍ ရယ်လည်း ရယ်တော်မူသည်၊ ငိုလည်း ငိုတော်မူ၏၊ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် ရသေ့ကြီး၏ ရယ်ခြင်း ငိုခြင်း အကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်

လေသော် ရသေ့ကြီးက၊ တကာတော် မင်းကြီး၊ သားတော်သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကေန်စင်စစ်ဖြစ်ပေလတ္တံ့၊ ငါရယ်ခြင်း၏ အကြောင်းမှာအတုမရှိသော ဗုဒ္ဓအလောင်းတော်ကို ဖူးတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူး၍ ရယ်ခြင်းဖြစ်သည်၊ ငိုခြင်း၏ အကြောင်းကား ထိုမင်းသားဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ ငါသည် ဤလူ့ပြည်၌ မရှိတော့၊ စုတေသေလွန်၍ အထက်အရူပဘုံ၌ ဖြစ်ရပေအံ့၊ ဗုဒ္ဓစင်စစ် ဖူးတွေ့ရတော့မည်ကို သိလျက်နှင့် ဗုဒ္ဓ၏ မြတ်သောတရားတော်ကို နာကြားခွင့် မရှိသောငါ၏ ကံကြမ္မာကို ဝမ်းနည်း၍ ငိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပေ၏။

မင်းတရားကလည်း ကျွန်ုပ်၏ သားတော်သည် အဘယ်အရွယ်ရှိမှ ဗုဒ္ဓဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်လေသော်၊ သက်တော်သုံးဆဲ့ငါးနှစ် တိုင်မှ ဗုဒ္ဓမြတ်မွန် ကေန်စင်စစ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။

အလောင်းတော်မင်းသားကို ဖွားမြင်သည့်နောက် ငါးရက်မြောက်၌ အမည်မှည့်အံ့သော နေ့သို့ရောက်သောအခါ၊ မင်းအိမ်တော်ကို နံ့သာမျိုးတို့ဖြင့် ပက်ဖျန်းကာ မြတ်သော ပန်းမျိုးတို့ဖြင့် ဖြိုးဖြိုးပြည့်မျှကြဲစေလျက် မင်းသားအားလည်း နံ့သာရေတို့ဖြင့် ခုနစ်ကြိမ်မျှ ချိုးစေပြီးလျှင် ကိုးပါးသော ရတနာအစုထက်၌ နေစေတော်မူ၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ဗေဒင်သုံးကျမ်း ကမ်းတဖက်ရောက် တတ်မြောက်စွာသော ပုဏ္ဏားတော် တရာ့ရှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ အထူးထူးသော စားသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး ပြုစုပြီးသော် မင်းသား၏ လက္ခဏာနိမိတ်တို့ကို စစ်ဆေး မေးမြန်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ တရာ့ရှစ်ပါးသော ပုဏ္ဏားတော်တို့တွင် ထင်ရှားစွာ တတ်မြောက်သော ရာမ၊ ဓဇ၊ လက္ခဏ၊ ဇောတိမန္တ၊ ယည၊ သုဗောဓ၊ သုယာမဟူသော ပုဏ္ဏားခုနှစ်ယောက်တို့က လက်နှစ်ချောင်းကို မြှောက်၍ အရှင့်သားမြတ်သည် ကျွန်းကြီးလေးရပ်ကို လှည့်လည် ပိုင်သသော စကြာမင်း သော်လည်း ဖြစ်အံ့၊ လူတွင်ထင်ရှား တရားမြတ်ကို ပြတော်မူ သော ဗုဒ္ဓသော်လည်း ဖြစ်ပေအံ့ဟူ၍ စကားနှစ်ခွ လျှောက်ကြား ကြ၏။

သုဒတ္တ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားငယ် တယောက်ကမူကား အရှင့်သားသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏လက္ခဏာတော်ကြီး ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ် အံ့ဘွယ်တဆယ့်နှစ်ဖြာ၊ တရာ့ရှစ်ကွက်သော စက်တော် အစုံပါပေသည်၊ သုံးဆယ့်တဘုံတွင် တစုံတယောက်သော သူမျှ အတုမရှိ၊ တရားမင်းစင်စစ် ဗုဒ္ဓသာလျှင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်၊ လူတို့ဘောင်တွင် တည်အံ့သောငှာ မဟုတ်ပါဟု လက်ညှိုး တချောင်းကိုသာ မြှောက်၍ လျှောက်ကြားလေ၏၊

ထိုစကားကိုကြားသော် ခမည်းတော်မင်းတရားသည်လည်း ငါ၏သားတော်သည် ဘုရားဖြစ်အံ့ဟု ဆိုသော် အဘယ်အကြောင်းကိုမြင်၍ လူ့ဘောင်တွင် မပျော်ရွှင်ဘဲ ရှောင်လွှဲတောထွက်ကာ ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကို ယူတော်မူမည်နည်းဟု မေးတော်မူ၏။

သုဒတ္တ ပုဏ္ဏားကလည်း အရှင့်သားသည် ကြီးမားရင့်မာသော ပါရမီဘုန်းကံပညာသတ္တိရှိသူဖြစ်ပါသည်၊ လူမင်းစည်းစိမ်ချမ်းသာတွင် စုံမက်ခြင်း ကင်းပါလိမ့်မည်၊ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းတည်းဟူသော နိမိတ်လေးပါး ကို မြင်၍ သတိ

သံဝေဂ ရသဖြင့် မုချဆက်ဆက် တောထွက် ပါလိမ့်မည် ဟု လျှောက်ကြား၏။

ထိုနောက် မင်းသား၏ အမည်နာမကို ရွေးချယ်ကြကုန်သော် အလုံးစုံသော လူနတ်တို့၏ အလိုခပ်သိမ်းကို ပြီးပြည့်စေတတ်ရကား သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။

ထိုအမည်မှည့်မင်္ဂလာအခါ၌ နေ့ရက်၌ စုဝေး ရောက်လာကြကုန်သော ဆွေတော် မျိုးတော်အပေါင်းတို့သည် တယောက်တယောက်သော မင်းသားတို့ကို အခြွေအရံအဖြစ် ဆောင်နှင်းကြကုန်သည်၊ များစွာသော အထိန်းအယ မောင်းမကိုယ်လုပ်တို့ကိုလည်း အပ်နှင်းကြလေကုန် သတည်း။

ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းတရားသည် သား၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မနှစ်သက်၊ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင် ရံဝန်းသော ကျွန်းကြီးလေးရပ်ကို လှည့်လည် ပိုင်နင်းသည့် စကြာမင်းဖြစ်သည်ကိုသာ မြင်လိုရကား သားတော်၏ သံဝေဂ ရခြင်းအကြောင်းမရှိစေရန် ပြည်တွင်းပြည်ပ အရပ်တို့၌ အစောင့်အရှောက်များ ချထားလျက် သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းတို့ကို မမြင်စေရုံမျှမက သတင်းစကားကို မျှပင် မကြားရလေအောင် ကြံဆောင် အားထုတ်တော်မူ၏။

အလောင်းတော် မင်းသားကို ဖွားမြင်၍ ခုနှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ဝယ်မယ်တော်မဟာမာယာမိဖုရားသည်များစွာသော အန္တရာယ်မတွေ့ဘဲ စုတေခဲ့ပြီးသော် ဘုရားမယ်တော်တို့၏ဖြစ်ရာတုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် သန္တုသိတအမည်ရှိသော နတ်သားဖြစ်လေ၏။

မယ်တော် နတ်ပြည်စံလေသော် မိထွေးတော် ဖြစ်သော မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီမိဖုရားသည် သားတော် နန္ဒမင်းသားကို နို့ထိန်းတို့အား အပ်နှင်း၍ အလောင်းတော် မင်းသားကို ကိုယ်တိုင်နို့တိုက်၍ မွေးမြူတော်မူ၏။ ဤသို့ သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားကို ဖွားမြင်၍ တလမြောက်သောအခါ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါအပေါင်း ခြံရံလျက် လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုတော်မူသည်။ ထိုအရပ်၏ အနီးရှိ ဇမ္ဗူသပြေပင် ရင်းဝယ် အထိန်း အယမိန်းမတို့သည် အလောင်းတော် မင်းသားအား တင်းတိမ်တို့ဖြင့် ကာရံ ခင်းကျင်းလျက် သိပ်ထားကြလေ၏။

အထိန်း မိန်းမတို့လည်း မင်းကြီး၏ လယ်ထွန်မင်္ဂလာကို ရှုမြော် ငေးမော မေ့လျော့နေစဉ် အလောင်းတော် မင်းသား သည် သိပ်ထားသော နေရာထက်၌ ထိုင်နေတော် မူပြီးလျှင် အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံး သွင်း သ ဖြင့် ပဌမ ဈာန် ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ အလောင်းတော် မင်းသား၏ ဘုန်းတော် ကြောင့် ဇမ္ဗူသပြေပင်ရိပ်သည် နေသွားရာသို့လိုက်၍ မရွေ့ လျားဘဲ နံနက်မှသည် ညနေစောင်းသည့်တိုင်အောင် ထီးဖြင့် မိုးသကဲ့သို့ တည့်နေလေ၏။ နို့ထိန်းမိန်း မ တို့ သည် သ တိ ရ သဖြင့် တင်းတိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ ကြည့်ရှုကြသောအလောင်း တော်မြတ်၏ သမာပတ်ဝင်နေသည့် အခြင်းအရာကို မြင်၍ မင်း ကြီးထံ လျှောက်ကြားကြလေ၏။ မင်းကြီးလည်းလျင်စွာ လာ၍ ရှုမြော်သော် သားတော်မြတ်၏ အခြင်း အ ရာ ကို မြင် သ ဖြင့် ရှင်ကြည်ညွတ်တုပ် လက်အုပ်ချီမိုး၍ ရှိခိုး ပူဇော်တော် မူ၏။

ဤကား ခမည်းတော်၏ နှစ်ကြိမ်မြောက် ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း ပေတည်း။

ဤမှအစဉ်အတိုင်း ကြီးပွား၍ ဘုရားလောင်း ခုနစ်နှစ်သား အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်မှူးမတ် အပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ခုနစ်နှစ်အရွယ် ရှိသောသား ငယ်တို့မည်သည် အဘယ်အမှုအရာကို လွန်စွာ မြတ်နိုးတတ်ပါ သနည်း၊ အဘယ်သို့မိဘများက ချီးမြှောက်သဖြင့် တင့်တယ်ရာ သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အမတ်တို့ ကလည်း ဤအရွယ်သို့ ရောက်သောမင်းသားတို့မည်သည် ရေပွဲသဘင် ပျော်ရွှင်ခြင်း ကိုအလိုရှိတတ်ပါသည်၊ ဤသို့ချီးမြှင့်ရန် သင့်တော်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြကုန်လျှင် ဖခင် မင်းတရားလည်း မြို့ပြုပြင် သော လက်သမားတို့ကိုခေါ်၍ ဤမည်သောဌာန၌ လှပကြီး ကျယ် သောရေကန်ကိုပြုပြင်စီမံကြလကုန်ဟု စေတော်မူ၏။ ထိုလက် သမားတို့သည်း ရေကန်နေရာကို တိုင်းတာကြပြီးသော် ယနေ့ ကား အကာလဖြစ်ခဲ့ပြီ နက်ဖြန် နံနက်မှ ဆက်လက်၍ပြုပြင် ကြကုန်အံ့ဟု အိမ်သို့ပြန်ကြလေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် အလောင်းတော် မင်း သား ပျော်ပါးရန် ရေကန်ပြုမည်ကို သိသဖြင့် ဝိသုကြုံနတ်သားအား ခေါ်၍ အချင်းဝိသုကြုံနတ်သား အလောင်းတော် ပျော်ပါးရန် ရေကန်ကိုသင်သွား၍ ဖန်ဆင်းပါချေဟု စေလိုက်သဖြင့် ဝိသုကြုံ နတ်သားသည် လူ့ပြည်သို့ အလျင်အမြန် ဆင်းသက်ခဲ့ပေ၏။ ဝိသုကြုံနတ်သားသည် ညဉ့်သုံးယံအတွင်း၌ အလောင်းတော် ပျော်ပါးရန် ရေကန်ကြီးကို အံ့မခန်းဘွယ်ရာ ထူးဆန်းလှပစွာ ဖန်ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် နတ်ပြည်သို့ ပြန်တက်ခဲ့လေ၏။

နံနက်သောကာလ လူတို့မြင်ကြလေသော် ထူးဆန်း အံ့သြ ဘွယ်ရာသော ဤရေကန်သည် ညဉ့်သုံး ယံ အတွင်း အ လို

အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်ဟု သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးအား လျှောက်ကြားကြ၏။

မင်းကြီးလည်းထွက်သွားကာ ရှုတော်မူသော် ငါ့သားတော် ဘုန်းကံကြောင့် နတ်ဖန်၍ ပေးလာပေသည်ဟု ဝမ်းသာစွာဖြင့် သားတော်အား ဆောင် နှင်း တော် မူ၏။ အ လောင်း တော် မင်းသားလည်း နတ်သိကြားတို့သို့ များစွာသော အခြွေအရံ တို့ဖြင့် နတ်ရေကန်အလယ်တွင် တင့်တယ်စွာ ရေကစားတော် မူလေသတည်း။

——၁——

၃--ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောထွက်တော်မူခြင်း။

ဖွားမြင်မြောက်သော်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှယ်၊
ပျိုနုနယ်၌၊ သုံးသွယ်ရှေနန်း၊
သိမ်းမြန်းပြီးလစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်လျှင်၊
ဘုန်းသစ်လျှံလူ၊ စံတော်မူ၍၊
ရှယ်မူနုဖြိုး၊ နှစ်ဆယ့်ကိုးဝယ်၊
လေးမျိုးနိမိတ်၊ နတ်ပြဟိတ်ကြောင့်၊
ရှေ့စိတ်ငြင်ငြိ၊ သဝေပိုက၊
ဝါဆိုလပြည့်၊ ကျားမင်းနေ့ဝယ်၊
ချမ်းမြေ့ရဂုံ၊ တောရပ်လှုံသည်၊
စုံမြိုင်ပင်ရိပ်ခန်းမှာကို။ ။

အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တဆယ့် ခြောက် နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ဘေးတော်ဘိုးတော်တို့ အဆက် ဆက်ပင် တကြိမ်တရံမျှ မစံစဘူး [illegible] သုံးစုဥတုသုံးပါးတို့တွင် အလှည့်ကျ [illegible]

၅ ၅ ၈၉

သုဘာ အမည်ရှိသော ရွှေနန်းသုံးဆောင်ကို တည်ဆောက်၍ မင်းသားစံတော်မူရန် အပ်နှင်းပေ၏။

ရွှေနန်း သုံးဆောင်ကို အပ်နှင်း ပြီး နောက် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည်ဤသို့ ကြံတော်မူ၏။ ငါ၏သားတော်သည် မယားသားတို့နှင့် တင့်တယ်စွာ နေရန်သင့်ပေပြီ။ လူတို့ဘောင်ဟွင် အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် ပျော်ပိုက် နေမှသာလျှင် စကြာ မင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ငါသည်လည်း ထိုအခါ မှစကြာမင်း၏အဖ ဖြစ်ရပေမည်ဟု ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းတို့ထံ သမီး ကညာ ပို့ဆက်ပါမည့် အကြောင်း ရာဇာသံ ရွှေပေဖြင့် စေလွှတ်တော်မူ၏။

ဒေဝဒဟပြည်နှင့် ကပိလဝတ်ပြည်ရှိ ဆွေးတော် မျိုးတော်တို့သည် ရာဇာသံရွှေပေရောက်ရှိသောအခါ ဤသို့ဆိုကြကုန်၏။ ဤသိဒ္ဓတ် မင်းသားသည် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ ဟူသော ပုဏ္ဏားတို့ စကားကြောင့် ဂုဏ်မာန် တက်ကာ အဘယ် အတတ် ကို မျှ မသင်ကြား၊ အဆင်းအားဖြင့် သာလျှင် တင့်တယ်၍ အတတ် ပညာကင်းသူဖြစ်သည်။ ငါတို့၏ရင်သွေးကို ပို့ဆက်ရန်မသင့်ဟု သမီးကညာ မဆက်ကြလေ။

ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ စကားကိုမူးမတ်တို့က မင်းကြီးအား ပြန်ကြားလေသော် မင်းကြီးသည် သား တော် သိဒ္ဓတ် မင်းသားအား တဆယ့်ရှစ်ပါးသော ပညာရပ်များကို သင်ကြားရန် တိုက်တွန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ အလောင်း တော် မင်းသားက ခပ်သိမ်းသော အတတ်ပညာတို့ကို သင်ကြားရန် မလိုပါ၊ အမိဝမ်းမှပင် တတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုတော်မူ၏။ ထိုအခါ ခမည်းတော် မင်းတရားသည် အားရဝမ်းသာ

တော်မူလှာသဖြင့် နှစ်ဖက်သောဆွေတော် မျိုးတော်တို့အလယ် တွင် သားတော်အား ဓိုလ်တထောင် တင်သော လေးတော်ကို အပ်၍ လေးအတတ်ကို ပြစေတော်မူ၏။ ထိုမျှမကသေး မင်း အဆက်ဆက်တို့သော်မှ မတတ်စွမ်းသော အဋ္ဌာရသ တဆယ့် ရှစ်ရပ်သော အတတ်ပညာတို့ကိုလည်း အံ့ဩချီးပ၍မကုန်နိုင် အောင် ပြတော်မူ၏။ မမြင်စဘူးသော ဘုရားလောင်း၏ အတတ် ပညာစွမ်းကိုမြင်ကြရသော မဟာဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်း တို့သည် အလောင်းတော် မင်းသားအား ရိုသေဦးညွှတ်လျက် သား ကောင်း သမီး ကောင်း နှင့် တကွ လက် ဆောင် ပဏ္ဏာ များစွာတို့ကို ပို့ဆက်ကြလေ၏။ ဒေဝဒဟပြည်ကို အစိုးရသော ဘထွေးတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း ကလည်း ဘဒ္ဒ က စ္စာ နာ အ မည် ရှိသော သမီးတော်အား မောင်းမအပေါင်း ခြံရံလျက် ပို့ဆက် လာပေ၏။

ကပိလဝတ်ပြည်သို့ရောက်လျှင် အလောင်းတော် မင်းသား သည် ဘဒ္ဒကစ္စာနာ မင်းသမီးအား ယသော ဓ ရာ ဗိမ္ဗာ ဒေဝီ ဟူသော အမည်ဖြင့် မိဖုရား မြှောက်တော်မူသည်။

ဤသို့ ရွှေနန်း သုံး ဆောင်ဝယ် အ လောင်း တော် သိဒ္ဓတ် မင်းသားသည် နတ်စည်းစိမ် ကဲ့သို့သော မင်း၏ စည်း စိမ် ကို စံစားတော်မူ၍ သက်တော် နှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်သို့ ရောက် တော် မူ သော အ ခါ ဥယျာဉ် တော် သို့ ထွက် စံ တော် မူ လို သ ဖြင့် မြင်းတော်လေးစီးကသော ဝေဇယန်ရထားဝယ် စီးတော်မူကာ မှူးမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် ထွက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ တုသိတာ နတ်ပြည် မှ နတ် အပေါင်း တို့ သည် အလောင်းတော် မင်းသား ရဟန်း ပြုရန် အချိန်တန်ပြီ သတိ

သံဝေဂရအောင် ငါတို့ ပြတော့အံ့ဟု ကြံ၍ ဥယျာဉ်တော်၏ အနီး ဝေဇယန် ရထားရှေ့မှ ဆီး၍ ဆံဖြူသွားကြွေ အသား အရေ တွန့်ရှုံ့နေပြီ ဖြစ်သော သူအို တယောက်၏ အသွင်ကို ဖန်ဆင်းပြကြလေ၏။ နတ်တို့ ဖန်ဆင်း၍ ပြသော ထိုသူအိုကို မှူးမတ်တို့ မမြင်နိုင်၊ အလောင်းတော် မင်းသားနှင့် ရထားမှူး တို့သာ မြင်ရလေ၏။ အလောင်းတော်သည် ထိုသူအိုကိုမြင်လျှင် ရထားမှူးအား ခေါ်၍-အချင်းရထားမှူး ငါ၏ ရှေ့၌ ယိုယွင်း သော အဆင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် ပင်ပန်းစွာ လာလတ်သည် ကား အဘယ်သူနည်း—ဟု မေးတော်မူ၏။ ရထားမှူးက-သူအိုဖြစ်ပါ သည် ဘုရား-ဟု လျှောက်၏။ ငါတို့လည်း ဤကဲ့သို့ အိုရဦးအံ့ လော-ဟု မေးပြန်လျှင် ရထားမှူးက—အရှင်မင်းမြတ်၊ လောက သုံးပါးဝယ် မြင်မြင်သမျှ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် အမိဝမ်း ဝယ် ကိန်းအောင်း တည်နေသည်မှ အစ အိုကြရမည်သာ ဖြစ် ပါသည် ဘုရား-ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ အလောင်း မင်းမြတ် လည်း အိုခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်၍ တုန်လှုပ်သော စိတ်တော်ဖြင့် သတိသံဝေဂရတော်မူရကား ဥယျာဉ်တော်သို့မဝင်ဘဲ ထိုခဏ မှာပင် ရွှေနန်းတော်သို့ ပြန်လည်တော်မူခဲ့ပေ၏။

ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူလျှင် သားတော် ရဟန်း ပြုတော့မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် တိုင်း တော် ပြည်တော်မှ မထွက်နိုင် စေရန် အစောင့် အရှောက် များကို ရှေးကထက် ပို၍ ချထား စေတော်မူ၏။

ထိုနောက် လေးလမြောက်တွင် တကြိမ် ထွက်တော်မူပြန်လျှင် ယခင်နတ်တို့ပင် ဥယျာဉ်တော်အနီး ရထားရှေ့မှဆီး၍ သူနာ၏ အသွင်ကို ဖန်ဆင်းပြပြန်သဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် ငါလည်း

ဤသူနာကဲ့သို့ မချမသွေ့ နာရပေဦးမည် ဟု သတိသံဝေဂ ရတော်မူကာ ဥယျာဉ်သို့ မဝင်ဘဲ ရွှေနန်းတော်သို့ ပြန်လည်တော် မူခဲ့ပေ၏။

ထိုနောက် လေးလမြောက်တွင် တကြိမ် ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်တော်မူပြန်ရာ ယခင်နတ်တို့ပင် သူသေ၏အသွင် ဖန်ဆင်း၍ ပြပြန်သဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် ငါလည်း ထိုသူသေကဲ့သို့ပင် မချမသွေ့သေရပေဦးအံ့ဟု သတိသံဝေဂ ရတော်မူကာ ဥယျာဉ်တော်သို့မဝင်ဘဲ ရွှေနန်းတော်သို့ ပြန်လည်တော်မူခဲ့ပေ၏။

ထိုနောက် လေးလမြောက်တွင် တကြိမ် ထွက်တော် မူပြန်ရာ ယခင်နတ်တို့ပင် ရဟန်းအသွင် ဖန်ဆင်း၍ ပြပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိတော်မူကာ ရဟန်း ပြုလိုစိတ် ညွတ်တော်မူရကား ရွှေနန်းတော်သို့ မပြန်ဘဲ ဥယျာဉ်တော်သို့ ဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်း သိလေ၍ ဝိသုကြို နတ်သား အား ခေါ်ပြီးလျှင်—ဝိသုကြိုနတ်သား ဘုရားလောင်းထံ နတ်ဝတ်တန်ဆာများ ဆက်သပါချေ-ဟု စေလိုက်ရာ ဝိသုကြိုနတ်သားသည် မထင်မရှားသော အသွင်ဖြင့် ဘုရားလောင်းထံ နတ်ဝတ်တန်ဆာများ ဆတ်သလာ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ရွှေနန်းတော်မှ ဘဒ္ဒကစ္စာနာ မိဖုရားဝယ် သားတော် ဖွားမြင်ပါကြောင်း လျှောက်တင်လာရာ အလောင်းမင်းမြတ်သည်လကို ရာဟုဖမ်းသကဲ့သို့ မယားဟူသော အနှောင်အဖွဲ့တွင် ယခုတဖန် သားဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်လာပြန်ဘိသည်ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ပေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ခမည်းတော် မင်းကြီးကြားသိ၍ မြေးတော်အား ရာဟုလာဟု အမည်မှည့်တော်မူ၏။

ညချမ်းသောအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် မှူးမတ်အပေါင်းခြံရံလျက် ရွှေနန်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ရွှေနန်းဆောင်၌ စံတော်မူစဉ်၊ ကချေသည် မောင်းမတို့သည် သာယာစွာ သီဆိုဟီးမှုတ်လျက် ကခုန်ဖျော်ဖြေကြလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ရွှေနန်းစည်းစိမ်၌ မပျော်ပိုက် ရကား ထိုခဏမှာပင်စက်တော်မူ၏။ သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ နိုးတော်မူသော် ထွန်းညှိထားသော ဆီမီးရောင်ဝယ် ဖရိုဖရဲ အိပ်ပျော်နေကြသော ကချေသည် မောင်းမတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ငါကား ဤရွှေနန်း စည်းစိမ်ကို ယနေ့ပင် စွန့်ခွါတော့အံ့ဟု ကြံကာ တခါးခုံ၌ အိပ် ပျော် နေ သော ဆန္န အ မတ် အား နှိုး တော် မူ ၍ ကဏ္ဍက မြင်းတော်ကို ကဇေပါ-ဟု စေတော်မူ၏။ ကဏ္ဍက မြင်းတော်လည်း ငါ့အား အချိန်မဲ့ ကဒြင်းသည် အလောင်းမင်းမြတ် ရဟန်းပြုရန် တောထွက်တော်မူလို၍ ဖြစ်သည်ဟု သိ၍ သည်းစွာဟီလေ၏။ မြင်းဟီသံကို က ပိ လ ဝ တ် ပြည် အ လုံး ကြားနိုင်သော်လည်း မကြားစေရန် နတ်တို့က ပိတ်ပင်ထားကြ၏။

အလောင်းမင်းမြတ်လည်း ယနေ့ဖွားစ သားတော်ကလေးအား ရှုကြည့်လို၍ ယသော်ဓရာမိဖုရား စံမြန်းသော ရွှေနန်းဆောင်သို့ ဝင်တော်မူရာ ရတနာသလွန်တော်ထက်ရှိ ပန်းမွှေ့ရာဝယ် သားတော်ကလေးအား ပွေ့ ကာ စက်ပျော်နေတော်မူသော ယသော်ဓရာ မိဖုရားကို တွေ့သဖြင့် သားတော်အား

ယခုယူ၍ ရှုကြည့်ပါက ယသော်မိဖုရားနိုးချေတော့မည်၊ ငါ၏ တောထွက်ရန် အကြံသည် မအောင်မြင်ရှိချေလိမ့်မည်ဟု ကြံတော်မူ၍ သားတော်အား ရပ်လျက်ကြည့်တော်မူပြီး နောက် လျင်စွာ ထွက်တော်မူခဲ့ပေ၏။

အလောင်း မင်းမြတ်လည်း ကဏ္ဍက မြင်းဆီသို့သွား၍ ဖွားဘက်တော် ကဏ္ဍက၊ သတ္တဝါ အပေါင်း အား လောက သုံးပါးမှ ကယ်တင်နိုင်ကြောင်း ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကို ရရှိရန် အလို့ငှာ အသင်ငါ့အား ကူညီပါ–ဟု လက်တော်ဖြင့် သုံးကြိမ် သပ်ကာ ဆိုတော်မူ၍ သက်တော် နှစ်ဆယ့်ကိုး နှစ် သက္ကရာဇ် ၉၇–ခု၊ ဝါဆိုလပြည့် တနင်းလာနေ့ ညသန်းကောင်ယံ အခါတွင် တောထွက်တော် မူခဲ့လေသတည်း။

တောထွက်တော်မူရာဝယ် မြင်းခွါသံကို ပြည်သူပြည်သားတို့ ကြား မည်စိုး၍ နတ်တို့က ပိတ်ပင်စောင့်ရှောက် ရသည်။ မိုလ်ခြေ တထောင် ဖွင့်မှ ပွင့်နိုင်သော မြို့တံခါးမကြီးကိုလည်း နတ်တို့က အသင့်ဖွင့်ပေး၍ ဘုရားလောင်း ထွက်တော်မူရသည်။

မြို့တော်မှ ထွက်မိလျှင် ဝသဝတ္တီ နတ်ပြည်မှ မာရ်နတ်မင်း ရောက်လာ၍၊ အလောင်းမင်းမြတ် ရှေ့မှဆီးကာ– သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသား၊ အဘယ်ကြောင့် တောထွက်ချင်ပါသနည်း၊ ခုနစ်ရက် မျှကြာသော် စကြာရတနာ ရောက်ပါတော့မည်၊ ကျွန်းကြီး လေးရပ်တွင် လှည့်လည်၍ စကြာမင်း ပြုတော်မူပါ၊ ယခုပင် ရွှေနန်းရပ်သို့ ပြန်လှည့်တော်မူပါ–ဟု တားမြစ်လေ၏။ ဘုရားလောင်းကလည်း–ဟယ်....မကောင်းသော မာရ်နတ်၊ စကြာမင်းအဖြစ်ကို ငါအလိုမရှိပြီ၊ သောကသုံးခွင်၌ ကြင်လည် နေကြရသော သတ္တဝါတို့အား တရားအမှန်ကို ပြနိုင်သော

တရားမင်းအစစ်ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကိုသာ ငါအလိုရှိသည်-ဟု ဆိုတော်မူ၍မရပ်မနား ထွက်တော်မူခဲ့ရာ၊ နတ်အပေါင်းတို့သည် မီးရှူးမီးတိုင်များ ထွန်းညှိလျက် လမ်းခရီး တလျှောက် ပူဇော်ကြလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် တညချင်းတွင် အနောမာ မြစ်သို့ ရောက်လေ၍ ငါ၏တောထွက်ခြင်းကား မြတ်သည်သာဖြစ်အံ့-ဟုနိမိတ်ယူတော်မူ၍မြစ်ကိုကူးစေ၏။ မြင်းတော် ကဏ္ဍကလည်း ဘုရားလောင်းနှင့် ဆန္န အမတ်အား ဆောင်ကာ အနောမာ မြစ်ကိုခုန်၍ ကူးလေရာတဘက်ကမ်းသို့ ချမ်းသာစွာရောက်ရှိ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း မြင်းတော်မှ ဆင်းသက်၍ ဆန္နအမတ်ကို ခေါ်ပြီးသော် ဝတ်ဆင်ထားသော မင်းတန်ဆာများနှင့် မြင်းတော်ကိုအပ်၍ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ကြလေဟု စေတော်မူ၏။ ထိုနောက်မကိုဋ်နှင့်တကွ ဆံတော်ကို သံလျက်ဖြင့် ပယ်ဖြတ်တော်မူ၍ ငါသည် ဗုဒ္ဓစင်စစ်ဖြစ်မည်မှန်မူ ဤဆံတော်သည် မြေသို့မကျဘဲ ကောင်းကင်၌ တည်ပါစေသားဟု ဓိဋ္ဌာန်၍ လွှင့်မြှောက်တော်မူရာ ဆံတော်သည် မြေသို့မကျဘဲ ကောင်းကင်၌ ပန်းဆိုင်းဆွဲသကဲ့သို့ တည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းမြင်၍ ဆံတော်ကို ရတနာပန်းတောင်းဖြင့် ခံယူကာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ စူဠာမဏိ ပုထိုးတော်တည်၍ ကိုးကွယ်လေ၏။

ထိုနောက် ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးကား ရဟန်းတို့နှင့် မထိုက်ဟု ကြံတော်မူသော် ဃဋီကာရမြဟ္မာကြီးသည် ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးနှင့်တကွသော ကြာသင်္ကန်းကို ယူလာ၍-ဤသင်္ကန်းဖြင့် ရဟန်းပြုတော်မူပါ-ဟု ဆက်ကပ်၏။ ဃဋီကာရ မြဟ္မာကြီးလည်း

ဘုရားလောင်း၏ ဝတ်လဲတော်ကိုယူ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဒုဿ စေတီ တည်၍ ကိုးကွယ်လေသတည်း။

ဘုရားလောင်း ရဟန်းပြုပြီးနောက် ဆန္န အမတ်နှင့် ကဏ္ဍက မြင်းတော်တို့က မပြန်ရပါမည့် အကြောင်း တောင်းပန်သည်ကို နေပြည်တော်ရှိ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ထံ သတင်း စကား ကြားသိရအောင် ပြန်ကြလော့ဟု ချော့မော့ စေလွှတ်သဖြင့် အနောမာ မြစ် တ ဘက် သို့ ရောက် သော်က ဏ္ဍ က မြင်း ကော် သေ၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ကဏ္ဍက နတ်သား ဖြစ်လေ၏။ ဆန္နအမတ်လည်း ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကို အနောမာ မြစ်သဲခုံ၌ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီးမှ ကကြိုးတန်ဆာကို ထမ်းလျက် လမ်းတလျှောက် လုံးငိုယိုကာ ပြန် လာ ခဲ့ ၏။ နေ ပြည် တော် သို့ ရောက် သော အခါ ခ မည်း တော် မယ် တော် နှင့် ယ သော် ဓိ ဖု ရား တို့ အား အကြောင်းကို ပြန်ကြား သဖြင့် နန်း သူ နန်း သား အား လုံး တို့သည် အလောင်းတော် မင်းမြတ်ကား ရွှေနန်း စည်း စိမ် နှင့် ငါတို့အားလုံးကို စွန့်ခွါရက် ပေသည်ဟု မြည်တမ်း ငိုယိုကြ လေကုန်သတည်း။

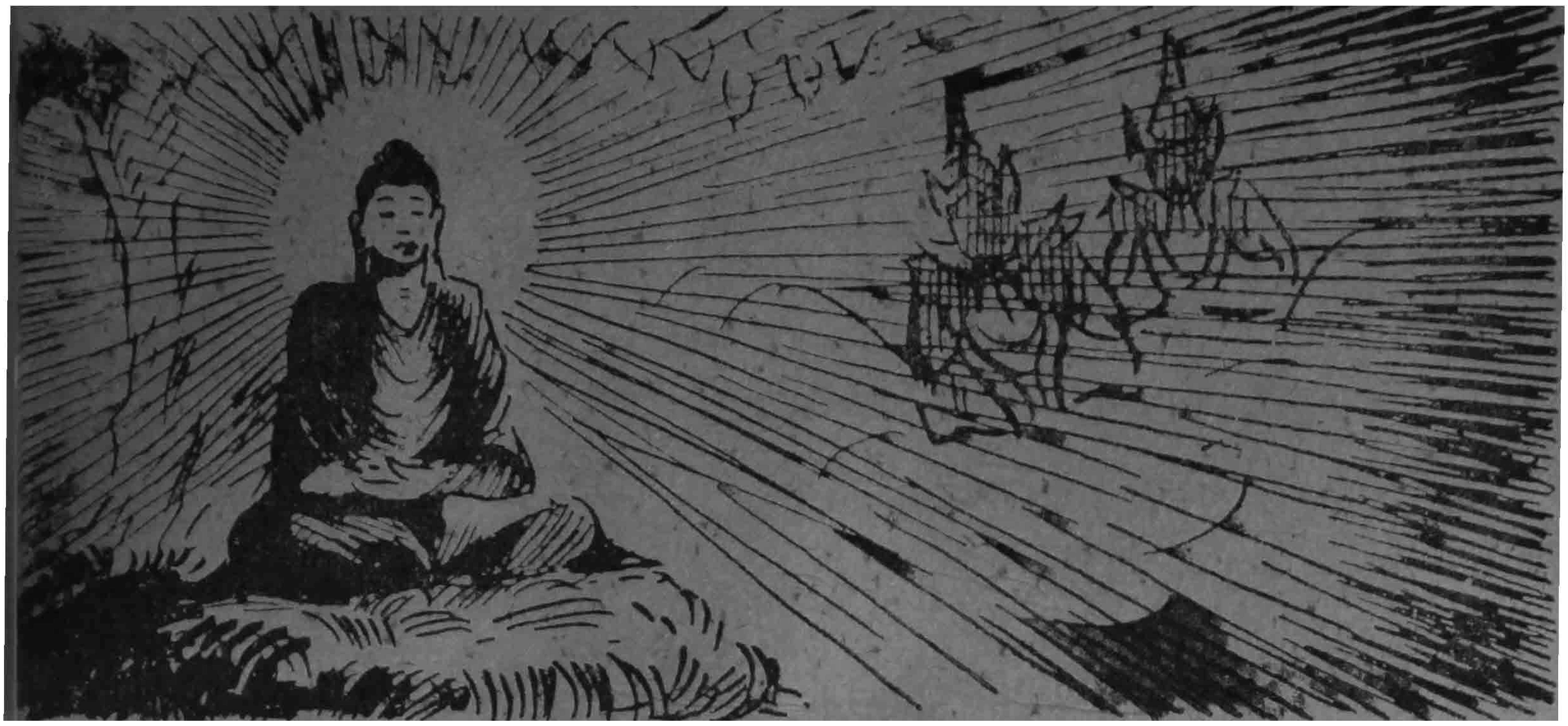

၄—အလောင်းတော်မင်းသား ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း။

တောရပ်မြိုင်ပေါ်၊ ခြောက်နှစ်ဧပျော်၍၊
ခါတော်တဖုံ၊ ပွင့်ချိန်ကြုံက၊
ကဆုန်လပြည့်၊ ဆင်မင်းနေ့ဝယ်၊
မြေ့ပရမေ၊ ပလ္လင်ဗွေထက်၊
ရွှေညောင်တော်ကြီး၊ မိတာန်ထီးနှင့်၊
မညည်းကြည်ဖြူ၊ နေတော်မူလျက်၊
ရန်ဖြူခပင်း၊ အမိုက်သင်းကို၊
အရှင်းပယ်ဖျောက်၊ အလင်းပေါက်က၊
ထွန်းတောက်ဘုန်းတော်၊ သောင်းလုံးကျော်သည်၊
သုံးဘော်လူတို့ငြိမ်းပါကို။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုရဟန်းပြုရာ အရပ်အနီးရှိ အနုပိယ သရက်တောသွင် ရဟန်းတို့၏ ချမ်းသာခြင်းဖြင့် စံနေတော်မူ၍၊ ခုနစ်ရက်မျှလွန်ပြီးသော် ဆက်လက်ကြွတော်မူ၍ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏၊ ဆွမ်းခံပြီးလျှင်

မြို့မှထွက်ခဲ့၍ မြို့အရှေ့ ပဏ္ဍဝတောင်ရိပ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူမည်ဟု သပိတ်တော်ကို ဖွင့်ကြည့်လျှင် အနီ အဖြူ အကြောင်အကျား တို့ဖြင့် အရောရောသော ဆွမ်းတို့ကို မြင်လေရာ ပျို့အန်မည်ကဲ့သို့ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ကိုယ်တော်ကို အလိုလိုဆုံးမသည်ကား—သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၊ သင်သည် သန့် စင် ပြန့် မွှေး လှသော သလေးထမင်းကို စွန့်ပစ်ခဲ့၍ ရလွယ်သော အာဟာရဖြင့် မှီဝဲလျက် အိုနာသေခြင်းတို့ကင်းလွတ်ရာ အကြောင်းဖြစ်သော တရားမြတ်ကို ရှာရန်မင်း၏ စည်းစိမ်ကို စွန့်ခွါခဲ့သည် မဟုတ်လော။ အဘယ့်ကြောင့် ရောင်ရဲခြင်း မရှိရမည်နည်း—ဟု ဆုံးမလျက် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မင်းချင်းယောက်ျားတို့ မြင်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား လျှောက်ကြားကြလျှင် မင်း ကြီးသည် အလျင်အမြန် ရောက်လာ၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ သားဘုရားအလောင်း၏ အဖြစ်ကို မြင်လေသော်—အရှင့်သား၊ အသက်အရွယ် ငယ်ပါသေးသည်၊ တောမထွက်ပါနှင့်၊ ပြည်တော်ထက်ဝက်ကို ပေးပါမည်၊ မင်းပြုတော်မူပါဦး—ဟု လျှောက်ထား၏။

ဘုရားလောင်းကလည်း—အသင်မင်းကြီး၊ မင်းတို့၏စည်းစိမ်ကို ငါအလိုမရှိ၊ တရားအမှန်ကိုသိသော ဗုဒ္ဓ အဖြစ်ကိုသာ ငါအလိုရှိပါသည်—ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် မင်းကြီးသည် သာ၍ ခေါ်ကာ—အရှင် သိဒ္ဓတ္ထ၊ ဗုဒ္ဓ စင်စစ် ဖြစ်တော်မူသော အခါ ကျွန်ုပ်၏ ပြည်သို့ဦးစွာ ကြွတော်မူပါ—ဟု လျှောက်ထား လေ၏၊ ဘုရားလောင်းကလည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။

ဘုရားအလောင်းသည် ထိုအရပ်မှ ကြွတော်မူ၍ တခုသော တောအုပ်၌ လောကီချမ်းသာကို စီးဖြန်းနေကြသော အာဠာရနှင့် ဥဒက ရသေ့တို့နှင့် တွေ့သဖြင့် တရားအားထုတ်တော်မူရာ လောကီချမ်းသာ ခုနှစ်တန်နှင့် သမာပတ် ရှစ်ပါးကို ရတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဤရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကား မြတ်သော ဗုဒ္ဓဖြစ်ရန် အကြောင်းမဟုတ်ဟု သိတော်မူ၍ ဥရုဝေလတောသို့ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥရုဝေလ တောအုပ်၌ ဘုရားလောင်းဖွားစက လက္ခဏာဖတ်ခဲ့ကြသော ပုဏ္ဏားတို့၏ သားလေးယောက်နှင့် သုဒတ္တပုဏ္ဏားကြီးတို့သည် ဘုရားလောင်း ဗုဒ္ဓဖြစ်လျှင် ဖူးတွေ့ကြရန် ရဟန်းပြု၍ စောင့်နေခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသူတို့ငါးဦးကို ပဉ္စဝဂ္ဂီဟုခေါ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့နှင့်တွေ့၍ သူတို့၏ အလုပ်အကျွေးကိုခံယူကာ ဗုဒ္ဓဖြစ်ရန် ပင်ပန်းစွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ တနေ့လျှင် သစ်သီးတလုံး ဆန်တစေ့မျှသာ အဟာရမှီဝဲလျက် ဆင်းရဲစွာ ကျင့်ရလေသဖြင့် အသားအရေများ ကြုံလှီလာပြီးနောက် လက္ခဏာကြီး ငါးပါးတို့ပင် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပေ၏။ အဟာရကို မှီဝဲခြင်း နည်းလေရကား တရားကျင့်ရာတွင် အင်အားပြတ်၍ လဲကျတော်မူလေသတည်း။

ဤသို့ဘုရားလောင်း လဲကျတော်မူသည်ကို မကောင်းသော နတ်တို့က ခမည်းတော် မင်းကြီးထံသွား၍ သင်မင်းကြီး၏ သားတော် ဗုဒ္ဓမဖြစ်နိုင်ပြီ၊ တရားအားထုတ်ရာဝယ် လဲကျသေဆုံးရှာပြီ–ဟု ပြောကြားလေရာ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် နတ်တို့၏စကား ကိုယုံတော်မမူ၊ ငါ၏ သားတော်ကား ဗုဒ္ဓမဖြစ်ဘဲ မနေ ဖြစ်ရမည်အမှန်ဟုသာ ယုံကြည်တော်မူလေသတည်း။

ဘုရားလောင်းလည်း ဤကဲ့သို့ ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်ရသော ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ဖြင့် ဗုဒ္ဓ ဖြစ်ရန် နည်းလမ်းမဟုတ်သေး။ ငါ၏ ကိုယ်အား အစာ အဟာရဖြင့် ဖြည့်တင်းလျက် သတိတရားရှေ့ထားကာ အား ထုတ်မှသာလျှင် ဖြစ်တော့မည်ဟုကြံတော်မူ၍ မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ သတိတရားဖြင့် ဆင် ခြင်ကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူသောအခါ လက္ခဏာတော်ကြီး လက္ခဏာတော် ငယ်တို့သည် ပြန်၍ ပေါ်လာပြန်ပေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား လုပ်ကျွေးပြုစု နေကြသော ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က ဤသိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ပင်ပန်းစွာကျင့်ကြံ၍မှ ဗုဒ္ဓမဖြစ်နိုင်ခဲ့၊ ယခုအဘယ်မှာဖြစ်တော့ အံ့နည်းဟု ဘုရားလောင်းအားစွန့်ခွာ၍ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန် တောသို့ သွားလေ၏။

ထိုနောက်မှ ကိုယ်တော်တပါးတည်း ဆက်လက်၍ ကျင့် တော်မူပြန်ရာ သက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု။ ကဆုန်လဆန်း ၁၄-ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ညဉ့်တွင် ဗုဒ္ဓဖြစ်ရလတ္တံ့သော အိပ်မက်ကောင်း ငါးအင်ကို မြင်မက်တော်မူ၍ ငါကားယနေ့ ဗုဒ္ဓစင်စစ် ဖြစ်ရ အံ့ဟု သိတော်မူကာ မိုးသောက်ယံအခါ ဆွမ်းခံကြွချိန်တွင် သေနရွာ၏အနီး ညောင်ပင်ကြီး တပင်အောက်၌ ကိုယ်တော်မှ ထွန်းလင်းသော ရောင်ခြည်ကို ဖြစ်စေလျက်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကြိုကြိုက်လာသည်ကား သေနရွာကြီး၌ မဟာ သေနမည်သော သူကြွယ်၏သမီး သုဇာတာသည် အမျိုးဘဝက ဤညောင်ပင်စောင့်နတ်အား တိုင်တည်၍ အမျိုးတူယောက်ျား နှင့် ပေါင်းဖော်၍ သားယောက်ျား ဖွားမြင်ရပါလို ကြောင်း

ဆုတောင်းခဲ့ရာ ဆုတောင်းပြည့်လေသဖြင့် ညောင်စောင့်နတ်အား နို့ဃနာထမင်းဖြင့် အပူဇော်လာရာဝယ် ဘုရားလောင်းကို ဖူးတွေ့ရလေ၏။ သုဇာတာလည်း ဘုရားလောင်းအား နို့ဃနာဆွမ်းကို ရွှေခွက်နှင့်တကွကပ်လှူ၏။

ဘုရားလောင်းသည် သုဇာတာ၏ ဃနာနို့ဆွမ်းကို ခံတော်မူပြီးနောက် နေရဉ္စရာမြစ်တွင် ရေချိုးတော်မူပြီးလျှင် အရှေ့အရပ်သို့လှည့်တော်မူ၍ ဆွမ်းကိုလေးဆယ့်ကိုးလုပ်မျှ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ထိုနောက် ဘုရားလောင်းသည် ငါယနေ့ ဗုဒ္ဓစင်စစ်ဖြစ်မည်မှန်မူ ဤရွှေခွက်သည် ရေကိုဆန်၍ မျောစေသတည်းဟု ဒိဋ္ဌာန်၍ မျှောတော်မူလျှင် ရွှေခွက်သည် ရေအညာသို့ ဆန်၍မျောပြီးမှ မြစ်လယ်တွင်မြုပ်ကာ ရှေးဗုဒ္ဓတို့၏ ရွှေခွက်သုံးလုံးအောက်၌တည်လေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ထိုနေရဉ္စရာမြစ်၏အနီး အင်ကြင်းတော၌ တရားစီးဖြန်းတော်မူ၍ ညချမ်းအခါ၌ မဟာဗောဓိရှိရာသို့ နတ်သကြားတို့ ဖန်ဆင်းထားသောနတ်လမ်းမကြီးမှ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ သောတ္ထိယ အမည်ရှိသော မြက်ထမ်းသမားသည် ဘုရားအလောင်းအား မြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုလှူသဖြင့် မဟာဗောဓိနှင့် လေးတောင်ကွာ အရပ်သို့ကပ်၍ အရှေ့အရပ်သို့ လှည့်တော်မူကာ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ကြဲဖြန့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုမြက်ရှစ်ဆုပ် အပေါ်၌ပင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူ၍– ငါသည် တရားမင်းအစစ် ဗုဒ္ဓမဖြစ်သမျှ ဤနေရာကမထပြီ 'ဟု မရပ်မနား အားထုပ်တော်မူသော် သိကြားမင်းသည် တကြိမ်မှုတ်လျှင် လေးလကြာမှ အသံစဲသော ဝိဇယုတ္တရ ခရုသင်းကိုမှုတ်လျက် ပူဇော်လာ၏။ ကာလနဂါးမင်းကလည်း တထောင်သော ဂါထာကိုရွတ်လျက် မြဟ္မာမင်း

ကလည်း ထီးဖြူတော်ကိုမိုးလျက် သုယာမနတ်မင်းကြီးကလည်း သားမြီးယပ် ခတ်လျက် ပဉ္စသိခ် နတ်မင်းကလည်း ဗေလုဝ နတ်စောင်းတိုတီးလျက် ပူဇော်ကြကုန်၏၊ ထိုအခါဝယ် ဝသဝတ္တီပြည်မှ မာရ်နတ်မင်းသည် လက်ရုံးတထောင် ဖန်ဆင်းကာ ဂိရိမေခလာ ဆင်ကို စီး၍ နတ်စစ်သည် အပေါင်း ခြံရံလျက် ဘုရား အလောင်းအား ကိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီး လာ၏။ ဘုရား အလောင်းလည်း ထိုတိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးလာသော မာရ်နတ်နှင့် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အပေါင်းကို နေမဝင်မီ အောင်မြင်တော်မူ၍ သက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု ကဆုန် လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ အကုန် နေအာရုဏ် တက်စအချိန်၌ အလုံးစုံသော တရားအပေါင်းကို အကြွင်းမရှိ မိမိအလိုလိုသာလျှင် သိမြင်နိုင်သော သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကိုရကာ တရားမင်းအစစ် ဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။ ထိုအခါ အလုံးစုံသော တရား အပေါင်း ကို အကြွင်းမရှိ မိမိ အလိုလို သာလျှင် သိမြင်တော် မူ နိုင်သော ရှင်မြတ်ဗုဒ္ဓအား ကောင်းချီး ပြုသကဲ့သို့ စကြာဝဠာ တိုက် တသောင်းရှိ မဟာပထဝီ မြေကြီးတွင်ကြီးစွာသော တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်ပေါ် လာလေသတည်း။

(၁)ဤသို့ သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူပြီးလျှင် မဟာဗောဓိနှင့် လေးထောင်ကွာ အရပ်ရှိ ရွှေပလ္လင် ပေါ်၌ ထိုင်တော်မူကာ ခုနစ်ရက်မျှ သီတင်း သုံးတော် မူ၏။

(၂)ထိုနောက် ရွှေပလ္လင်မှ ထ တော် မူ ပြီး ခါ တဆယ့် လေးလံကွာသောအရပ်၌ ဗုဒ္ဓ၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရခဲ့ပေသော ထိုရွှေပလ္လင်အား မမှိတ် မသုန် ကြည့်တော် မူကာ ခုနစ်ရက်မျှ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

(၃)ထိုနောက် ဗုဒ္ဓအား ယုံမှားခြင်း ရှိနေကြသော နတ်တို့အား ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ ကိုယ်တော်မှ ရေမီး အစုံတို့ကို ဖန်ဆင်းလျက် တန်ခိုးတော်ကို ပြပြီးမှ မြေသို့ သက်၍ ရတနာစင်္ကြံကို ဖန်ဆင်းကာ လျှောက်တော်မူ၍ ခုနစ်ရက်မျှ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

(၄)ထိုနောက် မဟာဗောဓိ၏ အနောက်မြောက် အတောင်လေးဆယ်ကွာ အရပ်တွင် နတ်တို့ ဖန်ဆင်းသော ရတနာဃရ ရွှေအိမ်၌ ခုနစ်ရက်မျှသီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်တို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်တော် မှ အညို–အရွှေ–အနီ–အဖြူ–အမောင်း–ပြိုး ပြိုး ပြက် အား ဖြင့် ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော် တို့သည် တပြိုင်နက် ထွန်း တောက်ပျံ့မြူးတော်မူ၏။

(၅)ထိုနောက် မဟာဗောဓိမှ အရှေ့မြောက်နှာ သုံးဆယ့် နှစ်လံကွာအရပ် အဇပါလ ညောင်ပင်ရင်းသို့ ကပ်၍ ခုနစ်ရက်မျှ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

(၆)ထိုနောက် မဟာဗောဓိ၏ အရှေ့တောင်မျက်နှာ ငါးဆယ့်တလံကွာ အရပ်တွင် မုစ္ဆလိန္ဒာအိုင်၏ အနီးကျည်းပင် ကြီးရင်း၌ ခုနစ်ရက်မျှ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုအခါ မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသဖြင့် မုစ္ဆလိန္ဒနဂါးမင်းသည် ဗိမာန်မှ ထွက်ကာ ကြီးမားသော ကိုယ်သဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်း၍ ဗုဒ္ဓအား ပါးပျဉ်းဖြင့်မိုးကာပူဇော်လာ၏။

(၇)ထိုနောက် မဟာဗောဓိမှ တောင်မျက်နှာအ လံ လေးဆယ်ကွာတွင် လင်းလွန်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက် သီတင်းသုံး တော်မူ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနံနက်၌ သီတင်း သုံးတော်

မူရာမှ ထတော်မူကာ မျက်နှာသစ်တော်ရေ အလို ရှိတော်မူသည်ကို သိကြားမင်း သိလေ၍ ဗုဒ္ဓအား သိကြားမင်းက မျက်နှာသစ်တော်ရေ ကပ်လာ၏။

ထိုအခိုက် ဥက္ကလာဇနပုဒ် ပေါက္ခရ ဝတီမြို့မှ ကုန် သည် တပုဿနှင့် ဘလ္လိက ညီနောင်သည် လှည်း ငါးရာဖြင့် မဇ္ဈိမဒေသသို့ ကုန်ရောင်းထွက်ခဲ့ရာဝယ် ဗုဒ္ဓရှိရာအရပ်သို့ရောက်သော် ရှေးကအဆွေဖြစ်ခဲ့ဘူးသော နတ်တို့က ကိုယ်ထင်ပြ၍–ညီနောင်နှစ်ပါးတို့၊ လောက သုံးခွင်တွင် တရား အပေါင်းတို့ကို မိမိအလိုလို သိမြင်တော်မူပေသော အတုမရှိ ဗုဒ္ဓ အရှင်မြတ်ပွင့်တော်မူနေသည်။ ယခု လင်းလွန်းပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေသည်။ ဗုဒ္ဓကို ဖူးမြင်၍ သင်တို့ အကျိုး စီးပွား များ လို မှုတစုံတခုသော လှူဘွယ်ဝတ္ထုဖြင့် လှူဒါန်းပါချေ–ဟုညွှန်လိုက်သဖြင့်ညီနောင်တို့လည်း မိမိတို့မှာ ပါလာသော ပျားမုံ့ဆုပ်နှင့် ကြွက်ကျစ်မုံ့တို့ကို ယူ၍ ဗုဒ္ဓထံကပ်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓအားစတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့က ပဲနောက် အဆင်းရှိသော သပိတ်လေးလုံးကို ကပ်လာသဖြင့် သပိတ်လေးလုံးကို ထပ်၍လက်တော်ဖြင့် နှိပ်တော်မူရာ အနားရစ် လေးကြောင်းရှိသော သပိတ်တလုံး ဖြစ်လာပေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း ပျားမုံ့ဆုပ်နှင့် ကြွက်ကျစ်မုံ့တို့ကို ထိုသပိတ် ဖြင့် ခံတော်မူကာ ညီနောင်နှစ်ပါး တို့အား ဒွေဝါစိက သရဏဂုံ ပေးတော်မူ၏။ ညီနောင်နှစ်ပါးကလည်း ဗုဒ္ဓံသရဏံဂစ္ဆာမိ။ ဓမ္မံသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ ဟူ၍ သရဏဂုံ နှစ်ပါး၌ တည်ကြလေ၏။ ထိုနောက် ညီနောင်တို့က ဗုဒ္ဓအား အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့ အစဉ်အမြဲ အဘယ် အရာ ကို ကိုး ကွယ် ရပါ မည် နည်း ဟု

မေးလျှောက် ကြသော် ဗုဒ္ဓသည် ဦးခေါင်း တော်ကို လက် ဖြင့် သပ်ကာ ဆံတော် ရှစ်ဆူကို ညီနောင်တို့အား ပေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကာလ၌ ဗုဒ္ဓ၏ မျက်မှောက် တော်တွင် တ ပည့် သား သံဃာဟူ၍ မဖြစ်ပေါ်သေး။ ထို့ကြောင့် တပုဿနှင့် ဘလ္လိက ညီနောင်တို့မှာ ဘုရားဟူသော ကိုးကွယ်ရာ ရတနာ၊ တရား ဟူသောကိုးကွယ်ရာ ရတနာဟူ၍ သရဏဂုံနှစ်ပါးသာ တည်မြဲ ကြရလေသည်။

၅-ဗုဒ္ဓသည် ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဓမ္မစကြာ ဟောတော်မူခြင်း။

ဘုရားဖြစ်ခါ၊ မိဂဒါသို့၊
စကြာရွှေဘွား၊ ဖြန့်ချီသွား၍၊
ငါးပါးဝဂ္ဂီ၊ စုံအညီနှင့်၊
မဟီတသောင်း၊ တိုက်အပေါင်းမှ၊
ခညောင်းကပ်လာ၊ နတ်ဗြဟ္မာအား၊
ဝါဆိုလပြည့်၊ စနေနေ့ဝယ်၊
ကြွေ့ကြွေ့လျှံစာက်၊ ဓမ္မစက်ကို၊
မိန့်မြွက်ထွေပြားဟောဘော်ကြားသည်၊
တရားနတ်စည်၊ ရွှမ်းတယ်ကို။ ။

ဤသို့တဒဿနလျှင် ခုနှစ်ရက်မျှ သီတင်းသုံး၍ ခုနှစ်ဌာန စေ့သောနံနက်၌ ဗုဒ္ဓသည် လင်းလွန်းပင်မှ အဇပါလညောင်ပင်ရင်းသို့ကပ်ပြီးလျှင် ဤသို့အကြံတော်ဖြစ်၏။ ငါသိအပ်သော တရားတော်သည် အလွန်သိမ်မွေ့ ခက်ခဲသဖြင့် သာမာန်လူတို့

သိမြင်နိုင်ခဲ့သည်၊ ဤလောက၌ ဖြစ်ကြကုန်သော သတ္တဝါ တို့ကား ပညာနည်းပါး၍ အမိုက်တရားများ ထူပြောပေသည်၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းလည်း နည်းပါးကြ၏၊ ကာမဂုဏ် ငါးပါး တို့၌သာ လိုက်စားပျော်မွေ့ကြ၏၊ ငါဟောပြောသော်လည်း တရားတော်ကို သိမြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်။ ပင်ပန်းရုံသာ ရှိချိမ့် မည်ဟု တရားမဟောလိုသောအကြံတော်ဖြစ်လေလျှင် သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်းသိသဖြင့် နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ကို စုရုံးစေပြီး နောက် ဗုဒ္ဓအားရတနာပန်းကုံးဖြင့် ပူဇော်ပြီးသော် မြတ်သော ဗုဒ္ဓ၊ တရားဟောတော်မူပါ၊ အရှင်ဘုရားမှ တရားမဟော ပါလျှင် ဘယ်သူလာ၍ဟောပါမည်နည်း၊ ယခုအခါ မဂဓရေဇ် တိုင်း၌ ပူရဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ ပကုဓကစ္စာယန၊ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ၊ အဇိတကေသကမ္ဗလ၊ သိဉ္စည်းဟူသော သူ ခြောက်ဦးတို့သည် ဗုဒ္ဓမဟုတ်ပါဘဲလျက် ဗုဒ္ဓဟုဝန်ခံ၍ များစွာသော လူတို့အား လှည့်ဖြားကာ မှားသော မိစ္ဆာအယူ ဝါဒများကို ညွှန်ပြဟောကြား နေကြချေပြီ။ အပါယ်လေးပါး သို့လားရာ တံခါးပွင့်နေပါပြီ၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ဝင်ရန် တံခါး ပိတ်နေပါပြီ၊ အရှင်ဗုဒ္ဓသည် မှန်သောတရားဖြင့် အပါယ် လေးပါးသို့ သွားရာတံခါး ပိတ်တော်မူပါ၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန် ဝင်ရန် တံခါးဖွင့်တော်မူပါ၊ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်စဉ်းစားမည့် သူတို့လည်း ရှိပါလိမ့်မည်၊ တရားဟောတော် မူပါဘုရား ဟု ကြွေးကြော် တောင်းပန် ကြလေသော် ဗုဒ္ဓလည်း ကျွတ်လတ္တံ့ သောသူတို့ကို ရှုမြင်တော်မူသဖြင့် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။

ထိုနောက် တရားဟောရအံ့သော သူတို့ကို ကြည့်တော် မူသော် ဗုဒ္ဓ၏ နက်နဲသိမ်မွေ့သော တရားတော်ကို သိလွယ်

မည်ဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့အား မြင်တော်မူ၍ ထိုအာဠာရ ရသေ့အား တရားဦးဟောအံ့ဟု ကြံတော်မူသော် နတ်သား တယောက်သိ၍ အရှင်ဘုရား အာဠာရ ရသေ့ သေလွန် ခဲ့ သည်မှာ ခုနစ်ရက် မျှရှိပါပြီ ဟု လျှောက်သဖြင့် ဗုဒ္ဓသည် ဤရသေ့ကား ငါ၏ တရားတော်ကို မနာရဘဲ သေလွန်ခဲ့သည် မှာ ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးလေစွဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ထိုနောက် ရှုကြည့်တော် မူပြန်သော် ဥဒကရသေ့ကို မြင်တော်မူ၍ ဥဒကရသေ့ကား ငါ၏တရားတော်ကို သိလွယ် မည့်သူဖြစ်သည် တရားဦးဟောပေအံ့ဟု ကြံတော်မူသော် ထိုနတ်သားကပင်လျှင် အရှင်ဘုရား ဥဒကရသေ့ သေလွန် သည်မှာ ယမန်နေ့ည သန်းခေါင်ယံကပင် ဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်သဖြင့် ဤရသေ့ကား ငါ၏တရားတော်ကို မနာရဘဲ သေလွန်သည်မှာ ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးလေစွဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ထိုနောက်မှ တရားဦး ဟောအံ့သော သူတို့ကို ရှုတော် မူပြန်သော် ဗုဒ္ဓအား ပြုစုလုပ်ကျွေး ခဲ့ကြဘူးသော ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ ထိုသို့မြင်တော်မူ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၏ အနီးအနား တဝိုက်၌ ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ခန့်နေပြီးမှ အစဉ်အတိုင်းဗာရာဏသီ ပြည်သို့ ကြွတော်မူသော် မဟာဗောဓိ နှင့် ဂယာသီသ ၏ အကြား၌ ဥပက အမည်ရှိသော တက္ကတွန်းနှင့် တွေ့၍ ထိုတက္ကတွန်းက ငါ့ရှင်သင်သည် အလွန်ကြည်ညိုဘွယ်သော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံပေသည်၊ သင်၏ အရေအဆင်းသည် ကြည်လင်လှပေသည်။ သင်သည် အဘယ်သူကို ရည်မှန်းလျက် ရဟန်းပြုဘိသနည်း၊ သင်၏ ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ သင်ကား အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်သော ဗုဒ္ဓက ချစ်သားဥပက ငါကားခပ်သိမ်းသော အမိုက်တရားတို့မှ ကင်းစင်၍ ဖြစ်ဖြစ်သမျှသော တရားအပေါင်းတို့ကို သိမြင်တော်မူသော ဗုဒ္ဓပင်ဖြစ်၏၊ အလုံးစုံသော တရားအပေါင်းကို အကြွင်းမရှိ ငါ၏အလိုလိုသာလျှင် သိမြင်တော်မူရကား လောကသုံးပါး၌ ငါ၏ ဆရာဟူ၍မရှိ၊ ငါ၏ ဘွဲ့အမည်သော်ကား ဇိနမည်သတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက် ဥပက က ယခုအဘယ်သို့ ကြွအံ့နည်းဟုမေးပြန်၍ ဗုဒ္ဓက ချစ်သားဥပက ငါကား ရှေးဗုဒ္ဓများစွာတို့ကဲ့သို့ ဓမ္မစကြာဟူသော တရားတော်မြတ်ကို ဟောကြားတော်မူရန် ဗာရာဏသီပြည်အနီး မိဂဒါဝုန်တောကြီးသို့ ကြွတော်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း အစဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူသော် ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တောကြီးသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ကား ရှင်ဂေါတမသည် ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကိုရခြင်းအလို့ငှါ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်၍မှ မဖြစ်နိုင်ဘဲ ဆွမ်းသက်န်းရှာရန် မြို့ရွာတွင်းသို့လှည့်လည်ခဲ့ပေသည်၊ အကျင့်ပျက်သူသာ ဖြစ်ပေ၏ဟု ဗုဒ္ဓအား ယုံမှားနေကြလေသည်။ ဗုဒ္ဓလည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ ယုံမှားနေကြခြင်းကို အပြစ်ထားတော်မမူဘဲ အစဉ်အတိုင်းသောစကားဖြင့် ဆိုတော်မူကာ သက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့် စနေနေ့ည နေဝင်စအချိန်တွင် ဓမ္မစကြာ ဒေသနာတော်မြတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အနက် ရှင်ကောဏ္ဍညသည် သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်၍ တရားနာရောက်လာကြသော နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည်လည်း ဗုဒ္ဓ၏တရားအထူး၌ သိကြမြင်ကြလေကုန်သည်။

ထိုအခါ စကြာဝဠာ တိုက်တသောင်းရှိ မဟာ ပထဝီမြေ အပေါင်းသည် ယောင်းချီးပြုသကဲ့သို့ ကြီးစွာသောတုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသတည်း။

ထိုနောက် လပြည့်ကျော်တရက်မှစ၍ကျန်သော လေးပါး တရက်လျှင် တပါးစီသောတာပန် ဖြစ်၍ လပြည့်ကျော် ၅ ရက် နေ့တွင် အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ကို ဟောသဖြင့် အားလုံး ရဟန္တာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဤသို့ ဓမ္မစကြာနှင့် အနတ္တလက္ခဏာသုတ် ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၍ ဗုဒ္ဓ၏ မျက်မှောက်တော်၌ တပည့် သား သံဃာ ရဟန္တာ အရှင်မြတ် ငါးပါးတို့ ဖြစ်ပေါ်ကြပြီးနောက် မိဂဒါဝုန်တောကြီး၌ သီတင်းသုံးတော် မူလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဗါရာဏသီပြည် သေန ရွာကြီး၌ မဟာ သေန သူဌေးကြီး၏သမီး ဗုဒ္ဓဖြစ်တော့မည်နေ့၌ ဃနာနို့ဆွမ်းကပ်လှူ ခဲ့ဘူးသောသုဇာတာ၏ သားဖြစ်သော ယသလုလင်သည်တင့်တယ် ကောင်းမြတ်သော ရုပ်အဆင်းနှင့် မင်း၏ စည်းစိမ် ကဲ့သို့သော ချမ်းသာခြင်းဖြင့် စံပျော်လျက် ရှိ၏။ ထိုသတို့သားအား မိခင် သုဇာတာက သူတပါးတို့နှင့် မတူစေဘဲ၊ နွေမိုးဆောင်းဟူသော ဥတု သုံးပါး တို့နှင့် သင့်လျော် သည့် စံ အိမ် သုံး ဆောင် ကို ဆောက်လုပ်၍ အလှည့်ကျ စံပျော်စေ၏။ ထိုစံအိမ် သုံးဆောင် တို့တွင်ယသအားဖျော်ဖြေရန် အထိန်းအယမောင်းမကချေသည် များစွာတို့ကိုလည်းထားရှိစေ၏။ တညသ၌ယသသည်ညဉ့်ဦးယံ အချိန် ကချေသည်တို့ ကခုန် ဖြေဖျော်ကြစဉ် သလွန် ထက်၌ စက်ပျော်ခဲ့၏။

သန်းကောင်ယံသို့ ရောက်သော အခါ ယသလည်း တရေး နိုးလတ်၍ သလွန်ပေါ်မှ ရှုမျှော်၍ ကြည့်သော်စံအိမ်တွင်းရှိအခြွေ အရံအားလုံးတို့အိပ်ကြကုန်၍ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ သူသည်သလွန်ရှေ့တွင် အိပ်မောကျနေသည့် ကချေသည်တို့ကို ထွန်းညှိထားသော မီးတိုင်မှ အလင်းရောင် အောက်တွင်တွေ့မြင်သော် သူ၏စံအိမ်သည် သုသာန်တစပြင်နှင့် တူလှပေသည်ဟု မှတ်ထင်မိတော့သည်။ ကချေသည် တို့ကား အချို့မှာ ဆံပင်များ ဖားလျားဖြန့်ကြဲလျက်၊ အချို့မှာ ပါးစပ်မှ အပုပ်ရည်များ စီးကျလျက်၊ အချို့မှာ ခါးဝတ် ထမီများကျွတ် ပြေလျက် အသီးသီးသော ရုပ် အဆင်း တို့ ကို ရှု မြင် ရ သ ဖြင့် ဤကချေသည်တို့ကား စောစောက ကဲ့သို့ မဟုတ်၊ လှပသော ရုပ်အဆင်းတို့ ကွယ်ပျောက်ခဲ့၍ သူသေတို့နှင့် တူလှပေသည် ဟု တွေးတော ဆင်ခြင်နေမိလေသည်။

ထိုနောက်ယသ၏စိတ်၌ဤကချေသည်တို့သည် တနေ့နေ့တွင် တကယ်ပင်သေကြရပေမည်။ ငါ၏ကိုယ်သည်လည်းသူတို့ကဲ့သို့ပင် တနေ့တွင်မချွတ်မလွဲသေရဦးမည်ပင်ဖြစ်သည်။ ငါကားဤကဲ့သို့ သော စည်းစိမ်တွင် စံစားနေ၍ အကျိုးမရှိ၊ မသေမီ ကုသိုလ် ကောင်းမှုရှာဖွေရန် ရ ဟန်း ပြု တော့ အံ့ ဟု အ ကြံ ဖြစ် ၍ သလွန်ပေါ်မှ ဆင်း ကာ ရွှေ ခြေ နင်း ကို စီး လျက်ထွက်ခဲ့၏။

ထိုအခါ နတ်တို့သည် ယသ၏ကောင်းမှုရှာခြင်း၌ ကူညီလို ကြ၍ စံအိမ်၏တံခါးမကြီးကို တိတ်တဆိတ်လာ၍ ဖွင့်ပေးကြ၏။

ယသလည်း စံအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၍ မြို့တံခါးဝဆီသို့ ရောက် သောအခါယခင်နတ်တို့ပင် မြို့တံခါးမကြီးကိုလာ၍ ဖွင့်ပေး ကြ ပြန်၏။

သူသည် မြို့မှ ထွက်ခဲ့သော် ဗုဒ္ဓသီတင်း သုံးနေတော်မူရာ မိဂဒါဝုန်တောကြီးသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုနေ့ မိုးသောက် ယံ၌ ဗုဒ္ဓသည် ကျောင်းတော်နှင့် မနီးမဝေး အရပ်၌ စင်္ကြံလျှောက်တော် မူနေရာ အဝေးမှ လာနေသော ယသ ကို မြင်သ ဖြင့် လျှောက်ခြင်းကို ရပ်ကာ သင့်အပ်သောအရပ်၌ နေတော်မူ၏။ ယသသည် ဗုဒ္ဓ၏ အနီးသို့ ရောက်သော် ရှိသေစွာကန်တော့လျက် –အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် စိတ်စားခဲ့သော စည်းစိမ် ကို စွန့်ပစ်လျက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ရှာရန် ထွက်ခဲ့ပါသည် စည်းစိမ် ချမ်းသာဟူသည်တို့မှာ ဆင်းရဲခြင်းသာလျှင် အဆုံးရှိပါတော့ သည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေသည်။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက–ချစ်သား ယသ ငါသိအပ်သော တရား တော်ကား ချမ်းသာခြင်းအစစ်ပင် ဖြစ်တော့သည်၊ သင်သိလိုမူ သင့်အား ငါတရားဟောအံ့၊ ငါ၏တရားတော်ကို နာလော့ဟု ဆိုတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ယသ၏ မိခင်သေဌေးမသည် နံနက် စောစော ထကာ သားယသ၏ စံအိမ်သို့ လာခဲ့ရာ ယသကို မတွေ့သဖြင့် ငိုယိုလျက် ဖခင် သေဌေးအား အကြောင်းကို ကြား၏။ ဖခင် သေဌေးလည်း ယသကိုရှာရန်အရပ်လေးမျက်နှာသို့ မြင်းသည် တော်တို့ကိုစေလွှတ်၏။ သူ ကိုယ် တိုင် မှာ လည်း ယသ၏ ရွှေ ခြေနင်းရာကိုကြည့်၍ လိုက်ခဲ့ရာ မိဂဒါဝုန်တောကြီးသို့ ရောက် လေ၏။

ဗုဒ္ဓသည် သေဌေးလာသည်ကို အဝေးကပင် မြင်တော်မူ၍ ယသအား ဘခင်နှင့် မတွေ့စေရန် ခဏဝှက်ထားအံ့ဟု ကြံတော် မူ၍တန်ခိုးတော်ဖြင့် ယသအား ကွယ်၍ ထား၏။ သေဌေးလည်း

ဗုဒ္ဓအနီးသို့ရောက်သော် အရှင်ဘုရား တဖည့်တော်ကား သား ပျောက်၍ ရှာလာပါသည်။ လုလင် တယောက် ကို မမြင် ပါ့ သလောဟုမေး၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက သေ ဌေး ထိုင် ဦး လော့၊ ဤအရပ်၌ပင် သင်၏သားကို မြင်ရအံ့ ဟု ဆိုတော် မူ သော် သေဌေးသည် ဗုဒ္ဓ၏အနီးသို့ ကပ်၍နေ၏။

ဗုဒ္ဓသည် သားအတွက် ပူပန် ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ် လာ သော သေဌေးအား တရား ဟောတော် မူလို၍ ပဌမဦးစွာ သီလ၏ အကျိုးကျေးဇူး အကြောင်းကို ဟောတော်မူ၏။

ဒါယကာသေဌေး လောက၌ ခင်သိမ်းသော အကျိုးကျေးဇူး တို့နှင့်ခပ်သိမ်းသော အပြစ်များစွာတို့ရောထွေးလျက် ရှိပေသည်၊ သင်သေဌေးသည် ခပ် သိမ်း သော အ ပြစ် တို့မှ လွတ် ကင်း ချမ်းသာအောင် ရှောင်ကြဉ်တတ်ပါ၏လားဟု ဗုဒ္ဓကမေးတော် မူ၏၊

သေဌေးက၊ အရှင်ဘုရား မရှောင်ကြဉ်တတ်ပါဟု ဖြေ၏။ သင်သေဌေး ခပ်သိမ်းသော အပြစ် များ စွာ ဟူ သည် ကား ဤငါးပါးတို့တည်း။

(၁) သူ၏အသက်ကိုသတ်ခြင်း။
(၂) သူ၏ဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်း။
(၃) သူ၏သားမယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်း။
(၄) မဟုတ်မမှန်သောစကားကို ပြောဆိုခြင်း။
(၅) ယစ်မူးစေတတ်သော အရက်သေစာကို သောက် စားခြင်း ဤငါးပါးတို့တည်း။

ဤအပြစ် ငါးပါးတို့ကို မပြုမိ ရ အောင် မိ မိ တို့ ကိုယ် ကို စောင့်ထိန်း ရခြင်းသည် ငါးပါး သီလ ဆောက်တည် ခြင်း ဟု

ခေါ်သည်။ လူတို့သည် ခပ်သိမ်းသော မကောင်းမှုတို့ကို မပြုမိ ရအောင် သီလဖြင့် စောင့်ထိန်း ဆောက်တည် ကြရ ပေမည်။

သီလ ဟူရာ၌ ဆယ်ပါး သီလ၊ ကိုးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ ငါးပါးသီလဟူ၍ သီလမျိုးလေးပါး အပြား ရှိရာ ဆယ် ပါး၊ ကိုးပါး၊ ရှစ်ပါးသော သီလတို့ကို အကျိုးကျေးဇူး အထူးရလို သူများ ဆောက်တည်ကြ၍ မိမိတို့ အလိုရှိရာ ကောင်း သော ဆုတို့ကို တောင်းဆိုရည်မှန်းနိုင်ကြပေသည်။

ငါးပါးသီလကို မူကား ဤသို့ ဆောက် တည် ချင် မှ သာ ဆောက်တည်ရမည်မဟုတ်ဘဲ လူတို့နေ့စဉ် စားသောက်ဝတ်ဆင် နေကြဘိသကဲ့သို့ မိမိတို့ကိုယ်နှင့် မကွာစေရန် အမြဲဆင်ခြင်လျက် နေ့ညမပြတ် မမေ့မလျော့ မပေါက်မကျိုးရအောင် စောင့်ထိန်း ဆောက်တည်အပ်သော လူတို့၏ ကျင့်ဝတ်ငါးပါးပင် ဖြစ်သည်။ ကျင့်ဝတ်ငါးပါး ရှိခြင်းကြောင့် ငါးပါးသီလဟု ခေါ်ဆိုသည်၊ ငါးပါးသီလကို အစဉ်အမြဲ စောင့်ထိန်း ဆောက်တည်ရခြင်း ကြောင့် နိစ္စသီလဟုလည်း ခေါ်ဆိုသည်။

ငါးပါးသီလကိုဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်စားဘုရားပုထိုးစေတီတို့၌ ၎င်း ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သားသံဃာတော်တို့ ထံ၌၎င်း တောင်းဆို ကျင့်သုံး နိုင်ကြပေသည်။ ဤသို့ ဘုရား တရား သံဃာ ဟူသော ရတနာ မြတ်သုံးပါးတို့အား ယုံကြည်စွာ ဆည်းကပ်၍ ကျင့်သုံးဆောက် တည်ရခြင်းကြောင့် သရဏဂုံ သီလဟုလည်း ခေါ်ဆိုရသည်။ ငါးပါးသီလကို မတောင်းဆိုမီ ရှေးဦးစွာရတနာမြတ် သုံးပါး အားယုံကြည်စွာ ရှိခိုးကန်တော့ကြရမည်။

ငါးပါးသီလခံယူပုံအစဉ်။

ရတနာသုံးပါးကန်တော့ရန်။

ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ တည်းဟူသော ကံသုံးပါးတို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသော အပြစ်တို့ မှ ပျောက်ပါ စေခြင်း အကျိုးငှါ ပဌမ ဒုတိယ တတိယ တကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ တရားရတနာ သံဃာရတနာဟူသော ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ကို အရိုအသေ အလေးအမြတ် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန် လျှော့ ကန်တော့ပါ၏အရှင်ဘုရား။ ဤသို့ ကန်တော့ရသော အကျိုး အားကြောင့် အပါယ်လေးပါး၊ ကပ်သုံးပါး၊ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး၊ ရန်သူမျိုးငါးပါး၊ ဝိပတ္တိတရားလေးပါး၊ ဗျသနတရား ငါးပါး တို့မှ အခါခပ်သိမ်းကင်းလွတ် ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ မဂ်တရားဖိုလ် တရား နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

သရဏဂုံနှင့် ငါးပါးသီလတောင်းရန်။

(၁) အဟံဘန္တေ တိသရဏေန သဟ ပဉ္စသီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ အနုဂ္ဂဟံ ကတွာ သီလံဒေထ မေ ဘန္တေ။

(၂) ဒုတိယမ္ပိ အဟံဘန္တေ တိသရဏေနသဟ ပဉ္စသီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ အနုဂ္ဂဟံ ကတွာ သီလံဒေထ မေ ဘန္တေ။

(၃) တတိယမ္ပိ အဟံဘန္တေ တိသရဏေနသဟ ပဉ္စသီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ အနုဂ္ဂဟံ ကတွာ သီလံဒေထ မေ ဘန္တေ။

နမောတဿ ဘုရားရှိခိုး။

(၁) နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ ။

(၂) ။ ။ ။ ။

(၃) ။ ။ ။ ။

သရဏဂုံသုံးပါးဆောက်တည်ရန်။

(၁) ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၂) ဒုတိယမ္ပိ-ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
။ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
။ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၃) တတိယမ္ပိ-ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
။ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
။ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

စောင့်ထိန်းရမည့်သိက္ခာပုဒ်ငါးပါး။

(၁) ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏီ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

(၂) အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏီ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

(၃) ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာဝေရမဏီသိက္ခာပဒံသမာဒိယာမိ။

(၄) မုသာဝါဒါ ဝေရမဏီ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

(၅) သုရာမေရယမဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနာဝေရမဏီသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

ဩကာသအစရှိသော ရတနာသုံးပါး
ကန်တော့ခြင်း၏အဓိပ္ပါယ်။

ဩကာသ–ရှိခိုးကန်တော့ခြင်းကို ခံယူတော်မူပါဘုရားဟု ခွင့်တောင်းခြင်း။

ကာယကံ....ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှု။ ⎫
ဝစီကံ ....နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုမှု။ ⎬ ကံသုံးပါး။
မနောကံ ....စိတ်ဖြင့် ကြံစည်မှု။ ⎭

ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုမှုကြောင့် ဖြစ်စေစိတ်ဖြင့် ကြံစည်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ တပါးပါးတို့ဖြင့်ပြစ်မှားမိသော ခပ်သိမ်းသော အပြစ်တို့မှ ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှါ တကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရား တရား သံဃာ ဟူသော ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့အား မာန်မာနကို နှိမ်ချလျက် ရိုသေစွာ ကန်တော့ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ရှိခိုး ကန်တော့ခြင်းကို ခံယူတော်မူပါဟု ခွင့်တောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရား....လောက၌ ဖြစ် ဖြစ် သမျှသော တရား တို့ကို မိမိ အလိုလို သိတော်မူ၍ တစုံတယောက်နှင့်မျှ တူတော်မမူသော ဗုဒ္ဓကို ဘုရားဟုခေါ်၏။

တရား....အပါယ်ငရဲ ဝဋ်ဆင်းရဲ သို့ မကျမူ၍ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရရှိစေတတ်သော ဗုဒ္ဓ၏ဒေသနာတော်ကို တရားဟု ခေါ်၏။

သံဃာ....ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သား သံဃာ အရိယာ အရှင်မြတ် အပေါင်းနှင့်တကွ သမ္မုတိ သံဃာတော်ကို သံဃာဟု ခေါ်၏။

ရတနာ....မြတ်နိုးအပ်သော၊ နှစ်သက်မွေ့လျော် စေတတ်သော၊ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပြုစေတတ်သော သဘော ရှိခြင်းကြောင့် ရတနာဟုခေါ်၏။ သတ္တဝါတို့အား ကောင်းကျိုး ချမ်းသာကို အခါမလင့် ပေးတတ်သောကြောင့် ဘုရား တရား သံဃာ ဤသုံးဖြာကို (ရတနာမြတ်သုံးပါး)ဟု ခေါ်၏။

အရိုအသေ အလေးအမြတ် လက်အုပ်မိုး၍.... မြတ်နိုးလေး စားခြင်းဖြင့် ရိုသေစွာ လက်နှစ်ဘက်ကို ယှက်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏....မိမိမှာ ရှိနေသော မာန် မာနတို့ကို ချိုးနှိမ်လျက် ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ ကန်တော့ပူဇော်ရသော စေတနာကောင်းမှုကြောင့်။

အပါယ်လေးပါး။

(၁) ငရဲ....ချမ်းသာခြင်း အနည်းငယ်မျှမရှိ မီးတောက် မီးလျှံ ဓါးစက် လှံစက်တို့ဖြင့် အစဉ်အမြဲ နှိပ်စက်ခြင်း ခံရ သောကြောင့် ငရဲဟုခေါ်၏။

(၂) တိရစ္ဆာန်....ရတနာ မြတ်သုံးပါးကိုမသိ၊ စားခြင်း အိပ်ခြင်း မေထုန်မှီဝဲခြင်းကိုသာ သိသော သတ္တဝါတို့၏ ဘဝ၊ မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာတို့မှ ဆန့်ကျင်သော သတ္တဝါတို့၏ ဘဝ။

(၃) ပြိတ္တာ.... ချမ်းသာသုခတို့မှ ကင်းဝေးသော သူရဲ တစ္ဆေ မှင်စာ ဘုတ်ပြိတ္တာတို့၏ ဘဝ။

(၄) အသူရကာယ်.... စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ဖြင့် မပျော်ရွှင် မမြူးထူးနိုင်သော ဘဝ၊ နေ့အခါ စံရသော်လည်း ညအခါ ခံစားရခြင်း ညအခါ စံစားရသော်လည်း နေ့အခါ ခံစား ရခြင်း။

ကပ်သုံးပါး။

ကပ်....ကာလအပိုင်းအခြား။

(၁) ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရကပ်....အစာငတ်မွတ် ခေါင်းပါး၍ သေကျေပျက်စီးရခြင်း။

(၂) သတ္တန္တရကပ်.... သေစေတတ်သော ထားဘေး လှံဘေး သေနတ်ဘေးတို့ဖြင့် ထိခိုက်ခံစား၍ သေကျေပျက်စီး ရခြင်း။

(၃) ရောဂန္တရကပ်....ကူးစက်တတ်သော ရောဂါဆိုး တို့ဖြစ်ပေါ်၍ လူအများ သေကျေပျက်စီးကြရခြင်း။

ရှစ်ဖြစ်ရှစ်ပါး။

မဂ်တရားကို မရနိုင်သော အရပ်ရှစ်ပါး။

(၁) ငရဲ....ချမ်းသာခြင်း အလျှင်းမရှိသော ဘဝ။

(၂) တိရစ္ဆာန်....ရတနာ မြတ်သုံးပါးကို မသိ၍ မဂ်ဖိုလ် နှင့် ကင်းဝေးသော သတ္တဝါတို့၏ ဘဝ။

(၃) ပြိတ္တာ.... ချမ်းသာခြင်း ကင်းသော ဘုတ် တစ္ဆေ မှင်စာတို့ ဘဝ။

(၄) အသညသတ်....ရုပ်သာရှိ၍ နာမ်မရှိရာ၊ နာမ်သာ ရှိ၍ ရုပ်မရှိရာဘဝ။

(၅) ပစ္စန္တရစ်....သရဏဂုံ သုံးပါးမတည်၍ ရိုင်းစိုင်း သော သူတို့၏ ဘဝ။

(၆) ဝိကလိန္ဒြိယ....အမိဝမ်းမှ ကျိုး-ကန်း-ဆွံ့-အခြင်း ဖြင့် မွေးဖွားခဲ့ရသော ဒုက္ခိတ ဘဝ။

(၇) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ.... တရားအမှန်ကိုမသိ မှားသောအယူကို ယူသော ဘဝ။

(၈) ဗုဒ္ဓသုညောတိ ဟောတုကော....ဘုရား ဖြစ်တော်မမူ သော အခါကာလတို့၌ တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေနေသော သူ၏ ဘဝ။

ရန်သူမျိုးငါးပါး။

မိမိကို ဒုက္ခဆင်းရဲပေးနိုင်သော သူငါးပါး။

(၂) ရေ....သတ္တဝါတို့အား သုခ ဒုက္ခ ပေးတတ်သော အရည်ဓာတ်မျိုး။

(၂) မီး....လောင်ကျွမ်းစေတတ်သော အပူဓာတ်မျိုး။

(၄) မင်း....ရေမြေကို အစိုးရသောမင်း။

(၄) ခိုးသူ....သူတပါး၏ ပစ္စည်းကို ခိုးယူတတ်သောသူ။

(၅) မချစ်မနှစ်သက်သောသူ....မိမိအားမုန်း၍ မကောင်း ကျိုးကိုသာ ပြုတတ်သောသူ။

ဝိပ္ပတ္တိတရားလေးပါး။

ဘောက်ပြန်ပျက်စီးကြောင်းတရား လေးပါး။

(၁) ဂတိဝိပ္ပတ္တိ....အပါယ်လေးပါး၌ဖြစ်ရခြင်း။

(၂) ဥပဓိဝိပ္ပတ္တိ....ခြေလက်အင်္ဂါ မစုံလင်သူ ဖြစ်ရခြင်း။

(၃) ကာလဝိပ္ပတ္တိ.... မကောင်းသော မင်းတို့ အုပ်စိုးနေသော အခါကာလ၌ ဖြစ်ရခြင်း။

(၄) ပယောဂဝိပ္ပတ္တိ....အားထုတ်မှု လုံ့လ ပယောဂ မရှိခြင်း။

ဗျသနတရားငါးပါး။

ပျက်စီးခြင်းတရားငါးပါး။

(၁) ဉာတိဗျသန....ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်း။

(၂) ဘောဂဗျသန....စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်း။

(၃) ရောဂဗျသန....အနာရောဂါနှိပ် စက်၍ ပျက်စီးခြင်း။

(၄) သီလဗျသန....ကောင်းသော အကျင့်သီလ ပျက်စီးခြင်း။

(၅) ဒိဋ္ဌိဗျသန....မှန်သော အယူဝါဒ ပျက်စီးခြင်း။

အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်း၍.... ယခုဘဝမှစ၍ နောင်သံသရာ ဘဝများစွာတို့၌ ဆိုခဲ့ပြီးသော ဆင်းရဲခြင်းတို့မှ လွတ်ကင်း၍ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို၏အရှင်ဘုရား.... ဆင်းရဲတကာတို့မှ လွတ်ငြိမ်းသည့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရရှိကြောင်းဖြစ်သော မဂ်တရား ဖိုလ်တရားတို့ကို သိမြင်၍ နိဗ္ဗာန်ကို ရပါလို၏အရှင်ဘုရား။

သရဏဂုံနှင့် ငါးပါးသီလတောင်း အမိပ္ပါယ်။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တိသရဏေန၊ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့်။ သဟ၊တကွ။ ပဉ္စသီလံ၊ ငါးပါးသော သီလဟု ဆိုအပ်သော။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ် တရားတော်မြတ်ကို ယာစာမိ၊ တောင်းခံပါ၏။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အနုဂ္ဂဟံ၊ ချီးမြှင့်ခြင်းကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ သီလံ၊ သီလတော်မြတ်ကို။ ဒေထ၊ ပေးသနားတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

ဒုတိယမ္ပိ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း..........................သီလံ၊ သီလတော်မြတ်ကို။ ဒေထ၊ ပေးသနားတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

တတိယမ္ပိ၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း .... သီလံ၊ သီလတော်မြတ်ကို။ ဒေထ၊ ပေးသနားတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

နမောတဿ ဘုရားရှိခိုး အမိပ္ပါယ်။

အရဟတော၊ လူမင်းနတ်မင်း ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ ပူဇော်ခြင်း အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို အကြွင်းမရှိ မိမိအလိုလိုသာလျှင် သိတော်မူထသော။ တဿဘဂဝတော၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား။ နမော၊ ရှိသေမြတ်နိုးရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

သရဏဂုံသုံးပါး ဆောက်တည်ရန် အမိပ္ပါယ်။

ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

သံဃာ၊ သံဃာတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

ဒုတိယမ္ပိ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း.....................ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

တတိယမ္ပိ၊ သုံးကြိမ် မြောက်လည်း.................ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

ငါးပါးသီလ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ်အဓိပ္ပါယ်။

(၁) ပါဏာတိ ပါတာ–သူ၏ အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ။ ဝေရမဏီ၊ ရှောင်ကြဉ်ကြောင်းဖြစ်သော။ သိက္ခာပဒံ၊ ကျင့်ဝတ် သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ပါ၏။

(၂) အဒိန္နာဒါနာ – သူတပါး၏ ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ။ ဝေရမဏီ၊ ရှောင်ကြဉ်ကြောင်းဖြစ်သော။ သိက္ခာပဒံ၊ ကျင့်ဝတ် သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ပါ၏။

(၃) ကာမေသုမိစ္ဆာ စာရာ–သူတပါး၏ သား မယား တို့အားပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်းမှ။ ဝေရမဏီ၊ ရှောင်ကြဉ်ကြောင်း ဖြစ်သော။ သိက္ခာပဒံ၊ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ပါ၏။

(၄) မုသာဝါဒါ–သူတပါး၏ အကျိုး ပျက်စီးစေကြောင်း ဖြစ်သော မဟုတ်မမှန်သည့် စကားကိုပြောဆိုခြင်းမှ။ ဝေရမဏီ၊ ရှောင်ကြဉ်ကြောင်း ဖြစ်သော။ သိက္ခာပဒံ၊ ကျင့်ဝတ် သိက္ခာ ပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ပါ၏။

(၅) သုရာမေရယ–မဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနာ–မူးယစ်စေတတ်သည့် သေရည် သေရက်တို့ကို သောက်စားခြင်းမှ။ ဝေရမဏီ၊ ရှောင်

ကြည်ကြောင်းဖြစ်သော။ သိက္ခာပဒံ၊ ကျင့်ဝတ် သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ပါ၏။

ငါးပါးသီလဆောက်တည်ခြင်း၏အကျိုး။

ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ် ငါးပါးကို မြဲစွာ ဆောက်တည်သူ၌ အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ အနာကင်းခြင်း၊ ခွန်အား ကောင်းခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာရှိခြင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အခြွေအရံ ပေါခြင်းဟူသော အကျိုးကျေးဇူးတို့ကို ရရှိနိုင်ကြပေသည်။

ငါးပါးသီလမမြဲခြင်း၏အပြစ်။

ကျင့်ဝတ် သိက္ခာပုဒ် ငါးပါးကို မြဲစွာ မစောင့်ထိန်းသူတို့၌ အသက်တိုတတ်ခြင်း၊ အနာရောဂါ ထူပြောခြင်း၊ ရုပ် အဆင်း ညှိုးခြင်း၊ ပညာမဲ့ခြင်း၊ စည်းစိမ်အခြွအရံကင်းမဲ့ခြင်း၊ သူတပါး၏ အနှိပ်အစက်ကို ခံရတတ်ခြင်း အစရှိသော အပြစ် များစွာတို့ကို ရရှိခံစားကြရပေမည်။

ထို့ကြောင့် လူတို့သည် ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ ဟူသမျှကို ရရှိခံစားနိုင်ကြစေရန် ငါးပါးသီလကို မိမိတို့ကိုယ်နှင့် မကွာ စေဘဲ အမြဲအစဉ် ဆောက်တည်ကြရပေမည်။

ဗုဒ္ဓသည် ဤသို့ အစရှိသော တရားအပေါင်းတို့ကို သေဌေး အား ဟောကြားတော်မူရာ သေဌေး လည်း ခပ်သိမ်း သော ဆင်းရဲခြင်းတို့မှ ကင်းကွာ၍ ဘုရား—တရား—သံဃာ ဟူသော ရတနာ မြတ်သုံးပါးသည်သာ ကိုးကွယ်ပူဇော်ရာ အစစ် ဖြစ်ပေ သည်ဟု ယုံကြည်၍–အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ယနေ့မှ စ၍ ဘုရားကိုရင်း – တရားတော်ကိုရင်း – သံဃာတော်ကို ရင်း ကိုးကွယ် မှီခိုရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တပည့်တော်အားလည်း

အရှင်ဘုရား၏ ဥပသကာဟု မှတ်တော်မူပါ၊ အရှင်ဘုရား၏ တရားတော်မြတ် အတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံပါမည် ဟု လျှောက်၏။

ထိုသေဋ္ဌေးကား–ဗုဒ္ဓ ပွင့်တော်မူပြီးနောက် လူယောကျ်ားတို့တွင်ပဌမဦးစွာ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် ငါးပါးသီလတည်မြဲသူဖြစ်သတည်း။

သေဋ္ဌေးသား ယသသည်လည်း ဗုဒ္ဓ၏တရားတော် အဆုံး၌ လူဝတ်နှင့်ပင် ရဟန္တာဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓ၏ စိတ်တော်၌ သေဋ္ဌေးလည်း ငါ၏တရားတော်ကို သိခဲ့ပြီ–ယသလည်း ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပေပြီ–ငါ၏တန်ခိုးတော်ကို ရုပ်သိမ်းအံ့ဟု ကြံတော်မူသော် အဘ သေဋ္ဌေးနှင့် သား ယသတို့ ဗုဒ္ဓ၏ ရှေ့တော်တွင် တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ သေဋ္ဌေးသည် သားယသကို မြင်သော် အားရဝမ်းသာစွာဖြင့်–ချစ်သား၊ သင်၏အမိသည် သင့်ကို မတွေ့၍ ပူပန်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်နေပါသည်။ အိမ်သို့ခဏမျှပြန်ပါဦးဟုဆိုသဖြင့် ယသလည်း ဗုဒ္ဓအားမော်၍ ကြည့်၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက–ဒါယကာသေဋ္ဌေးသင်၏ သားကား ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပေပြီ၊ လူတို့ဘောင်တွင် နေရန် မသင့်ပြီဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် သေဋ္ဌေးလည်း အားရ ဝမ်းသာလျက် ဗုဒ္ဓနှင့် သား ရဟန်းအား နက်ဖြန်နံနက်၌ နေအိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွတော်မူရန် ပင့်ဘိတ်၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နက်ဖြန်နံနက်၌ ဗုဒ္ဓသည် ရှင်ယသနှင့် တကွ သေဋ္ဌေးအိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ဒါနသီလအစရှိသောတရားတော်တို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ တရားတော်၏ အဆုံး၌ ရှင်ယသ၏ အမိနှင့် အိမ်သားအားလုံးတို့သည် ခပ်သိမ်းသော အပြစ်တို့မှ

ရှောင်ကြဉ်တတ်ကြသည် ဖြစ်၍-တပည့်တော်တို့သည် ယနေ့မှ စလျက် ဘုရား-တရား-သံဃာ ဟူသော ရတနာမြတ်သုံးပါး တို့အား ဆည်းကပ်လျက် ဗုဒ္ဓ ဆုံးမ တော်မူသော-ဤ အဖြစ် ငါးပါးတို့ကိုမပြုမိစေရန်မြဲစွာ စောင့်ထိန်းဆောက်တည်ပါမည် အရှင်ဘုရားဟု ဝန်ခံကြလေ၏။

ထိုသူတို့ကား ဗုဒ္ဓ ပွင့်တော် မူပြီးနောက် လူ မိန်း မ တို့ တွင် ရှေးဦးစွာ သရဏဂုံသုံးပါးတည်၍ ငါးပါးသီလမြဲသူတို့ ဖြစ်ကြ လေ သတည်း။

ဗုဒ္ဓ၏ ထံတော်၌-သေဋ္ဌေးသား ယသ ရဟန်း ပြုကြောင်း သတင်းကို ကြားသဖြင့် ရှင်ယသ၏ လူဘဝကမိတ်ဆွေဖြစ်ကြ သော ဝိမလ- သုဗာဟု -ပုဏ္ဏဇိ -ဂဝံပတိ-ဟူ သော ပုဏ္ဏား လေးယောက်တို့သည် ရှင်ယသထံသို့ သွား၍—ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ရဟန်း ပြုလိုပါသည် ဗုဒ္ဓထံတော်သို့ ပို့ပါဟု တောင်းပန်၏။ ပုဏ္ဏားလေးယောက်တို့သည်၊ ဗုဒ္ဓထံတော်သို့ ရောက်သော အခါ တရားတော်ကို နာကြား၍ အဆုံး၌လေးဦးလုံးတို့သည် ရဟန္တာ စင်စစ်ဖြစ်ကြလေကုန်သတည်း။

ထိုနောက် ဗာရာဏသီပြည်၏ အနီး ရွာတရွာ၌ နေကြသော ရှင်ယသ၏ လူဘဝက မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြသော သေ ဋ္ဌေး သား ငါးကျိပ်တို့သည်လည်း မိဘ သား မယား ဥစ္စာ ရွှေ ငွေ တို့ ကို စွန့်ပစ်၍ ဗုဒ္ဓ၏ထံတော်၌ ရဟန်း ပြုလာကြလေသည်။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓ၏ မျက် မှောက် တော် ၌ ခြောက် ကျိပ် သော ရဟန်းတို့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသတည်း။

ဤသို့ ပဥ္စဝဂ္ဂီအစရှိသော ရဟန္တာ ခြောက်ကျိပ်တို့ ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့ပြီးနောက် ဗုဒ္ဓသည် မိဂဒါဝုန် တော၌ နန္ဒိယအမည်

ရှိသော ဥပါသကာ ဆောက်လုပ်သော ကျောင်း၌ ပဌမ ဝါဆို တော်မူ၏။

ထိုဝါကျွတ်လျှင် တပည့် ရဟန်းတို့အား ခေါ်တော် မူ၍၊ ချစ်သားရဟန်းတို့၊ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်း အား ငါ၏တရားအမှန်ကို ဟောပြ၍ ချမ်းသာခြင်း သို့ရောက်စေခဲ့ကြ လေပြီ၊ သင်တို့သည်လည်း ငါဘုရားကဲ့သို့ တရားအမှန်ကို ဟောကြားနိုင်ကြပေသည်။ ထိုထိုမြို့ရွာများသို့ ခရီး လှည့်လည် ၍ရှိရှိသမျှသော လူအပေါင်းတို့အား တရား အမှန်ကို ညွှန်ပြ ဟောကြားကြလေကုန်၊ ရဟန်းခွင်သို့ဝင်လိုကြမူကား–ငါဘုရား ထံသို့မခေါ်ခဲ့ဘဲ သင်တို့ပင် ရဟန်းပြုပေးကြလေကုန်၊ သရဏဂုံ သုံးပါးဖြင့် ရဟန်းပြုခြင်းကို ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏–ဟု မိန့်တော်မူ၍ အရပ်ရပ်သို့ သာသနာပြု စေလွှတ်တော်မူ၏။

ထိုနောက် ဗုဒ္ဓလည်း မိဂဒါဝုန်တောမှ ဥရုဝေလ တောသို့ ကြွတော်မူရာ၊ ခရီးအကြား တောအုပ်တခု၌ သီတင်းသုံးတော် မူစဉ် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား သုံးကျိပ်တို့နှင့် တွေ့လေ၏။ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ မင်းသားတို့ကား ထိုတောအုပ်၌ ပျောက်နေသော မယား တယောက်ကို ရှာဖွေနေကြစဉ် ဗုဒ္ဓကို တွေ့သဖြင့် အရှင်ဘုရား မိန်းမတယောက်ကို တွေ့ပါသလော–ဟု မေးကြလေ၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက–သင်မင်းသားတို့ အဘယ်ကြောင့် မယားကို ရှာကြသနည်း၊ မယားကို ရှာခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်းကို ရှာခြင်း မည်၏။ ခပ်သိမ်းသောဆင်းရဲတို့မှ ကင်းဝေးစေရန် တရားတော် ကိုသာရှာကြလော့–ဟု ဆိုတော်မူ၍ တရားတော်ကိုဟောကြား တော်မူ၏။ တရားတော်၏အဆုံး၌ မင်းသားသုံးကျိပ်တို့လည်း ရဟန်းမြတ်အဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ထိုရဟန်းသုံးကျိပ်တို့ကို ထိုတောအုပ်၌ ထားခဲ့၍ ဒေသစာရီ ကြွချီပြန်သော် ဥရုဝေလတောသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုတောအုပ်၌ ဥရုဝေလ ကဿပ - နဒီကဿပ — ဂယာကဿပ ဟူ၍ ရသေ့ညီနောင်သုံးဦးတို့သည် မိမိတို့၏ အခြွေအရံ ရသေ့တထောင်တို့ဖြင့် နေကြလေ၏။ သူတို့သည် တရားအမှန်ကို မသိမှားသော အယူဝါဒကို နံနက်နေထွက်မှ ညနေနေဝင်သည်အထိ မရပ်မနား အားထုတ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓရောက်ရှိသောအခါ ရသေ့ညီနောင် သုံးဦးနှင့် အခြွေအရံရသေ့ တထောင်တို့အား တန်ခိုးတော် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ဖန်ဆင်းတော်မူကာ တရား ဟောပြ ဆုံးမတော်မူ၏။ ရသေ့ညီနောင်သုံးဦးနှင့် အရံ ရသေ့များစွာတို့သည် ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ၌ တည်ကြ၍ ရဟန္တာ မြတ် အဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေသတည်း။

ဗုဒ္ဓသည် ထိုရသေ့ တထောင်ကျော်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဂယာသီသ၌ ခေတ္တမျှနေတော်မူပြီးနောက် ဗုဒ္ဓဖြစ်လျှင်ကျွန်ုပ်၏ ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ ကြွပါ-ဟု ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး ကြားလျှောက်ခဲ့သည်ကို နှလုံးပြုတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ကြွတော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း မြို့၏ အနီးထန်းတောဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး သိသော် မှူးမတ် သေဋ္ဌေးပုဏ္ဏားတသိန်းကျော်ဖြင့် ခြံရံလျက် ဗုဒ္ဓအား ကြိုဆို လာကြ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓ၏ ထံပါး၌ ရံလျက် ရှိနေကြသော ဥရုဝေလ ကဿပ အစရှိသော ရဟန်းတော်တို့ကို ပြည်သူ ပြည်သားတို့ ဖူးတွေ့ရသော် ဤရသေ့တို့ကား ငါတို့၏ ဆရာများသာ ဖြစ်ပါ

လျက် ယခုဗုဒ္ဓ၏ထံတော်၌ တပည့်သား သံဃာတော်အဖြစ် ရှိနေကြခြင်းမှာ ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်သည် အမှန်သို့ပို့ဆောင်ခြင်း သဘောရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြလေ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် အခြွေအရံတို့အား တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက အရှင်ဘုရား ရှေးအခါက တပည့်တော်၏စိတ်တွင်း၌ တောင့်တခြင်း ငါးပါး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုငါးပါးတို့ကား တပြည့်တော်သည် ရွှေထီးရွှေနန်းကို စိုးမိုးသော ပြည့်ရှင်မင်းဖြစ်လိုပါသည်။ ထိုနောက် ရှင်တော် ဗုဒ္ဓကို ဖူးတွေ့ရ၍ တရားတော် မြတ် ကို နာကြားလိုပါသည်။ တရားအမှန်ကို သိမြင်ပြီးလျှင် မှားသော အယူဝါဒများ ကင်းကွာလျက် ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်ကို ဖြောင့်တန်းစွာ လိုက်နာလိုပါသည်။ ယခု တပည့်တော်၏ တောင့်တခြင်းကား ပြည့်စုံခဲ့ပါပြီ။ အရှင်ဘုရားသည် တပည့်တော်အား ဥပါသကာ အဖြစ် မှတ်ယူ၍ နက်ဖြန် နံနက်၌ သံဃာတော် အပေါင်းနှင့် တကွ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းအလှူခံ ကြွတော်မူပါဘုရားဟုပင့်ဘိတ်လေ၏။

နက်ဖြန်နံနက်၌ ဗုဒ္ဓလည်း သံဃာတော် တထောင်နှင့် တကွ ဗိမ္ဗိသာရ မင်း၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းအလှူခံ ကြွတော်မူ၏။ မင်းကြီးလည်း ဗုဒ္ဓအားဆွမ်းကပ်လှူပြီးလျှင် ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ် အတွင်းရှိ နန်းတော်ကို ရေစက်သွန်းချ၍ လှူတော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓသည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်ရှိ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့တွင် တပါးဖြစ်သော ရှင်အဿဇိသည်၎င်း၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ ရဟန်း

သုံးကျိပ်တို့သည်၎င်း၊ ရှင်ယသစသော သံဃာတော်တို့သည်၎င်း ဗုဒ္ဓ၏ ထံပါးသို့ ရောက်လာကြလေကုန်သတည်း။

ထိုအခါဝယ် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ သိဉ္စည်း အမည်ရှိသော ပရိဗိုဇ် ရဟန်းကြီးထံတွင် တရားရှာလို၍ ရောက်လာကြသော ဥပတိဿနှင့် ကောလိတ ဟူသော ပရိဗိုဇ်ရဟန်းနှစ်ပါး ရှိလေ၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးသည် တနေ့သ၌ အိုနာသေခြင်းတို့ ကုန်ဆုံး၍ ချမ်း သာ ခြင်း အ စစ် အ မှန် ကို ရ နိုင်သော တ ရား ကို သိဉ္စည်းဆရာကြီးထံ မေးမြန်းကြလေရာ မဖြေနိုင်သဖြင့် မိမိတို့ဘာသာပင် ဆရာ့ထံမှ ခွါ၍ အရပ်ရပ်သို့ ထိုတရားကို ရှာရန် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့သည် အရပ်ရပ်သို့ ရောက်လေတိုင်း တွေ့ သ မျှသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့အား ချမ်းသာခြင်းအစစ်ကို ရနိုင်သောတရား အမှန်ကို မေးမြန်းကြလေရာ မည်သူတဦးတယောက်မျှ မဖြေနိုင်ကြလေကုန်။

နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် သိဉ္စည်း ဆရာ့ထံသို့ပင် ပြန်လာကြလေ၏။

ဗုဒ္ဓသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော် ကို အ လှူ ခံ တော် မူ ၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ရှင်အဿဇိသည် နံ နက် စော စော အ ခါ သ င်္ကန်း ကို ပြင် ဆင် ဝတ် ရုံ လျက် သ ပိတ် ကို ပိုက်ကာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ အထိုခါ ဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်သည် မြို့တွင်းမှအပြန် လမ်းတွင်သိမ်မွေ့သော ရဟန်းမြတ်တို့၏ အိန္ဒြေ ဖြင့် ဆွမ်း ခံ ကြွ လာ သော ရှင် အ ဿ ဇိ ကို မြင်သော် ကြည်ညိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်၍ နောက်တော်မှ တစိုက်စိုက် လိုက်ခဲ့၏။

ဥပတိဿ၏ စိတ်တွင်း၌-ဤ အရှင်ကား တရားအမှန်ကို သိနိုင်သော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်သော်လည်း ဖြစ်ပေအံ့၊ ဤ ရဟန်းထံသို့ ကပ်၍ ငါသိလိုသော တရားကိုမေးမြန်းရသော် ကောင်းလေစွ၊ သို့သော် ယခုလို လမ်း၌ မေးမြန်း၍ မသင့်၊ နားနေရာအရပ်သို့ ရောက်မှ မေးအံ့ဟု အကြံဖြစ်၍ နောက်တော်မှသာတစိုက်စိုက်လိုက်ခဲ့၏။

ဥပတိဿလည်း ရှင်အဿဇိ ဆွမ်းစားနေစဉ် အနားသို့ ကပ်၍ ပြုဘွယ်ရှိသော ဝတ်တို့ကို ပြုပြီးလျှင်-တည်ငြိမ် သိမ်မွေ့ခြင်း အဆင်းကို ဆောင်ပေသော ငါ့ရှင် သင်၏ အမူအရာတို့ကား နှစ်သက် မြတ်နိုးဘွယ်ရှိပါ၏။ သင်သည် အဘယ်သူကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုဘိသနည်း၊ သင်၏ ဆရာကား အဘယ်သူနည်း' အဘယ်သူ၏ တရားစကားကို သင်နှစ်သက် သနည်း၊ အဘယ်သူ၏ ဩဝါဒကို သင်ရဘိသနည်းဟုမေး၏။

ရှင်အဿဇိကလည်း ငါ့ရှင်-ငါကား သာကီဝင် မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ကိုးပါးဂုဏ်အင် ပြည့်စုံလင်သည့် ရှင်တော် ဗုဒ္ဓကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြု၏။ ထိုဗုဒ္ဓကား ငါ၏ဆရာပေတည်း၊ ထိုဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို နှစ်သက်၍ မိန့်ကြားသော ဩဝါဒကို ခံသတည်းဟု ဆို၏။

ထိုအခါဥပတိဿက ငါ့ရှင်သို့ဖြစ်လျှင် သင်နာကြားရသော တရားအမှန်ကို ငါ့အား တဆင့် ဟောပြပါလော့-ငါသည်ကား တရားအမှန်ကို ရှာဖွေနေသူ ဖြစ်ပါ၏ဟု ဆို၏။

ရှင်အဿဇိကလည်း ငါ့ရှင် ငါကား ရဟန်းဖြစ်ခဲ့သည်မှာ မကြာလှသေး ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်ကို များများ မဟောနိုင်ပါ၊

အနည်းငယ်မျှသာ ဟောပါအံ့ဟုဆို၍ ဂါထာတပုဒ်ကိုဟောရာ ဥပတိဿသည် သောတပန် ဖြစ်လေ၏။ ထိုနောက် ဥပတိဿ သည် သူ့မိတ်ဆွေ ကောလိတထံသို့ သွား၍ ယင်းဂါထာကို ဟောရာ ကောလိတလည်း သောတာပန် ဖြစ်လေ၏။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် အခြံအရံများနှင့် တကွ ဗုဒ္ဓရှိရာသို့ သွားကြလေ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း တရားဟောတော်မူလျက်ရှိစဉ် ပရိဗိုဇ်အခြွေအရံ များစွာဖြင့် ရောက်လာကြသော ဥပတိဿနှင့် ကောလိတကို မြင်တော်မူသော်-သံဃာတော် တို့ကို ခေါ်၍ ချစ် သား တို့၊ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတဟူသော မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့ လာကြပေပြီ၊ ထိုသူနှစ်ဦးကား ငါဘုရား၏ တပည့်မြတ် အစုံ ဖြစ် လတ္တံ့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓထံပါးသို့ ရောက်လာကြသော ဥပတိဿနှင့် ကောလိတ တို့သည်ခြေတော်စုံဝယ် ဦးခိုက်လျက်-အရှင်ဘုရားတပည့်တော် တို့အား မှန်သောတရားကို ဟောပြည့်န်ကြားတော်မူပါ အရှင် ဘုရားထံတော်တွင် ရဟန်းမြတ်စင်စစ်ဖြစ်ရပါလို၏ဟု လျှောက် ကြားကြလေ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ထိုသူတို့အား တရားဒေသနာ ဟောကြားဆုံးမ ညွှန်ပြတော်မူသဖြင့် မကြာမြင့်မီပင် ရဟန်းမြတ်နှစ်ပါးအဖြစ် ထင် ရှား လာခဲ့ လေ၏။ ထို့ နောက် ဗုဒ္ဓ လည်း ဝေ ဠု ဝန် ကျောင်းတော်၌ သံဃာတော် အားလုံးကို စုဝေး စည်းရုံးစေ၍ အရှင် ဥပတိဿကို ဓမ္မသေနာပတိ သာရိပုတ္တရာ ဟူ သော အမည်ဖြင့် လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကအရာ ထားတော်မူ၍ အရှင်

မြတ် ကောလိတကို မဟာမောဂ္ဂလာန် ဟူသော အမည်ဖြင့် လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကအရာ ထားတော်မူလေသတည်း။

ဤသို့ဗုဒ္ဓသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူလျက်ရှိကြောင်းကို ကပိလဝတ်ပြည်မှ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ကြားသိတော်မူသော် အမတ်တယောက်အား ခေါ်၍-အချင်း အမတ် သားဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ ရှိနေပါသည်၊ ခမည်းတော်သည် သားဘုရားကို မတွေ့ရသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ၊ ခမည်းတော်မှာလည်း သက်တော် အိုမင်းလှပြီဖြစ်ရာ မသေမီ သားဘုရားကို ဖူးတွေ့လိုပါသည်၊ ပင့်လျှောက်ပါချေဟု မိုလ်အရံတထောင်ဖြင့် ဝန်းရံစေလျက် စေလွှတ်တော်မူ၏။ အမတ်နှင့် မိုလ်အရံတထောင်တို့လည်း ဗုဒ္ဓ၏ ရှေ့မှောက်တော်သို့ ရောက်သောအခါ တရားဟောခိုက်ကြုံ၍ ပရိသတ်အစွန်မှ တရားတော်ကိုနာကြားကြလေရာ တရားတော်အဆုံး၌ ဗုဒ္ဓ၏ထံတော်တွင် ခွင့်ပန်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ခံယူလိုက်ကြလေသည်။

ယင်းသို့ ရဟန်းသံဃာများ ဖြစ်ကြကုန်သော သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး စေလွှတ်လိုက်သည့်ကိစ္စကို ခမေ့လျော့နေကြလေ၏။

မင်းကြီးလည်းသွားလေသော အမတ်တို့ ပြန်ချိန်သင့်၍ မပြန်လာကြသော် လိမ္မာသော အမတ်တယောက်ကိုခေါ်ကာ မိုလ်တထောင် ရံလျက် သားဘုရားထံ အပင့် စေလွှတ်ပြန်၏။ ထိုသူတို့လည်း ဗုဒ္ဓထံတော်သို့ ရောက်သော် တရားတော်၌ နှစ်သက်၍ ရဟန်းပြုလိုက်ကြပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် စေလွှတ်၍ မပြန်လာကြသောအခါ မင်းကြီးသည် ငါ့သားတော် ဗုဒ္ဓကို အဘယ်သူသည် ကြွလာအောင် ပင့်ဆောင် နိုင်ပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားတော်မူသော် ဗုဒ္ဓ နှင့် ဖွား ဘက် တော် ဖြစ် ပေ သော ကာဠုဒါယီ အမတ်ကိုမြင်၍ သင်သည် ငါ့သားတော် ဗုဒ္ဓကို ပင့်နိုင်ပါမည်လားဟု မေးတော်၏။

ကာဠုဒါယီအမတ်က အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်အား ရဟန်း ပြုခွင့်ပေးပါမူ ရအောင် ပင့်ဆောင် နိုင်ပါ၏ဟု ဝန် ခံ သ ဖြင့် ကာဠုဒါယီ အမတ်အား ရဟန်းပြုခွင့်ပေးကာ ဗုဒ္ဓထံသို့စေ လွှတ် လိုက်လေ၏။ ကာဠုဒါယီအမတ်နှင့် ဗိုလ် တ ထောင် တို့လည်း ဗုဒ္ဓထံမှောက်သို့ ရောက်လေလျှင် တရားတော်၌သိမြင် ၍ ရဟန်းမြတ်အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

အရှင် ကာဠုဒါယီလည်း ရောက်၍ ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်မျှ ကြာသော် ဆောင်းဥတုကုန်ဆုံး၍ နွေဥတုအပြောင်း တပေါင်း လရာသီနှင့် ကြုံလေသဖြင့် လပြည့်နေ့၌ သာယာသော ဥတု သမယကို ဂါထာခြောက်ဆယ်မျှဖြင့် ချီးမွမ်း၍ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ပင့်လွှတ်လိုက်သည့် အကြောင်းကို ဗုဒ္ဓအား လျှောက်ကြားပေ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း မဟာဆွေတော် မျိုးတော်တို့အား ချီးမြှောက် ခြင်းငှါ တပေါင်း လပြည့်ကျော် တရက်နေ့၌ သံဃာတော် နှစ်သောင်း ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ထွက်ကြွတော်မူ၏။

ဤ သို့ ဗုဒ္ဓ ကပိလဝတ်ပြည် သို့ ကြွ တော် မူ ရာ အ ရှင် ကာဠုဒါယီသည် ကောင်းကင်မှ ချာန်တန်ခိုးဖြင့် ပျံကြွတော်

မူကာ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးထံ ဘုရားကြွလာတော်မူပြီဖြစ်ကြောင်းကို ပြောကြားတော်မူ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ တနေ့ တယူဇနာခရီးဖြင့် ကြွ၍ နှစ်လ မြောက်သော် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆွေတော်မျိုးတော်ဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းတို့သည် ဗုဒ္ဓစံတော်မူရန် သင့်လျော်မည့်နေရာကို ရွေးချယ်ကြရာ နိဂြောဓ သာကီဝင်မင်းတို့၏ ဥယျာဉ်အလယ်၌ တွေ့၍ ကျောင်းတော်ဆောက်လုပ်၍ လှူဒါန်းကြ၏။

သာကီဝင် မင်းသားတို့ကား အလွန်မာန ကြီးကြပေသည်။ ဗုဒ္ဓအားရှိမခိုးကြ၊ ဗုဒ္ဓသည် သူတို့၏ တူအရွယ် ညီအရွယ်မျှသာရှိ၍ ငယ်ရွယ်သောသူအား ငါတို့ရှိမခိုးထိုက်ဟုဆိုကာ ရှိမခိုးဘဲ နေကြလေသော် ဗုဒ္ဓသိတော်မူ၍ စံတော်မူရာ ပလ္လင်ထက်၌ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူကာ ကောင်းကင်သို့ ပျံကြွလျက် ကိုယ်တော်မှ ရေအစုံ မီးအစုံ ပျံမြူးသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုပြတော်မူ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ကိုယ်တော်အထက်မှ မီးအလျှံ ကိုယ်တော် အောက်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ဝဲ ဘဝါးတော်မှ မီးအလျှံ၊ လက်ျာဘဝါးတော်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ျာ မျက်လုံးတော်မှ မီးအလျှံ၊ လက်ဝဲမျက်လုံးတော်မှ ရေအယဉ်အစရှိသည်တို့ဖြင့် အလုံးစုံသော ကိုယ်တော်မှ အညို၊ အရွှေ အနီ အဖြူ အမောင်း ပြိုးပြိုးပြက်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့သည် တပြိုင်နက် ကွန့်မြူးတော်မူလျက် သာကီဝင်မင်းသားအပေါင်း၏ ဦးခေါင်းထက်မှ စကြီကြွ၍ ပြတော်မူရာ ဘခင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓအား လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်ကာ အရှင်ဘုရား ဖွားတော်မူစက ဒေဝိလရသေ့၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ခြေတော်စုံရပ်စဉ်က တကြိမ် ဘခင် ရှိခိုးခဲ့ပါသည်။ ထိုနောက်

တလသားအရွယ် လယ်ထွန်မင်္ဂလာပွဲ စဉ်က ကြီးစွာသော ဇမ္ဗုသပြေပင်ရိပ်ဝယ် ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေနေတော်မူသော သား တော်ကိုမြင်၍ ဘခင် တကြိမ်ရှိခိုးခဲ့ပါသည်။ ဤယခုမှာ တခါမျှ မကြုံဘူးမမြင်ဘူးသည့် ထူးမြတ်သော သားတော်ဗုဒ္ဓ၏ တန်ခိုး တော်အသွယ်သွယ်ကို ဖူးတွေ့ရသဖြင့် ဘခင် တကြိမ် ရှိခိုးပါ သည်။ ဤအခါကား ဘခင်၏သုံးကြိမ်မြောက် ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ ခမည်းတော်မင်းကြီးက အညွှတ်အနွံ ရှိခိုးပူဇော် သည်ကို မြင်ကြသော် အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်းတို့သည် ဗုဒ္ဓအား မြေ၌ ပြားပြားဝပ်မျှ ရှိခိုး၍ ပူဇော်ကြလေသတည်း။

ဗုဒ္ဓလည်း ယောင်းကင်မှသက်၍ ရတနာ ပလ္လင်တော်၌ စံတော်မူရာ ကြည်လင်သော ကောင်းကင်မှ ကြေးနီရောင် အဆင်းရှိသော ပေါက္ခရဝဿ မိုးကြီးသည် ရွာသွန်းလေ၏။ ထိုပေါက္ခရဝဿ မိုးကား ဗုဒ္ဓ၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ရွာသွန်း သည်ဖြစ်၍ စိုလိုသူတို့၌စိုကာ-မစိုလိုသူတို့၌ တပေါက်တစက်မျှ မစိုပေ။

မဟာဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့လည်း ဗုဒ္ဓ၏ တရား တော်ကိုနာကြားကြပြီးသော် နက်ဖြန်နံနက်၌ ဗုဒ္ဓအား ဆွမ်း အလှူခံကြွတော်မူရန် မပင့်မိကြကုန်၊ ဘခင်မင်းကြီးပင်လည်း သားတော်ဗုဒ္ဓသည် နက်ဖြန်နံနက်၌ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစား ကြွလိမ့်မည်အထင်ရှိ၍ မပင့်လျှောက်ဘဲ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ဗုဒ္ဓသည် နက်ဖြန်နံနက်၌ ရှေးပွင့်တော်မူခဲ့ပြီးသော ဗုဒ္ဓများစွာတို့ နည်းတူ သံဃာတော်နှစ်သောင်းခြံရံလျက် ကပိလဝတ်မြို့တွင်း သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဗုဒ္ဓ ဆွမ်းခံကြွလာခြင်းကို

ယသောဓရာမင်းသမီး ကြားသိသော်–မောင်တော်သည် သာကီ ဝင်မင်းမျိုး ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် အိမ်စဉ် လျှောက်ကာ ဆွမ်းရပ်တော်မူပါသနည်းဟု သိလိုသဖြင့်နန်းတော် လေသာ ပြတင်းမှ မျှော်ရှုလေသော် ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ် ဖြင့် တင့်တယ်သော ဗုဒ္ဓ၏အဆင်းတော်ကို ဖူးတွေ့ရလျှင် ရှုကြည့်၍ မဝနိုင်ဘဲ တခဏမျှမေ့မော၍ နေမိလေသည်။ ထိုနောက်မှ ဘခင် မင်းကြီးထံ သွား၍ ဗုဒ္ဓ ဆွမ်းခံကြွခြင်း အကြောင်းကို လျှောက်ကြားလေ၏။

မင်းကြီးလည်း နန်းတော်မှရုတ်ခြည်းဆင်းသက်ခဲ့ပြီးသော် ဗုဒ္ဓ ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ – အရှင်ဘုရား အ ဘယ် ကြောင့် အိမ်စဉ် လျှောက်၍ ဆွမ်း ခံ ပါ သနည်း၊ အရှင် ဘုရားနှင့် ဤ သံဃာနှစ်သောင်းအားဘခင် ဆွမ်းမကပ်နိုင်ဟု ထင်တော် မူပါ သလားဟုလျှောက်၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက တကာတော်မင်းကြီး – ငါတို့ ဗုဒ္ဓ အ မျိုး အနွယ်ဟူသည်မှာ ဆွမ်းအလှူခံပင့်သောဒါယကာ မရှိပါက မိမိကိုယ်တိုင် ဆွမ်းခံရမြဲဓမ္မတာဖြစ်သည်၊ မကြောင့်ကြလင့်ဟု ဆိုတော်မူ၍ လမ်းခရီးမှာပင် တရား ဟောတော်မူ၏။ တရား တော်အဆုံး၌ မင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓ၏ လက်တော်မှ သပိတ် ကို ကမ်းယူ၍ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းအလှူခံ ပင့်ဆောင် ခဲ့လေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း ရွှေနန်းဥကင် ရာဇပလ္လင်ထက်၌ ဘခင်မင်းတရား ဆက်ကပ်သော ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို ဘုဉ်း ပေးတော် မူ ၏။ နန်းတော် အားလုံးရှိ မောင်းမ မိဿံ အခြွေအ ရံ တို့သည် သူ့ထက်ငါ ဦးစွာလာ၍ဗုဒ္ဓအား ကန်တော့ ပူဇော်ကြလေ သတည်း။

ယသောဓရာဗိမ္ဗာဒေဝီမှာကား ဗုဒ္ဓအား ပူဇော်ခြင်းငှါ ထွက်မလာဘဲ နန်းမဆောင်ထဲ၌သာ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နန်းသူ နန်းသားတို့က သခင်မ ဘုရား–ဗုဒ္ဓ အား ကန်တော့ ပူဇော်ရန်ထွက်ကြွတော် မူပါဟု လျှောက်ကြသော်–ယသော ဓရာဒေဝီက၊နန်းသူနန်းသားတို့–ငါသည်ဘဝများစွာ သံသရာ ကမောင်တော် သိဒ္ဓတ်မင်းနှင့်မကွဲမကွာ ပါရမီဖြည့်ဆည်းခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ ယခုဖြည့်ဆည်းခဲ့သည့်အတိုင်းမောင်တော်သည် လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ကိုးကွယ်ပူ ဇော် ရာ ရှင်မြတ် ဗုဒ္ဓ အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ ပေပြီ၊ငါ၏ ကျေး ဇူး တို့ ကို ထောက်ထား၍ ငါ့အားသနားငဲ့ညှာပါက ဗုဒ္ဓသည်ငါ့ထံသို့ အပူဇော်ခံ ကြွလာပါလိမ့်မည်၊ ထိုအခါမှ ကန်တော့ပူဇော်ပါ အံ့ဟု ဆိုသည်ကို ဗုဒ္ဓထံ လျှောက်ထားကြလေ ရာ ဗုဒ္ဓ လည်း ယသောဓရာဗိမ္ဗာဒေဝီ၏ အဆောင်တော်သို့ တပည့်မြတ် အစုံ ဖြစ်သောရှင်သာရိပုတြာနှင့် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ဖြင့် ခြံယာ ရံစေလျက် ကြွလာတော်မူ၏။

၎င်းသို့ ဗုဒ္ဓကြွလာ၍ ခင်းအပ်သောရတနာ သလွန် ထက်၌ ထိုင်တော် မူသောအခါ ယသောဓရာ ဒေဝီလည်း ဗုဒ္ဓ အား နီးကပ်စွာဖူးတွေ့ရသဖြင့်ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်လျက်ရှိုက်ကြီးတ ငင်ငိုယိုကာဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်အစုံကို ဦးနှိမ်လျက်ကန်တော့ပူဇော် ရှာလေသတည်း။

ထိုသို့ ကန်တော့သည်ကို မြင်ရသော ဘခင်မင်းကြီးက– အရှင်ဘုရား–သမီးတော်ကား အရှင်ဘုရားကို အလွန် ခင်မင် မြတ်နိုးပါသည်၊ တောထွက်တော်မူစဉ်မှစ၍ အရှင်ဘုရားအား ပြဘွယ်သော ဝတ္တရားရှိသည်တို့ကို ရှိစဉ် ကကဲ့သို့နေ့ည မပျက်

ပြုဆောင်လျက် ရှိပါသည်၊ အရှင်ဘုရားသည် တထပ်သော ဆွမ်းကိုသာ မှီဝဲသည်ဟု ကြားရသော် သမီးတော်လည်း တထပ်သော အဟာရကိုသာ မှီဝဲပါသည်၊ အရှင်ဘုရားသည် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကိုသာ ဝတ်သည်ဟု ကြားရသော် သမီးတော်လည်း ဖန်ရည်စွန်းသည့်အဝတ်ကိုသာဝတ်ပါသည်၊ အရှင်ဘုရားသည် မြတ်သော အခင်းနေရာကို ပယ်သည် ဟု ကြားရသော် သမီးတော်လည်း နိမ့်သော ညောင်စောင်း၌သာ မွေ့လျော်ပါသည်၊ အရှင်ဘုရားသည် ပန်းနံ့သာတို့ကို စွန့်ပယ်သည်ဟု ကြားရသော် သမီးတော်လည်း ပြုမြဲဖြစ်သော ပန်းနံ့သာ အပြုအပြင် အစရှိသည်တို့ကို စွန့်ပယ်ပါသည်၊ သမီးတော်သည် အဆွေအမျိုး ဖြစ်သော မင်းညီမင်းသား သူတပါးသို့ စိတ်တော်မျှမညွတ်ဘဲ စောင့်မြဲသီလကို နိစ္စအမြဲ စောင့်ထိန်း ဆောက်တည်လျက် ရှိပါသည်ဟု လျှောက်ထားသော် ဗုဒ္ဓလည်း--တကာတော်မင်းကြီး ယသော်ဓယာဒေဝီကား ယခုမှသာ ငါဘုရားအား ကြင်နာပေသည် မဟုတ်။ ရှေးဘဝများစွာ သံသရာကပင် ငါ့အားကြင်နာခဲ့ဘူးပေပြီဟု မိန့်တော်မူလေသတည်း။

သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည်-သားတော် အကြီးကား ရွှေထီးရွှေနန်းနှင့် တိုင်းခန်း ပြည်ဘောင်ကို စိုးဆောင် တော့မည် မဟုတ်၊ လူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွါခဲ့ပေပြီ၊ ထို့ကြောင့် နောင်သော အခါ ငါ၏ထီးနန်းကို ဆက်ခံရန် သားတော်အငယ် မင်းနန္ဒအား အိမ်ရှေ့စံအရာ မြှောက်စားမှ တော်တော့မည်ဟု ကြံဆလျက် ဗုဒ္ဓ ရောက်တော်မူ၍ သုံးရက် မြောက်သော နေ့၌ သားတော် မင်းနန္ဒအား အိမ်ရှေ့မင်းအရာ အပ်နှင်းခြင်းငှါ-

ဇနပဒကလျာဏီ မင်းသမီးနှင့် စုံဘက်၍ အိမ်တက် မင်္ဂလာ-ဦးသျှောင်ထုံး မင်္ဂလာ-သင်းကျစ် ဆောင်း မင်္ဂလာ- ထီးမြှောက် မင်္ဂလာ-အိမ်ရှေ့ထီးဆောင်းမင်္ဂလာ ဟူသော မင်္ဂလာငါးဖြာကို တပြိုင်နက် ပြုလုပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓလည်း မင်္ဂလာ မကျွေးပ်သို့ ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူလာ၍ ထူးမြတ်သော တရားတော်ကို ဟောကြား ပြီးလျှင် ညီတော် နန္ဒမင်းသားအား သပိတ်တော်ကိုကမ်းလျက် ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွတော် မူ၏။ နှမတော် ဇနပဒကလျာဏီ သည် မောင်တော် နန္ဒအား ဗုဒ္ဓ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို မြင်ရသော် စိုးရိမ်ခြင်းပြင်းစွာဖြင့်-မောင်တော်ဘုရား ကြာမြင့်စွာမနေပါနှင့် ခပ်မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ပါဟု ကလေးငယ်၏ အသံကဲ့သို့သော အသံဖြင့် အော်ဟစ်၍ မှာလိုက်ရှာလေသည်၊ မင်းနန္ဒ၏ ရင်တွင်း၌ကား နှမတော်၏ မှာကြားသံကို စွဲလန်းခြင်း ပြင်းစွာဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏ နောက်တော်မှ သပိတ်ကိုထမ်းကာ လိုက်ပါ လာခဲ့ရ ပေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် မင်းနန္ဒအား ညီတော် နန္ဒ ရဟန်းပြုနိုင်ပါမည်လားဟု မေးသော်၊ နန္ဒမင်းသားလည်း ဗုဒ္ဓအား ကြောက်ရွံ့ရိုသေခြင်း ရှိရကား-မပြုလိုပါဟု မဆိုဝံ့သဖြင့် ပြုပါမည်ဟု လျှောက်လေ၏။ ထိုအခါ-ဗုဒ္ဓသည် ရှင်သာရိပုတြာကို ခေါ်တော်မူ၍ မင်းနန္ဒအား ရဟန်းပြုစေ၏။ ရဟန်းပြု၍ ကာလအတန်ငယ် ကြာသောအခါ မင်းနန္ဒသည် ရဟန္တာ အရှင်မြတ် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။

ထိုနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်သောအခါ ရာဟုလာမယ်တော် ယသော်ဓရာဒေဝီသည် သားတော်ကို ဝတ်ကောင်း တန်ဆာ

ဆင်ယင် စေပြီးလျှင်၊ ချစ်သားရာဟုလာ ရဟန်း နှစ်သောင်း ခြံရံလျက် ကြွတော်မူလာသော ဤ ရှင် တော် ဗုဒ္ဓ ကား အခြား မဟုတ်ချစ်သား၏ဖခင်ကျေးဇူးရှင်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ မွေးမိခင်နှင့် ဖခင်တို့သည် ဤရွှေနန်းပြင်ဝယ် အတူစံကြစဉ်အခါက သုံး၍ မကုန်နိုင်အောင် ကြီးစွာသော ရွှေအိုးကြီး လေးလုံးတို့ တည်ရှိခဲ့ပေသည်၊ ချစ်သား၏ ဖခင် တောထွက်တော် မူသည်မှ စ၍ ရွှေအိုးကြီး တို့သည် ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိသည်၊ ယခုဘယ်မှာ တည်ရှိသည်ကို ချစ်သား၏ ဖ ခင် အား မေးလျှောက်ပါချေ၊ ချစ်သားသည် နောင်အခါ ဤရွှေနန်းကို စိုးစံအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရမည့်သူ ဖြစ်သည်၊ ယခုပင် ဖခင်ဘုရားထံ အမွေ ဆက်ခံရန် တောင်းပါလေလော့ဟု ဗုဒ္ဓ၏အပါးသို့ စေလွှတ်လေ၏။

ရာဟုလာ မင်းသားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော် မူနေသော ဗုဒ္ဓ၏ အပါးသို့ကပ်၍ ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးကို အမွေပေးရန် တောင်းဆိုလေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်းမည်သို့မျှ မိန့်တော်မမူဘဲ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။ ရာဟုလာ မင်းသားကား ဗုဒ္ဓ၏နောက်တော်မှ သင်္ကန်းစကို ဆွဲကိုင်လျက် အမွေတောင်းခံရင်း ကျောင်းတော်အထိ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ကျောင်း တော်သို့ ရောက် သော အ ခါ - ဗုဒ္ဓ သည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏၊ ချစ်သား ရာဟုလာ သင်ကား လောကစီးပွား ဖြစ်သော ရွှေအိုးလေးလုံး အမွေကို အလိုရှိပေသည်၊ လောက စီးပွားဆိုသည်ကားသံသရာ၌ရှည်လျားစွာကျင်လည်ရကြောင်း ဖြစ်၍ ဖခင်ဘုရားမပေးလို၊ ချစ်သားအား ဖခင်၏ တရားတော် အမွေအနှစ်ကိုသာ ပေးရပေမည်ဟု မိန့်တော်မူ၍ အရှင်သာရိ

ပုတြာအား ခေါ်တော်မူကာ ဤရာဟုလာ မင်းသားကို ရှင်ပြုပါလော့ဟု အပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်လည်း ရာဟုလာအား ဆံရိတ်၍ သင်္ကန်းဝတ်စေ၏၊ အရှင်သာရိပုတြာသည် သရဏဂုံ ပေးရ၏။ အရှင်မဟာကဿပသည် ဩဝါဒဆရာဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓသည်—ညီတော်နှင့် သားတော်အား သာသနာတွင်းသို့ ပို့ဆောင်၍ ဖခင် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးအား တရားဓမ္မ ဟော ကြားတော်မူပြီးလျှင် ဝါဆိုလတွင်ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်ကြွတော် မူလေသတည်း။

ဤသို့ဗုဒ္ဓပြန်ကြွတော်မူသောအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သာကီဝင်မင်းအပေါင်းတို့အား စုရုံးစေ၍ အမောင်တို့၊ သား တော်ကြီး သိဒ္ဓတ်မင်းကား လူသုံးပါးတို့၏ သနင်းတရားမင်း အဖြစ်သို့ရောက်ပေပြီ၊ သားတော်ကြီးဖွားစက ဤမင်းသားသည် အကယ်၍ စကြာဝတေးမင်းဖြစ်ပါက ငါတို့ဆွေတော်မျိုးတော် မင်းသားအပေါင်းခြံရံ၍ စကြာရတနာရှေ့ဆောင်လျက် ကျွန်း လေးရပ်သို့ လှည့်လည် ရာတွင် လိုက်ပါကြမည်။ အကယ်၍ ဘုရားဖြစ်ငြားအံ့ ငါတို့ ဆွေတော်မျိုးတော် မင်းညီ မင်းသား ရဟန်း ပရိသတ် ခြံရံလျက် ဒေသစာရီကြွချီရာသို့ လိုက်ပါကြ ကုန်အံ့ဟု သင်တို့ ဆိုကြကုန်သည်။ ယခု ဗုဒ္ဓစင်စစ် ဖြစ်တော် မူသောအခါ အဘယ်မင်းသား တပါးတလေမျှ ငါ၏သားတော် ဘုရားထံတွင် ရဟန်းမပြုကြသေး ရှေးက ကတိရှိခဲ့သည့်အတိုင်း တဦးတဦးသော မင်းသားတို့ ဘုရားရှင်နောက်၌ ရဟန်းပြုကြ ပါကုန်ဟု တိုက်တွန်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းမျိုးဖြစ်သော အနုရုဒ္ဓါ-အာနန္ဒာ-ဘဒ္ဒိယ-ကိမိလ-ဘဂု-ဒေဝဒတ်ဟူသော မင်းသား ခြောက်ယောက်နှင့် ဥပါလိ အမည်ရှိသော ဆတ္တာသည် တယောက် တို့သည် ဗုဒ္ဓဲခေတ္တာနားနေရာ အနုပိယဟူသော ရွာသို့လိုက်၍ ရဟန်း ပြုကြလေ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း သာကီဝင်မင်းသား ခြောက်ယောက် ရဟန်း ပြုကြပြီးသော် ခရီးစဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ ဒုတိယ-တတိယ-စတုတ္ထ သုံးဝါ ဆက်၍ ကပ်တော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ စတုတ္ထ ဝါပြည့်တော် မူလျှင် သံဃာတော် အပေါင်းခြံရံလျက် ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီလေသော် လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ နေရာ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ဗုဒ္ဓကြွလာတော်မူသည့် အကြောင်းကို ကြားရသော လိစ္ဆဝီ မင်းတို့သည် ဗုဒ္ဓသတင်းသုံးတော်မူရန် ကျောင်း-ကန်-စရပ် စသည်တို့ကို ဆောက်လုပ်၍ ဤအရပ်၌ ဝါဆိုတော်မူပါအရှင် ဘုရားဟု ပင့်လာကြကုန်၏။

တလကျော်မျှ ကြာသောအခါ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည်၊ သည်းထန်းစွာ ရောဂါကပ်ရောက် လာသဖြင့် သားတော် ဘုရားထံ အပင့် စေလွှတ်တော် မူ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း ငါးရာသော သံဃာတော် တို့နှင့် တကွ ကပိလဝတ် ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။ နိဂြောဓာရုံကျောင်းသို့ ရောက်တော်မူ၍ သုံးရက် မြောက်သောနေ့၌ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓ၏ တရား တော်၌ ထင်လင်းစွာ သိမြင်၍ဖြန့်အပ်သော ထိုးဖြိုအောက် ဝယ် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူလေသတည်း။

ဗုဒ္ဓသည် ခမည်းတော် မင်းကြီး၏ အလောင်းကိုကောင်းမွန် တင့် တယ် စွာ ပြင် ဆင် ပြီး သော် စကြာဝတေး မင်း ၏ အလောင်းကို သဂြိုဟ်သကဲ့သို့ သဂြိုဟ်တော်မူလေ၏။

ဤသို့ သဂြိုဟ်ခြင်း ကိစ္စပြီးဆုံးသောအခါ ဗုဒ္ဓအား နို့ချိုတိုက်ကျွေး၍ မွေးမြူခဲ့ပေသော မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီ မိဖုရားကြီးသည် နိဂြောဓာရုံ ကျောင်း တော် သို့ ရောက်လာ၍ ဗုဒ္ဓအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏။ အရှင်ဘုရား လူသုံးပါးတို့အား ဟောပြ ညွှန်ကြားအပ်သော အရှင်ဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မယ်တော်ကဲ့သို့သော မာတုဂါမ တို့သည် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပါလို၏။ မယ်တော်မှစ၍ လူတို့ဘောင်ကို ခွါရှောင်စွန့်ပယ်ကာဘုရားကုသိုလ်၌သာ မွေ့လျော်လိုကြသော မာတုဂါမတို့အား ရဟန်းပြုပေးတော်မူပါဟု လျှောက်၏။

ဗုဒ္ဓလည်း မယ်တော် မိဖုရားကြီး ငါ၏ သာသနာတော်၌ မာတုဂါမတို့ကို ရဟန်းပြုပေးခြင်းငှါ မသင့်။ ရဟန်း ပြုခြင်းအားဖြင့် ကြာမြင့်စွာမစင်ကြယ်ရာ။ ထိုကြောင့် ငါဘုရားခွင့်မပြုနိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် ဤသို့သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဗုဒ္ဓအား ခွင့်တောင်း၍ မရသော် ဝမ်းနည်းခြင်း ပြင်းစွာဖြင့် ငိုယိုလျက် ဗုဒ္ဓအား သုံးကြိမ် ကန်တော့ပူဇော်ပြီးလျှင် နန်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဗုဒ္ဓသည် ကပိလဝတ်ပြည်တွင် မွေ့လျော်သမျှနေတော်မူပြီးနောက်ဝေသာလီပြည်သို့ တဖန်ပြန်ကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ဗုဒ္ဓထံ ရ ဟန်း ပြုခွင့်တောင်း၍ မရလေရကား မိမိ၏ အလိုအတိုင်းပင် ဆံတွာ

သည်အား ဆံကိုဖြတ်စေပြီးသော် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်လျက် သာကီဝင်မင်းသမီး များစွာတို့နှင့် ဗုဒ္ဓကြွတော်မူရာသတင်းနာ၍ လိုက်ခဲ့လေသော် ဝေသာလီပြည် မဟာပုန်တောရှိ ကူဋာဂါရစရပ်ကြီးသို့ ကပ်၍တံခါးပေါက်အနီးဝယ် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေး၍ နေလေ၏။

ဤသို့ မိထွေးတော်ဂေါတမီ၏ ငိုကြွေးသံကို ကြားရသော အရှင်အာနန္ဒာသည် အပါးသို့ ရောက်လာ၍-မယ်တော် ဒါယိကာမ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤမျှရှိုက်ငင် ငိုကြွေးနေပါသနည်းဟု မေးသော် မယ်တော် ဂေါတမီက-အရှင် အာနန္ဒာ၊ သားတော်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်ဝယ် မယ်တော်နှင့်တကွသော မာတုဂါမ တို့သည် ရဟန်း အဖြစ်ကို ရလိုပါ၍ ရောက်လာပါသည်ဟုဆို၏၊ အရှင် အာနန္ဒာက မယ်တော် မစိုးရိမ်လင့်၊ နောင်တော် ဗုဒ္ဓအား ယခုပင် သွား၍ လျှောက်ထားပါအံ့ ဟု ဆိုတော်မူ၏။

အရှင် အာနန္ဒာလည်း ဗုဒ္ဓထံပါးသို့ ကပ်၍ အရှင်ဘုရား မယ်တော် ဂေါတမီ မိဖုရားကြီးသည် အရှင်ဘုရား၏ သာသနာတော်ဝယ် ရဟန်း ပြုလိုကြောင်းဖြင့် မိမိ ဆံတို့ကို ရိတ်ဖြတ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်လျက် ဝေးလံလှစွာသော ခရီးကြမ်းမှ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရောက်လာပါသည်၊ မယ်တော်နှင့် တကွသော မာတုဂါမ တို့အား အရှင်ဘုရား၏ သာသနာ တော်ဝယ် ရဟန်း ပြုရန် ခွင့်ပေးတော် မူပါဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက ချစ်သားအာနန္ဒာ ငါဘုရား၏ သာသနာဝယ် မာတုဂါမ တို့အား ရဟန်း ပြုခွင့်ပေး၍ ကြာမြင့်စွာ

မတည်မြဲရာ၊ သင်အလို မရှိပါလင့်ဟု သုံးကြိမ်-သုံးခါမျှ ပယ်ရှားတော်မူ၏။ အရှင် အာနန္ဒာကလည်း သုံးကြိမ် - သုံးခါမျှ တောင်းပန်လေသော် ဗုဒ္ဓက ချစ်သား အာနန္ဒာ မာတုဂါမတို့သည်ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလိုသော် ဂရုဓမ္မတရားရှစ်ပါးတို့ကို လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ပါမူ ရဟန်း ပြုကြစေ။ ဤသို့ လိုက်နာကျင့်ကြံကြသည်ရှိသော် ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သည် မာတုဂါမတို့၏ ဘောင်၌ အနှစ်တထောင်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း မယ်တော်ဂေါတမီအား အကြောင်းကို ပြန်ကြား၍ မယ်တော်နှင့်တကွသော သာကီဝင် မင်းသမီးတို့သည်ဗုဒ္ဓ၏သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုကြလေကုန် သတည်း။ မယ်တော်ဂေါတမီနှင့် မင်းသမီးများတို့ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုကြပြီးသော် ကပိလဝတ်ပြည်၌ စံနေတော် မူသော သမီးတော် ဇနပဒကလျာဏီ မင်းသမီးသည် ဤသို့တွေးတော ကြံစည်မိ၏။ ငါ၏မောင်တော်ကြီး သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဤရွှေနန်းကိုစွန့်ခွါလျက် လူသုံးပါးတို့၏အကျိုးငှါ ဗုဒ္ဓစင်စစ် ဖြစ်တော်မူပြီ၊ တူတော် ရာဟုလာမင်းသားလည်း ဖခင်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်၌ အမွေဆက်ခံ၍ နေပေပြီ။ ငါ၏မောင်တော် မင်းနန္ဒပင်လည်း နောင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ထံပါး၌ ရဟန်းစင်စစ် ဖြစ်မြောက်ခဲ့ပေပြီ။ သည့်နောက် မယ်တော်ဘုရားနှင့် မင်းသမီး များစွာတို့လည်း ဗုဒ္ဓ၏သာသနာတော်ဝယ် ခိုလှုံပျော်မွေ့၍ နေကြပြန်လေပြီ။ ငါသည် ယခု ဤရွှေနန်းဝယ် စံမြန်း ပျော်မွေ့၍ အဘယ်အကျိုး ရှိတော့သနည်း၊ ငါ၏မယ်တော်နှင့်သာ အတူ

တကွ သွား၍ နေတော့အံ့ဟု ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ လိုက်ကာ မယ်တော် ဂေါတမီ ဘိက္ခုနီနှင့်အတူ နေထိုင်လေ၏။

ရှစ်ရက်မျှ ကြာရှိသောအခါ ဇနပဒ ကလျာဏီ မင်းသမီး လည်း ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်၌သိမြင်၍ မယ်တော်ဂေါတမီ ဘိက္ခုနီ ကဲ့သို့ပင် ရဟန်းအဖြစ်ကို ခံယူလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရွှေနန်း ပြင်ဝယ် တယောက် ထည်းသာ ကျန်ရှိ ခဲ့သော ရာဟုလာ မယ်တော် ယသောဓရာ ဒေဝီသည် ဤသို့ တွေးတော ကြံစည် လေ၏။

မောင်တော် သိဒ္ဓတ်မင်းသည် ဗုဒ္ဓစင်စစ် ဖြစ်တော်မူခဲ့ပြီ၊ ဖခင် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးလည်း ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော် မူပေပြီ၊ မောင်တော် မင်းနန္ဒမှာလည်း ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာ၁ဝယ် ရဟန်းမြတ် စင်စစ် ဖြစ်မြေကော်ခဲ့ပေပြီ။ မယ်တော် ဂေါတမီနှင့် ညီမတော် ဇနပဒ ကလျာဏီ တို့ပင်လည်း ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာ တော်ဝယ် ဘိက္ခုနီ ပြုလုပ်ခဲ့ကြချေပြီ၊ သားတော် ရာဟုလာလည်း ဖခင် ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာ့အမွေကို ဆက်ခံလိုက်ချေပြီ ဖြစ်ရာ ယခု ဤ ရွှေနန်းနှင့် တိုင်းခန်း ပြည်ဘောင် ဝယ်ဘယ်သူဆောင်၍ မင်းပြု ပါအံ့နည်း။ ငါသည် မင်းမိန်းမဖြစ်၍ မင်းပြုခြင်းငှါ မသင့်။ ထို့ကြောင့် ငါ၏သားတော် ရာဟုလာအား ဗုဒ္ဓထံမှ တောင်း ယူကာ ဤရွှေနန်းကို စိုးစံစေအံ့ဟု ဗုဒ္ဓထံပါးသို့ ကပ်၍ သား တော် ရာဟုလာအား တောင်းဆိုလေ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ယသောဓယာဒေဝီ တောင်းဆိုလာခြင်းကို ခွင့်မပြု ဘဲ ဤသို့ ဆုံးမတော်မူ၏၊ အချင်း ဘဒ္ဒကစ္စာနာ သားတော် ရာဟုလာအား တိုင်းကား ပြည်ဘောင်တွင် စိုးဆောင် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်စေ၍ အ ဘယ် အ ကျိုး ရှိအံ့နည်း။ အားလုံးသော

ဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် တရားတော်၌ သိ၍ သာသနာ ဘောင်ဝယ် ရဟန်းပြုခဲ့ကြပေပြီ။ သင်သည်လည်း ရှိရှိသမျှသော ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းကို စုရုံးစေ၍ ငါဘုရား၏ သာသနာ ဝယ် ရဟန်း ပြုသင့်ပေပြီ။ အချင်း ဘဒ္ဒကစ္စာနာ လောက၌ တရားကို သိမြင်ရခြင်းထက် ကောင်းမြတ်သော ချမ်းသာခြင်း မည်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယသောဓရာဒေဝီလည်း မဟာဆွေတော်-မျိုးတော် အပေါင်းကို စုရုံးစေ၍ ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်ဝယ် ရဟန်း ပြုလာကြကုန် လေသတည်း။

ဗုဒ္ဓသည် ဤသို့ မဟာဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းတို့ သာသနာတော်ဝယ် ရဟန်း ပြုပြီးကြ၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့နှင့် မနီး မဝေးဖြစ်သော မကုလတောင် ချယားတော၌ ဝါကပ်တော် မူ၏။

ထိုအချိန်၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် မိမိတို့ကိုယ်ကို ဘုရား ဟု ဝန်ခံလျက် ရှိကြသော ပူရာဏကဿပ အစ ရှိသည့် တိတ္ထိ တက္ကဒ္ဒန်းကြီးတို့သည် ဆွမ်း သက်န်း လာဘ်လာဘပေါများ စေရန် လူအပေါင်းတို့အား သူတို့၏ မှားသော အယူဝါဒ များကို ပြောဟောလျက်ရှိကြလေသည်။

အချို့သောသူတို့သည်တိတ္ထိတို့၏ မှားသော အယူဝါဒများကို ယုံကြည်လျက်ရှိကြလေသည်။ အချို့သောသူတို့ကား တိတ္ထိတို့၏ အယူဝါဒများ၌လည်း မယုံကြည်၊ ဗုဒ္ဓ၏တရားအမှန်ကိုလည်း မသိမြင်ကြ၊ ထိုသူအပေါင်းတို့၌ ဘုရား-တရား-သံဃာဟူသော ရတနာ မြတ်သုံးပါးတို့ကို မသိမြင်ကြသေး၍ သံသယရှိနေကြ လေ၏။

တနေ့သ၌ဗုဒ္ဓ၏ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်တော်မူသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်နှင့် အရှင်ပိဏ္ဍောလ ဟူသော ရဟန္တာမြတ် နှစ်ပါးတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူကြရာဝယ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်း၌ ဘုရား-တရား-သံဃာ ဟူသော ရတနာ မြတ်သုံးပါး ဖြစ်ပေါ် နေပါလျက် တိတ္ထိတို့၏ လှုံ့လကြောင့် လူအပေါင်းတို့သည် တရားအမှန်ကို မသိ- သံသယစိတ်များ ရှိနေကြသည်တို့ကို သိတော်မူကြသော် ဤသို့ပြောကြား တိုင်ပင်တော်မူကြ၏။

အရှင် မောဂ္ဂလာန်က ငါ့ရှင် ပိဏ္ဍောလ ငါတို့ ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်ဝယ် ဤသို့သော ယုံမှားခြင်း သံသယ ရှိနေကြသူ အများအပြားပင် တွေ့မြင်ရပေသေးသည်၊ ထိုသူတို့ကား ဗုဒ္ဓ၏ မှန်သောတရားကို မသိကြသဖြင့် နစ်မွန်း ပျက်စီးဘွယ်ရာသော အကြောင်း ရှိပေ၏၊ ငါ့ရှင်သည် ထိုသူ အပေါင်းတို့အား ရတနာ မြတ်သုံးပါး၌ သိမြင် ယုံကြည် လာကြစေရန်မြတ်သော ရဟန္တာတို့၏ တန်ခိုးတော်ကို ကောင်းကင်မှ နေ၍ပြပါလော့ဟု ဆိုတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင် ပိဏ္ဍောလ လည်းဈာန်တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ပြန်တွပြီးသော် ရာဇဂြိုဟ် မြို့ပေါ်၌နေ၍ အလွန်ကြီးမားသော ကျောက်ဖျာကြီး တချပ်ကိုခြေမတော်ဖြင့် ညှပ်ယူကာ စကြီုကြွ၍ ပြတော်မူ၏။

ယုံမှား နေခဲ့ကြသော ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူ ပြည်သား တို့သည်အရှင် ပိဏ္ဍောလ၏ တန်ခိုးတော်ပြခြင်းကို တွေ့မြင်ကြ ရသော်ဗုဒ္ဓ၏ မြတ်သော သာသနာတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည် လာကြ၍အရှင်ပိဏ္ဍောလအား မြေပြင်မှနေ၍ ရှိခိုးပူဇော် ကြလေကုန်၏။

ထိုသို့ အရှင်ပိဏ္ဍောလ တန်ခိုး ပြသည်ကို ဗုဒ္ဓသိသော် ချက်ချင်းပင် ခေါ်တော်မူ၍၊ ချစ်သား ပိဏ္ဍောလ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ယုံမှားသံသယ ရှိနေကြသူများအား တန်ခိုး ပြရန်မှာ သင်၏ အခွင့် မဟုတ်ပါသေး-ဟု ကြီးစွာ အပြစ် ဆိုတော်မူ၏။

တိတ္ထိဆရာကြီးတို့ကား သူတို့၏ မှားသောအယူဝါဒများကို ပြောဟောမြဲ ပြောဟောလျက်ပင် ရှိကြလေသည်။ ပြောဟောရုံ မျှမက လူတို့သည် ဗုဒ္ဓ၏ မှန်သောတရားတို့၌ ယုံမှားခြင်း ရှိကြ စေရန် အမျိုးမျိုးအပြစ်ပြု၍ ပြောဆိုကဲ့ရဲ့ နေကြလေသည်။

ထိုအကြောင်း များကို ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကြားသိရသော် ဗုဒ္ဓထံသို့ကပ်၍ အရှင်ဘုရား၊ တိတ္ထိတို့သည် အရှင်ဘုရားနှင့် တန်ခိုးချင်းပြိုင်၍ ပြမည်ဟူ၍ ပြောဆိုကာ၊ လူတို့အား ယုံမှားခြင်း ရှိစေရန် စည်းဝေးနေကြပါပြီ၊ အရှင်ဘုရား၏ တန်ခိုးတော် အသွယ်သွယ်ကို ပြတော်မူပါဟု တောင်းပန်၏။ ဗုဒ္ဓလည်း၊ မင်းကြီး အချိန်အခါ ရောက်ပါက ငါဘုရား၏ တန်ခိုးတော် ကို ပြမည်ပင်ဖြစ်သည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းကြီးက၊ အရှင်ဘုရား တန်ခိုးတော်ကို အဘယ်အရပ်၌ ပြပါအံ့နည်းဟု မေးလျှောက်သော်၊ ဗုဒ္ဓလည်း ယနေ့မှစ၍ လေးလကြာရှိသောအခါ၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ သာဝတ္ထိပြည်တွင် ငါဘုရား၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြသည်ကို သင်မင်းကြီးတို့ ဖူးတွေ့ ရပေအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သာဝတ္ထိ ပြည်၌ကား ဆွေခုနစ်ဆက် တိုင်တိုင် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသော သေဌေးကြီး အနာထပိဏ်သည် ဗုဒ္ဓ၏သာသနာ

တော်၌ ကြည်ညိုလွန်းလှသဖြင့် ကျောင်းတော် ဆောက်လုပ်၍ လှူဒါန်းပူဇော်ရန် မြေနေရာရွေးချယ်လိုက်ရှိလေ၏။ သဋ္ဌေးကြီးသည် မြို့၏အနောက်တောင်မျက်နှာအရပ်၌ ဇေတမင်းသားစိုက်လုပ်အပ်သော ဥယျာဉ်ကို တွေ့၍ မြေပြင်နှင့် အမျှသော ငွေခွက်များဖြင့် ဝယ်ယူကာ ကျောင်းတော် ဆောက်လုပ်စေ၏။ ကျောင်းတော်ကြီး ပြီးစီးသောအခါ လိမ်မာသောသူကြွယ်တဦးအား ဗုဒ္ဓထံအပင့် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကြီးကို အလှူခံတော်မူရန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ထွက်ကြွတော်မူရာ၊ တိတ္ထိအပေါင်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဗုဒ္ဓ တန်ခိုး ပြာဋိဟာပြပါကနှောင့်ရှက် ဖျက်ဆီးခြင်းပြုရန် နောက်တော်မှတပါတည်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေ၏။

ကျောင်းတော်ကိုအလှူခံပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓလည်းသာသနာတော်တွင်းသို့ ဝင်လာသော ဥပ္ပလဝဏ်၊ မလ္လိကာ အစရှိသော မာတုဂါမတို့အားရှင်း၊ ကောသလမင်းကြီး၊ ရှုဋ္ဌအနာထပိဏ် အစရှိသော ဥပါသကာတို့အားရှင်း တရားတော်ကိုဟောကြားဆုံးမတော်မူ၏။

ဝါဆိုလသို့ ရောက်သောအခါ ဗုဒ္ဓ၏ နောက် တော် မှ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသော တိတ္ထိအပေါင်းတို့သည် စုရုံးကြပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓနှင့် တန်ခိုးချင်း ပြိုင် ရန် ဟူ၍ ကြီး ကျယ်သော မဏ္ဍပ် ကို ဆောက်လုပ်၍ အသင့် ပြင်ဆင်ထားကြလေ၏။ ထိုအခါပသေနဒီ ကောသလ မင်းကြီးက ဗုဒ္ဓထံ ကပ်၍ အရှင်ဘုရား တိတ္ထိတို့သည် အရှင်ဘုရားနှင့် တန် ခိုး ချင်း ပြိုင် ရန် ဟူ၍ မဏ္ဍပ်ဆောက်လုပ်ကြချေပြီ၊ အရှင်ဘုရား တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်

မှုရန် မဏ္ဍပ်ကို တပည့်တော် ဆောက်လုပ် ပါမည်၊ အဘယ်အရပ်မှာဆောက်လုပ်ရမည်ကို မိန့်တော်မူပါဟု လျှောက်ထားသော် ဗုဒ္ဓကမင်းကြီး ငါဘုရားအတွက် သင်မင်းကြီးဆောက်လုပ်ရန်မလို၊ ငါဘုရားသည် ကဏ္ဍအမည်ရှိသော သရက်ဖြူပင်ရင်း၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာပြအံ့ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါမင်းကြီးက အရှင် ဘုရား အဘယ်အရပ် ၌ ပြတော်မူ၍ အဘယ်နေ့ ၌ တပည့်တော်တို့ ဖူးမြော်ရပါမည်နည်း ဟု မေးလျှောက်သော်၊ ဗုဒ္ဓက ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ပြတော်မူမည်၊ သင်မင်းကြီးတို့စည်းဝေးကြ၍၊ ဤမြေပြင်မှပင်ဖူးမြော်ကြကုန်ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ကောသလမင်းကြီးလည်း အသီးသီးသော နိုင်ငံတို့သို့ သဝဏ်လွှာ ဖြင့် စေလွှတ်အကြောင်းကြားလေ၏။

တိတ္ထိတို့သည် ဗုဒ္ဓသရက်ဖြူပင်ရင်း၌ တန်ခိုး ပြအံ့ဟူသော သတင်းစကားကို ကြားသိရသော်၊ စုရုံးစည်းဝေးကြပြီးလျှင် မြေပြင်အနှံ့ ပေါက်ရောက်နေသော သရက်ပင်ဟူသမျှကို ခုတ်လှဲသတ်ပစ်ကြလေ၏။ ဗုဒ္ဓ လည်း ဝါဆိုလပြည့်နေ့နံနက်စောစော၌ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ဆွမ်းခံကြွတော်မူရာ ကောသလမင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်စောင့်ဖြစ်သော ကဏ္ဍအမည်ရှိ ဥယျာဉ်မှူးသည်ခါချဉ်အုံအတွင်း၌ ကြွင်းရစ်သော သရက်ဖြူသီး တလုံးကို တွေ့၍ ဗုဒ္ဓအား လောင်းလှူလေ၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း- ဗုဒ္ဓ၏ကိုယ်စားခံယူ၍ ဆက်ကပ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓလည်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ဗုဒ္ဓလည်း သရက်ဖြူသီးမှ ကျန်ရှိသော သရက် ဖြူစေ့ကို ယူကာ ဥယျာဉ်မှူးအားခေါ်ပြီးလျှင် ဤနေရာမှာစိုက်လော့ဟု ညွှန်ပြတော် မူ၏။ ဥယျာဉ်မှူးလည်း ညွှန် ပြသည့် နေရာ၌ သရက် ဖြူစေ့ကို စိုက်လေရာ ပကတိသရက်စေ့ အသွင် မှ

ချတ်ခြည်းပင် အကိုင်း အခက် အပွင့် အဖူး တို့ဖြင့် ဝေဆာ စည်ကားစွာ သရက်ပင်ကြီးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

နောက်မှ ပါလာသော သံဃာတော်တို့လည်း ထိုအပင်မှ သီးသော သရက်ဖြူသီးတို့ကို စားကြရလေ၏။ ထိုသို့အံ့ဘွယ် ထူးကဲသော အဖြစ်တို့ကြောင့် သာဝတ္ထိပြည် အလုံးသည် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် သတင်းစကား ဖြစ်ပေါ်၍ ကောသလ မင်းကြီး ကြားသိရလေ၏၊

မင်းကြီးလည်းသရက်ပင်ကြီးကိုစောင့်ရန်မင်းချင်းယောက်ျား တို့ကိုစေလွှတ်၍ နန်းတော်တွင်းရှိ မင်းညီမင်းသား မိဖုရားတို့နှင့် မှူးမတ် သေနာပတိ အပေါင်းတို့အား ဗုဒ္ဓ၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာပြ ပွဲကိုထွက်၍ကြည့်ရှုဖူးမြှော်စေ၏။

ထိုအခါ တိတ္ထိတို့သည် သရက်ဖြူပင်ကြီးအား ခုတ်လှဲသတ် ပစ်ရန် အကြံနှင့် အနီးသို့ ရောက်လာကြလေ၏၊ ထိုအခါ သိကြားမင်းသိ၍ တိတ္ထိအပေါင်းတို့ ပြိုကွဲပျက်စီးကြစေရန် လေ နတ်သားကိုခေါ်၍ တိတ္ထိတို့အား လေမုန်တိုင်းဖြင့် တိုက်ခတ် ပစ်စေဟု အမိန့်ပေး၏။ ထို့နောက်မှ နေနတ်သားကိုခေါ်၍ တိတ္ထိတို့အား အလွန်အမင်း ပူပြင်းစေရန် နေပူရောင်ကို လွှတ် စေ၏။ ထိုနောက်မှမိုးနတ်သားကိုခေါ်၍ တိတ္ထိတို့မိုးရေထဲတွင် မျောပါကြစေရန် မိုးကြီးသည်းထန်းစွာ ရွာစေ၏။

သိကြားမင်း၏ အမိန့်ကြောင့် တိတ္ထိအပေါင်းတို့သည် ဖရို ဖရဲပျက်စီးကြလျက် ခြေဦးတည့်ရာသို့ပြေးလွှားကာပျောက်ကွယ် ကြရလေသတည်း။

နေမွန်းတိမ်းသောအချိန်၌ ဗုဒ္ဓလည်း သာဝတ္ထိပြည်ပေါ်မှ နေ၍ ရတနာစင်္ကြံကို ဖန်ဆင်းတော်မူပြီးကာ ထိုရတနာစင်္ကြံ

ထက်သို့တက်တော်မူ၍ ကိုယ်တော်မှရေအစုံ မီးအစုံ တောက်ပ ပုံမြူးသော ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူ၏။ အလုံးစုံသော ကိုယ်တော်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ညိုသော ရောင်ခြည်တော်၊ ရွှေသော ရောင်ခြည်တော်၊ နီသောရောင်ခြည်တော်၊ ဖြူသော ရောင်ခြည်တော်၊ မောင်းသော ရောင်ခြည်တော်၊ ပြိုးပြိုး ပြက် တခဲနက်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ပါးတို့သည် မြဟ္မာ့ ပြည်သို့တိုင်အောင် ပုံတက်တော် မူလေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း ထိုမျှ မကသေးဘဲ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွါးတော်တဆူကို ဖန်ဆင်းတော် မူပြီးလျှင် လျှောင်းကာ ထိုင်ကာ စင်္ကြံကြွကာဖြင့် ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင်နှင့် ခက်ခဲသောတရားပြဿနာတို့ကို အမေးအဖြေပြုလုပ်၍ ပြတော် မူ၏။ ထိုအခါဗုဒ္ဓ၏ ယမိုက်ပြာဋိဟာပြပွဲ၌ တရားနာကြရ ကုန်သော လူနတ် မြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် မှားသော အယူဝါဒများ ကင်းပျောက်၍ ဗုဒ္ဓ၏မှန်သောတရား၌ သိမြင် ကြရကုန်၏။

ဤသို့ တန်ခိုးတော် အသွယ်သွယ်ကို ပြတော် မူပြီးသော် ဗုဒ္ဓလည်း ရှေးက ပွင့်တော်မူခဲ့ပြီးသော နောင်တော် ဗုဒ္ဓတို့ နည်းတူ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ညချမ်း အချိန်ဝယ် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ဝါကပ်တော်မူ၍ မယ်တော်ဖြစ်ခဲ့သော သန္တုသိတ နတ်သားအား အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားတော်မူရန် အလို့ ငှါကြွတော်မူလေသတည်း။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ဗုဒ္ဓတာဝတိံသာ နတ်ပြည် သို့ ကြွသွားတော်မူသောအခါ လူ့ပြည်ရှိ လူအပေါင်းတို့အား ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်စား တရားဓမ္မ ဟောကြား ဆုံးမတော်မူရ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ပင်လယ် ကသစ်ပင်ရင်းရှိ

မြကျောက်ဖျာ ထက်၌ စံနေတော် မူသောအခါ၊ မယ်တော် သန္တုသိတာ နတ်သားနှင့်တကွ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် စုရုံးလျက် ဗုဒ္ဓ၏ ထံပါးသို့ ကပ်ရောက်လာကြလေ၏။ တာဝတိံသာ၌ ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်တော်မှ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ပါးတို့သည် အံ့မခန်းဘွယ်ရာ တောက်ပလွန်းပေရကား၊ တရားနာရောက်လာကြ သော နတ် ဗြဟ္မာ အ ပေါင်း တို့ ၌ ကိုယ် ရောင် ကိုယ် ဝါ တောက်ပခြင်း မရှိကြတော့ချေ။ အတုမရှိသော ဗုဒ္ဓ၏ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်အောက်၌ မှေးမှိန်ကြရလေ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ညချမ်းအချိန်တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့အား အဘိဓမ္မာ တရားတော်ကို ဟော ကြား ၍ နံနက် နေဝန်းထွက်စ အခါ၌ နတ်ပြည်ဝယ် ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်စားရုပ်ပွါးတော်တဆူကို ဖန်ဆင်းတော်မူကာ တရားဓမ္မ ဟောမြဲဟောကြားစေလျက် ကိုယ်တော်တိုင်မှာ မူကား မြောက်ကျွန်းသို့ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ဆွမ်းခံပြီးသော် အနောတတ်အိုင်၏အနီး၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ စန္ဒကူး နံ့သာ တော၌ နေ့ အ ချိန် သီတင်း သုံးတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ဓမ္မသေနာပတိဖြစ်သော အရှင်သာရိ ပုတြာသည် ဗုဒ္ဓထံပါးသို့ကပ်၍ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ပြုတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက နတ်တို့ပြည်တွင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော အဘိဓမ္မာတရားများကို အရှင် သာရိပုတြာအား ဟောကြားတော်မူ၏။ အရှင် သာရိပုတြာလည်း ထိုတရားတော်များကို နာကြား၍ မဇ္ဈိမဒေသရှိ တပည့် ရဟန်းငါးရာတို့အား တဆင့်ဟောကြားတော်မူရ၏။ ဤကဲ့သို့ဖြင့် ဝါသုံးလ ပတ်လုံး တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူသည့် အဘိဓမ္မာတရားတော်

များကို အရှင်သာရိပုတြာသည် လူ့ပြည်ရှိတပည့် ရဟန်းငါးရာတို့အား တဆင့်ဟောကြား ပြသတော်မူရ၏။

ဝါသုံးလ ကုန်ခါနီးသော် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ တက်တော်မူ၍ လူ့ပြည်ဌာနသို့ ဗုဒ္ဓ ပြန်ကြွတော်မူမည့် နေ့ရက် နေရာ စသည်တို့ကို မေးလျှောက် တော်မူ၏။

ဝါသုံးလ ကုန်ဆုံးသည့် သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ ညချမ်း အချိန်၌ ဗုဒ္ဓသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည် သုဒဿန မြို့တော်မှ သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းသည့် ပတ္တမြား စောင်းတန်းဖြင့် သင်္ကာသ နဂိုရ်ပြည်သို့ ဆင်းသက်တော် မူ၏။ သိကြားမင်း မြဟ္မာမင်း အပေါင်း တို့သည် ဗုဒ္ဓအား ပူဇော် လျက် ရွှေ စောင်း တန်း ငွေစောင်းတန်းတို့မှ ခြံရံကာ လိုက်ပါ ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဗုဒ္ဓ၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အလုံးစုံသော လောကဓာတ်သည် စင်ကြယ် သန့်ရှင်းစွာဖြစ်၏။

မြေ၌တည်သော သူတို့သည် အထက်နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည် တိုင်အောင် ရှုမြင်ကြရပေသည်၊ နတ်တို့ကလည်း လူတို့ပြည်နှင့် အဝီစိသို့ တိုင်အောင် အလုံးစုံ ရှုမြင်ကြရ ပေသည်။ ဗုဒ္ဓလည်း သင်္ကာသနဂိုရ်ပြည် ဗောင်တံခါးဝ၌ ခြောက်ဖြာသော ရောင် ခြည်တော်တို့ဖြင့် အံ့မခန်းဘွယ်ရာ ရပ်တော်မူသောအခါ အရှင် သာရိပုတြာသည် သံဃာတော် အပေါင်းနှင့်တကွ ရောက်လာ၍ ရှေးဦးစွာ ဗုဒ္ဓအား ကန်တော့ပူဇော်တော်မူ၏။

လူတို့ကလည်း ဗုဒ္ဓအား အထူးကန်တော့ ပူဇော်ကြရာဝယ် ကြီးစွာသော မီးပွဲသဘင်သည် ဖြစ်သတည်း။

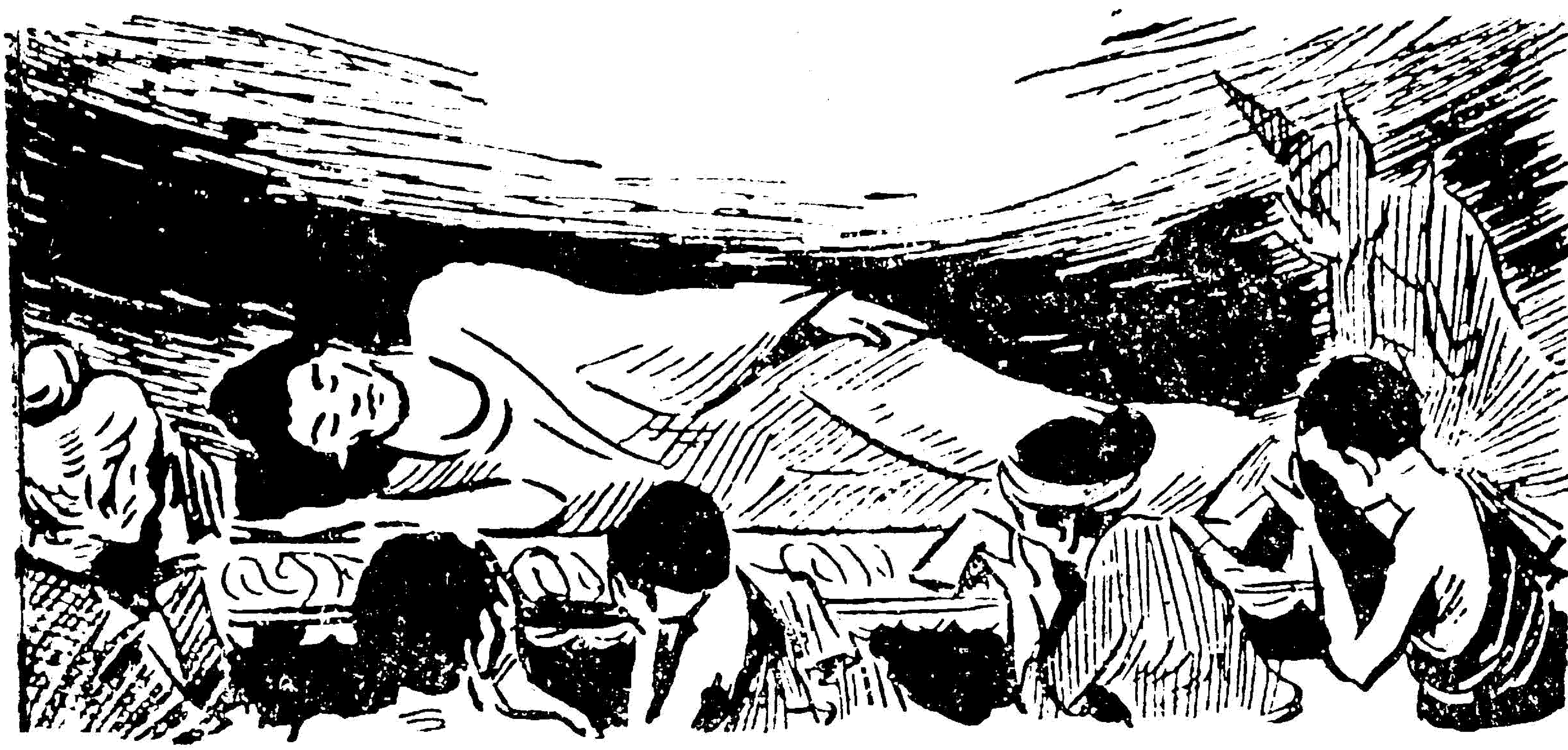

၆–ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခန်း။

တရားနတ်စည်၊ ဆော်ရှမ်းလည်က၊
သုံးမည်ဘုံသိုက်၊ တသောင်းတိုက်ဝယ်၊
ကျွတ်ထိုက်သသူ၊ နတ်လူဗြဟ္မာ၊
သတ္တဝါကို၊ ခေမာသောင်သို့၊
ဖေါင်ကူးတို့ဖြင့်၊ ဆောင်ပို့ပြီးခါ၊
ဝါလေးဆယ့်ငါး၊ သက်ကားရှစ်ဆယ်၊
စုံပြည့်ကြွယ်က၊ ရာလေးဆယ့်ရှစ်၊
သက္ကရာဇ်ဝယ်၊ နယ်မလ္လာတိုင်း၊
စံနိုင်းမယုတ်၊ ကုသိနာရုံ၊
အင်ကြင်းစုံ၌၊ ကဆုန်လပြည့်၊
အင်္ဂါနေ့ဝယ်၊ ချမ်းမြေ့နိဗ္ဗူ၊
စံတော်မူသည်၊ ဗုန်ဆူသောင်းလုံးကျော်တယ်ကို။ ။

အခါတပါး၌ ဗုဒ္ဓသည် ကောသမ္ဗီ ပြည်ရှိ ကျောင်းကြီး သုံးရပ်၌ လှည့်လည်သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ဃောသက သူဌေး အစရှိသော တပည့်ဒါယကာ အပေါင်းတို့သည် နေ့ည မစဲ

ကျောင်းတော်သို့ လာရောက်ကာ ဗုဒ္ဓအား ဆည်းကပ် ပူဇော်ကြကုန်၏။ ထိုနောက် တန်ခိုးကြီးသော ရဟန်းတော်များ ဖြစ်ကြသည့် ဗုဒ္ဓ၏ လက်ျာတော်ရံ အရှင် သာရိပုတြာ အား၎င်း လက်ဝဲတော်ရံ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန် အား၎င်း။ ဒိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏ်အရာတွင်ဧတဒဂ်ရတော်မူသော အရှင်အနုရုဒ္ဓါအား၎င်း၊ ပြုဘွယ်ရှိသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် မှန်သမျှကို အခါမလင့် ပြုစု လုပ်ကျွေးလျက် ရှိတော်မူသော ညီတော် အရှင် အာနန္ဒာအား၎င်း အသီးသီးသော အမည်တော်များကို မေးမြန်း၍ ကန်တော့ပူဇော်ကြကုန်၏။ ဗုဒ္ဓ၏ယောက်ဖတော် ဖြစ်သော ရှင်ဒေဝဒတ်ကိုမူကား မည်သူ တဦးတယောက်မျှလာ၍ ကန်တော့ပူဇော်ခြင်း မပြုကြ၊ မေးမြန်းလှူဒါန်းခြင်းမပြုကြ၊ ထိုအခါ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့ တွေးတော ကြံစည်လေ၏။ ငါသည်လည်း သာကီဝင် မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုလာသူဖြစ်ပေသည်။ ငါ့အား ထိုရဟန်းတော်များကဲ့သို့ ကန်တော့ပူဇော်ခြင်း မပြုကြသည်မှာ ရှင်ဂေါတမသည် လူအပေါင်းအား ငါ၏ အကျိုးကျေးဇူးမဲ့စေရန် စကားတို့ကိုပြောဆိုထား၍သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ ယခုငါ့ဝယ် ကြည်ညိုသူ နည်းပါးခြင်းကြောင့် လာဘ်လာဘ အခြံအရံတို့ ကင်းမဲ့လေသည်၊ ထို့ကြောင့် လာဘ်လာဘနှင့် အခြံအရံ ပေါများစေရန် ဗုဒ္ဓထံပါးမှခွါ၍ ငါ့အား ကြည်ညိုသူများကို ရှာလော့အံ့၊ သို့သော် အပြည်ပြည်သော ထီးဆောင်း မင်းတို့သည် ရှင်ဂေါတမ၏ သာသနာ့ဝင် များသာဖြစ်ကြသည်၊ အဇာတသတ်မင်းသားငယ် တပါးသာလျှင် ကိုးကွယ်ပူဇော်ရာ ဟူ၍ မရှိသေး၊ ထိုမင်းသားကို ငါ့အား ကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်စေ၍ လာဘ်လာဘ ပေါများရန် ကြံစည်တော့အံ့ဟု ရာဇဂြိုဟ်ပြည်

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏သားတော် အဇာတသတ်မင်းသားရှိရာသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်ကား ပုထုဇဉ်တို့၏ အဘိညဉ် တန်ခိုးဖြင့် အထူးထူးသော ရုပ်သဏ္ဍာန်တို့ကို ဖန်ဆင်း၍ ပြနိုင်သူ ဖြစ်ရာ အဇာတသတ် မင်းသားလည်း ရှင်ဒေဝဒတ်အား တန်ခိုးကြီးသော ရဟန်းမြတ် တပါးဟု ယုံကြည်ပြီးလျှင် - ဒေဝဒတ်ရှိရာ ကျောင်းသို့ သွား၍၊ လှူဘွယ်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် လှူဒါန်း ပူဇော်ခြင်း ပြုလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာဒေဝဒတ်၌ များစွာသော အခြီအရံတို့ ရရှိလေသဖြင့် မာန်မာန တက်ကြွလာပြီးလျှင်၊ ငါ့၌ ယခု လာဘ်လာဘ အခြံအရံတို့ ပေါများခဲ့ပေပြီ၊ မကြာမီ၌ ဘုရားဂေါတမကို ဖယ်ရှား၍ သံဃာအများကို ငါ့နောက်သို့ ပါအောင် ပြုအံ့ဟု ဗုဒ္ဓအား အန်တုရန် အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာ လေ၏။

ဤသို့ ဒေဝဒတ်၏ စိတ်တွင်း၌ မြတ်သော ဗုဒ္ဓအား အန်တု ဖက်ပြိုင် လိုသော အကြံအစည်များ ဖြစ်ပေါ် လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရရှိအပ်သော အဘိညာဉ် တန်ခိုးသည် အလို အလျောက် ကွယ်ပျောက်ရ လေတော့သည်။ ထိုအချိန်ဝယ် ဗုဒ္ဓသည်လည်း ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ ပရိသတ် လေးပါးတို့အား တရား ဒေသနာ ဟောကြားလျက်ရှိတော်မူ၏။

တနေ့သ၌ ဒေဝဒတ်ရောက်လာ၍ ဤသို့ နားတော်လျှောက် ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင် ဘုရားသည် အသက်အရွယ်အိုမင်းပြီဖြစ်ပါ၍ ချမ်းသာစွာစံစားနေသင့်ပါပြီ၊ အရှင်ဘုရား၏ တပည့် တကာသာဝက အပေါင်းတို့ကို တပည့်

အား လွဲအပ်တော်မူပါ၊ ကျွန်ုပ်သာလျှင် တပည့်တကာသာဝက အပေါင်းကို ရှေ့ဆောင်ခြင်း ပြုပါအံ့ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း ဒေဝဒတ်၏ စကားကို လက်ခံတော်မမူဘဲ ချစ်သား ဒေဝဒတ် ဤအခွင့်ကား သင်တောင်းခံစရာ မဟုတ်၊ သင်၏ ကိုယ်ရေးဖြစ်သော ကုသိုလ် ကောင်းမှုဉ်သာ ဖြစ်မြောက်ရန် အားထုတ် ပါဦးလော့ဟု ဆို၍ ပယ်တော်မူ၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်လည်း ထပ်ကာ ထပ်ကာ သုံးကြိမ် တိုင်မျှ လျှောက်ပြန်လေ၏၊ ဗုဒ္ဓလည်း ချစ်သား ဒေဝဒတ်၊ အယုတ် အလတ် အမြတ် အားဖြင့် သုံးပါးရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ငါဘုရားကိုရည်မှန်း၍ သာသနာတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ ကြပေသည်၊ သူတထူးအား လွဲအပ်ထားခြင်းငှာ မသင့်၊ သင် ကဲ့သို့သော သူကိုမဆိုထားနှင့် ငါ၏ သာဝကကြီးများ ဖြစ်ကြ သော ရှင်သာရိပုတြာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန် တို့အားပင် ငါ၏ သံဃာအပေါင်းကို မအပ်နှင်းသေး၊ ချစ်သားဒေဝဒတ် သင်၏ အခွင့်မဟုတ်သည်ကို အလိုမရှိလေနှင့်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဒေဝဒတ်လည်း ရှင်ဂေါတမသည် ပရိတ်သတ်များအလယ်၌ ငါ့အား ရှက်စဖွယ် ဖြစ်အောင် ရှုတ်ချ၍ ပယ်တော်မူသည်၊ ဆွေမတော် မျိုးမစပ်သော ရှင်သာရိပုတြာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန် တို့အားသာ မြှောက်စား ချီးမြှင့်လေသည်၊ ငါကား ယနေ့မှစ၍ ယောက်ဖတော် ဂေါတမ၏ ကောင်းကျိုးကိုမပြု၊ ဖျက်ဆီးတော့ အံ့ဟု ရန်ငြိုး ထား လျက် ဗုဒ္ဓ ထံပါးမှ ထွက်ခွါခဲ့ လေ၏။ ထိုနောက် ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့ကြံစည်လေ၏။ အဇာတသတ် မင်းသားသည် ငါဆွဲဆောင်ရာသို့ ပါပေသည်။ ဗုဒ္ဓအား ရန်ပြု ရန် ဤမင်းသား မင်းဖြစ်ပါက လွယ်ကူပေမည်၊ မင်းအဖြစ်ကို

ရရန် ငါတိုက်တွန်းအံ့ဟု အဇာတသတ်မင်းသား ထံသို့သွား၍၊ သင်မင်းသား၊ ခပ်သိမ်းသော အမှုတို့ကို ပြီးမြောက်စေလိုလျှင် မင်းဖြစ်မှသာ ပြီးမြောက်ပေမည်၊ သင်မင်းသားသည် ဖခင်မင်းကြီးနတ်ရွာစံမှ မင်းပြုရမည်ဆိုသော် အချိန်ကာလ ဝေးကွာလွန်းလှပါသည်။ မကြာမီ၌ မင်းအဖြစ်ကို ရရှိစေရန် ယခုပင် သင်၏ဖခင်ကြီးအား အဆုံးစီရင်ပါလော့ဟု တိုက်တွန်းလေ၏။

အဇာတသတ် လည်း ဒေဝဒတ် ၏ မိုက်မဲသော အကြံ၌ လိုက်နာပြီးလျှင် ဖခင် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား သတ်မည်ပြု၏။ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည် အဇာတသတ် အလိုရှိသော ထီးနန်း ရိုက်ရာကို လွှဲအပ်လေရာ မင်းသားလည်း ဖခင်မင်းကြီးအား ဖမ်းဆီးပြီးလျှင် အကျဉ်းချထားလိုက်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဆရာဒေဝဒတ် ကြားသိရသော် နန်းတော်သို့ လာရောက်၍ အသင်မင်းသား၊ အဘယ့်ကြောင့် ဖခင်ကြီးအား မသတ်သေး ပါသနည်း၊ သင်၏ မင်းပြုခြင်း၌ အနှောင့်အယှက် မရှိစေလိုလျှင် သင်၏ ဖခင်ကြီးအား အဆုံးစီရင်မှသာ သင့်ပေမည်ဟု စေခိုင်းပြန်သဖြင့် မင်းသားလည်း ဖခင် မင်းကြီးအား အစာငတ်ရေငတ် ထားကာ တဖြည်းဖြည်းအားကုန်၍ သေဆုံးစေ၏။

ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး နတ်ရွာစံပြီးသော် အဇာတသတ်လည်း ဆရာဒေဝဒတ် - ဖခင်မင်းကြီး လွန်ခဲ့ပါပြီ၊ မည်သည့် အမှုကို ပြုရပါဦး အံ့နည်းဟု မေးလေရာ ဒေဝဒတ်က သင်မင်းသား ဘုရားဂေါတမကို သတ်ရန်လိုပါသေးသည်၊ ငါ့အားရဲရင့်သော ယောက်ျား သုံးဆယ့် နှစ် ယောက်ကို ပေးအင်ပါ-ဟု ဆိုသဖြင့်

အဇာတသတ်လည်း ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော ယောကျ်ား သုံးဆယ့် နှစ်ယောက်ကို ဒေဝဒတ်အား ပေးအပ်လေ၏။

ဒေဝဒတ်သည် ပထမဦး စွာ ယောကျ်ား နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓတရားဟောရာ အရပ်သို့ ညွှန်ပြ၍ အမောင်တို့၊ ရှင်ဂေါတမအား သတ်ပြီးလျှင် ဤခရီးမှ ပြန်ခဲ့ကြလော့ဟု ဆို၍ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက်မှ ကျန်ရှိသော လူသုံးဆယ်တို့အား နှစ်ယောက်စီ ခွဲခြားပြီးလျှင် လမ်းခရီးမှ စောင့်၍ ပြန်လာသူ များအား အဆင့်ဆင့် သတ်ပစ်ကြရန် ပရိယာယ်ပြု၍ စေလွှတ်ပြန်၏။

ဗုဒ္ဓအား သတ်မည်ဟု သွားနှင့်ကြသော ယောကျ်ားနှစ်ယောက်တို့သည် လေးမြှားသန်လျက်တို့ကိုယူပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓတရားဟောတော်မူရာ အရပ်နှင့် မနီးမဝေးမှနေ၍ လေးမြှားဖြင့်ချိန်၍ ပစ်လွှတ်ကြလေသော် မြှားတို့လည်း ဗုဒ္ဓထံပါးသို့ မသီလာဘဲ လမ်းတွင်သာ အလိုလို ပျောက်ပျက်ကြလေ၏။ ကြာသော် ထိုယောကျ်ား နှစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓ၏ အတိုင်းမသိသော ကျေးဇူးဂုဏ်တော်၌ သိမြင်လာကြပြီးလျှင် ထိတ်လန့်ခြင်း ပြင်းစွာဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၍။ အရှင်ဘုရား .... တပည့်တော်တို့သည် ယုတ်မာစွာသော ဆရာဒေဝဒတ်၏ စကား၌ လိုက်နာခဲ့ကြပါသည်၊ တပည့်တော်တို့အား အပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဟု ကန်တော့တောင်းပန်ကြလေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း ထိုသူတို့နှင့် သင့်လျော်သောတရားကို ဟောကြားတော်မူရာ လူမိုက်နှစ်ဦးသည် သရဏဂုံသုံးပါး၌ ယုံကြည်တည်မြဲ လေတော့သည်။

ဗုဒ္ဓအား သတ်ရန် သွားကြသော ထိုသူ နှစ်ယောက်အား သတ်မည်ဟု လမ်းတွင် အဆင့်ဆင့် စောင့်နေကြသော ကျန်လူ

သုံးဆယ်တို့လည်း ထိုအကြောင်းကိုသိသော် ဗုဒ္ဓအား ကန်တော့ တောင်းပန်ကြပြီးလျှင် ဟောတော်မူသော တရားတော် အဆုံး၌ သရဏဂုံ တည်မြဲကြလေသည်။ ထိုနောက် သူတို့သည် ဒေဝဒတ် ရှိရာသို့ ပြန်သွားကြပြီးလျှင် ဆရာ ဒေဝဒတ် ကျွန်ုပ်တို့ကား မြတ်သော ဗုဒ္ဓအား ပြစ်မှားရန် မဝံ့ကြပါ၊ ဗုဒ္ဓ၏ တန်ခိုးတော် သည် အတိုင်းမသိ ကြီးမားလှပါသည်ဟု ပြောဆိုကြလေ၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်လည်း ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ဘုရားဂေါတမ အားသတ်ရန် သူတပါးအား စေခိုင်း၍ ပြီးမည်မဟုတ်၊ ငါကိုယ် တိုင်ပင် သတ်တော့အံ့ဟု ဆို၍ အရံလူ အချို့အား ခေါ်ပြီးလျှင် ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏၊ ဒေဝဒတ်လည်း အရှေ့ တောင်ရိပ်တွင် စင်္ကြံ ကြွတော်မူနေသော ဗုဒ္ဓထံသို့ ရွယ်မှန်း ပြီးလျှင် ကြီးစွာသော ကျောက်တုံးဝယ် စက်ယန္တယား တပ်ဆင် ကာလှိမ့်၍ ချလေ၏။ ထိုအခါ ကျောက်တောင်ထွတ် နှစ်ခုသည့် ရုတ်တရက် မြေမှထွက်ပေါ်ကာ ကျလာသော ကျောက်တုံးကို ခံလင့်ကုန်သည်၊ ထိုခံသောကျောက်နှင့် ကျလာသော ကျောက် တုံးတို့ တိုက်မိကြရာဝယ် ကျောက်ချပ် ကွာပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓ၏ ခြေမတော်ပေါ်သို့ ကျလေသဖြင့် ခြေမတော် သွေးခြည် ဥသွား လေသည်။

ဗုဒ္ဓလည်း ဒေဝဒတ်ကို မြင်တော်မူလျှင် သပ္ပါယ်လှစွာသော ဗုဒ္ဓတို့၏ ဣန္ဒြေတော်ဖြင့်၊ ချစ်သား ဒေဝဒတ် သင်သည် သူမြတ် တို့၏ အရောင်အဝါဖြင့် အသက်မွေးသူ ဖြစ်ပါလျက် ငါကဲ့သို့ သော သုံးလူ့ထွတ်ထား ဘုရားမြတ်တဆူကို အဘယ့်ကြောင့် ပြစ်မှားရသနည်း၊ အဝီစိဟူသောငရဲရွာကို သင်မကြောက်လေ သလော၊ မည်သို့ပင် သင်ရန်ပြုသော်လည်း ပါရမီတော်ကြောင့်

ရအပ်သောဗုဒ္ဓတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကား ပျက်စီးခြင်း မဖြစ်နိုင်ပေဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက် သုံးရက်မြောက်သော် ဗုဒ္ဓလည်း သံဃာတော် အပေါင်းခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။

ဒေဝဒတ်လည်း ဘုရားတို့၏တင့်တယ်ခြင်း အသရေတော်ဖြင့် ကြွတော်မူလာသော ဗုဒ္ဓအား မြင်သော် ဤသို့ကြံပြန်၏။ ဘုရား ဂေါတမသည် တင့်တယ်လှသော အသရေတော်ကြောင့် မည်သူ တဦးတယောက်မျှ ဖျက်ဆီး ဝံ့သူ မရှိပြီ၊ ဤ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှိ အဇာတသတ်မင်း၏ နာဠာဂိရိ အမည်ရှိသော ဆင်ကြီးကား ရတနာသုံးပါး ဟူ၍မသိ၊ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်၍ သူ့အသက် ကို သတ်ခြင်း ၄၁ စွမ်း၏။ ဘုရားဂေါတမအား ဤ ဆင်ဖြင့် တိုက်သတ်ရသော် သင့်ရာ၏ဟု မင်းကြီး ထံ သို့ ဝင်ပြီးလျှင်။ နက်ဖြန် ဗုဒ္ဓကြွတော် မူသောအခါ နာဠာဂိရိ ဆင်ကြီးအား အရက် ပြင်းစွာတိုက်ကာ ရှေ့မှဆီး၍ လွှတ်ပါလေဟု မှာခဲ့၏၊ ဆင်ထိန်းတို့လည်း နက်ဖြန်နံနက်၌ နာဠာဂိရိ ဆင်ကြီးအား အရက်ပြင်းစွာတိုက်၍ ဗုဒ္ဓကြွလာတော်မူမည့်လမ်းမှ လွှတ်ပေး ရန် ပြင်နှင့်ကြ၏။

ထိုအချင်းအရာကို ပြည်သူ ပြည်သားတို့ သိကြသော် ဗုဒ္ဓ ထံပါးသို့ကပ်၍၊ အရှင်ဘုရား ယနေ့မနက် ဆွမ်းခံကြွတော် မမူ ပါလင့်၊ ဆရာဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းနှင့် တိုင်ပင်၍ အရှင်ဘုရားအား ဆင်နှင့်တိုက်ရန် ပြင်ဆင်နှင့်ပါပြီဟု လျှောက် ထားကြလေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း ရှေ့ဉာဏ်တော်ဖြင့် မြော်ရှုပြီးသော်၊ ဥပသကာတို့ ငါဘုရားအတွက် မကြောင့်ကြလင့်၊ ငါဘုရားသည် ယနေ့မနက်၌ ဤနာဠာဂိရိ အမည်ရှိသော ဆင်မိုက်ကြီးအား

ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူမည်ဟု မိန့်တော်မူကာ ကြွမြဲ လမ်းဖြင့် ကြွတော်မူ၏။

ဆင်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓကြွတော်မူလာသော လမ်းသို့ ရှေ့ရှုလျက် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထွက်ခဲ့ရာ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓအား ဆင်ကြီး၏ရန်မှ ကင်းလွတ်စေခြင်းငှါ ရှေ့တော်မှနေ၍ကာကွယ် တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓလည်း ချစ်သားအာနန္ဒာ ငါဘုရား အတွက် မကြောင့်ကြလင့်၊ ဤဆင်မိုက်ကြီးအား ငါဘုရားဆုံးမ တော်မူမည်ဟု မိန့်တော်မူကာ အရှင်အာနန္ဒာအား တန်ခိုး တော်ဖြင့် ဖယ်ရှားတော်မူ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလာသော ဆင်ကြီးအားကြီးမားသော ဩဓိသမေတ္တာတော် အဟုန်ဖြင့် ချစ်သားနာဠာဂိရိ၊ သင်ယခု ရန်ပြုမည့်သူကား အခြားမဟုတ် လောကသုံးပါး၌ တစုံတယောက်သောသူနှင့်မျှ တူတော်မမူ၊သတ္တဝါတို့အား ခပ်သိမ်းသောဘေးတို့မှ ကယ်တင် တော်မူလျက်ရှိသော သုံးလူတို့သခင် မြတ်သောဗုဒ္ဓပင်ဖြစ်သည်၊ ငါ့ထံသို့လာလှည့်လော၊ သင့်အား ငါ၏ တရားတော်ကို ဟော ကြားအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဆင်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓ၏ သာယာသော အသံတော်ကိုကြားသော် မှိတ်ထားသောမျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်၍ ကြည့်ရာ တင့်တယ်သော အသရေတော်ဖြင့် ပြည့်စုံသည့် ဗုဒ္ဓ အားမြင်သဖြင့် ကြည်ညိုသော စိတ်စေတနာများ ဖြစ်ပေါ်လာ ပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်း၍ ကန်တော့ ဦးတိုက် လေ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ချစ်သားနာဠာဂိရိ၊ သင်သည် ယနေ့မှစ၍ သူ တပါးတို့အား သတ်ဖြတ်ခြင်းအမှုကိုမပြုလင့်၊ မေတ္တာတရား

ကိုသာ ပွါးများလေ့ဟု မိန့်တော်မူကာ တရားဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

နာဠာဂိရိဆင်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်အဆုံး၌ မိုက်မဲ လှစွာသော စိတ်တို့ ကွယ်ပျောက်၍ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသော အဖြစ်သို့ ရောက်လေတော့သည်၊ ထိုဆင်မင်းအား တရားတော် ဟောကြားသည့် အဆုံး၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော ပရိသတ်တို့သည် အကျွတ်တရား ရကြလေကုန်သတည်း။

ယင်းသို့ ဗုဒ္ဓအား ဆင်ဖြင့်တိုက်သည်မှစ၍ ဒေဝဒတ်အား ပြည်သူပြည်သားတို့သည် များစွာကဲ့ရဲ့ကြလျက် အလှူဒါန မပြု ကြသဖြင့် ဒေဝဒတ်၌ လာဘ်လာဘများ ကင်းမဲ့ကာ ဆင်းရဲ ငြိုငြင်ခြင်း ဖြစ်ရလေတော့သည်။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ဗုဒ္ဓနှင့် ခွဲခြားလိုသောအကြံရှိ၍ သူ၏အဆွေများ ဖြစ်ကြသော ကောကာလိက၊ ကဋမောဒကတိဿ၊ ခဏ္ဍဒေဝိယ၊ သမုဒ္ဒဒတ္တ၊ ဟူသော ရဟန်းလေးဦးတို့ထံ ကပ်ပြီးလျှင်၊ ငါ့ရှင်တို့ ငါသည် ယောက်ဖတော်ဖြစ်သော ဘုရားဂေါတမနှင့် သင်းခွဲတော့မည်၊ သင်တို့ ငါနှင့်အတူ လိုက်ကြပါကုန်ဟု ဆိုလေ၏။ ရဟန်း လေးဦးတို့ကလည်း ရှင်ဒေဝဒတ်၊ ဘုရားဂေါတမကား အလွန် ဘုန်းတန်ခိုးကြီး၏၊ အဘယ်အကြောင်းဖြင့် သံဃာကွဲပြားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်းဟု မေးကြလျှင် ဒေဝဒတ်က၊ ငါ့ရှင်တို့သံဃာ ကွဲပြားရန်မခက်ပါ ဘုရားဂေါတမထံ၌ ငါတို့လိုလားသော အခွင့်ငါးချက်ကို ရအောင်တောင်းကြမည်။ မရခဲ့သော် ထိုအ ကြောင်းကို ညွှန်ပြ၍ သံဃာ အပေါင်းအား ငါ့နောက်သို့ ပါအောင် ပြုရအံ့ဟု ဆိုလေ၏။

တနေ့သ၌ ဒေဝဒတ်သည် ဗုဒ္ဓထံပါးသို့ ကပ်ပြီးလျှင် သူကြံစည်ထားသော အခွင့်ငါးချက်ကို တောင်းခံလေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း တောင်းခံလာသော အခွင့်ငါးချက်ကိုခွင့်ပြုတော်မမူဘဲ၊ချစ်သား ဒေဝဒတ် သင်တောင်းခံလာသော အခွင့်ငါးချက်ကား ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သည် ရှည်မြင့်စွာ တည်ရာသော အကြောင်း မဟုတ်ဟုဆို၍ ပယ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် သူနှင့်မိတ်ကျွမ်းဝင်သော သဃ်ာငယ် အချို့အားခေါ်၍ ငါ့ရှင်တို့ ဘုရား ဂေါတမကား ငါတို့ တောင်းသော အခွင့်ငါးချက်ကိုမပေးပေ၊ ထိုကြောင့် ငါတို့သည် ယနေ့မှစ၍ သဃ်ာသင်းခွဲ၍ နေတော့အံ့ဟုဆိုကာ ဗုဒ္ဓထံပါးမှ ခွါ၍ ဂယာသီသသို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

တလနှစ်လခန့်မျှ ကြာရှိသော် ဒေဝဒတ်၏တပည့် သဃ်ာတို့သည် သဒ္ဓါကြည်ညို၊သူနည်းပါး၍ လာဘ်လာဘဆုတ်ယုတ်ခြင်း ရှိလေသဖြင့် လူထွက်ရန် စုရုံး၍တိုင်ပင် နေကြလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ဗုဒ္ဓသိတော်မူ၍ တပည့်မြတ်အစုံ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့အား ခေါ်ပြီးလျှင်၊ ချစ်သားတို့ သံသရာဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်လို၍ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သို့ ဝင်ရောက်လာကြသော သဃ်ာငယ်အချို့ကား ဒေဝဒတ်နှင့် ပေါင်းဖေါ်မိကြ၍ ပျက်စီးကြကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသဃ်ာငယ်တို့အား သင်တို့သွား၍ တရားအမှန်ကို ဟောကြား ညွှန်ပြကြပါကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်မြတ် နှစ်ပါးလည်း ဗုဒ္ဓထံပါးမှခွါ၍ ဒေဝဒတ်နှင့် သဃ်ာများရှိရာ ဂယာသီသသို့ သွားကြ၍ ဒေဝဒတ် တရားဟောရာဌာနအနီး သင့်အပ်သော နေရာမှနေ၍ စောင့်လင့်

တော်မူကြ၏။ ဒေဝဒတ်လည်း တပည့် သံဃာငယ်တို့အား တနေ့ပတ်လုံး တရားဟောပြီးလျှင် ညအချိန် တိုင်သောအခါ အရှင်သာရိပုတြာအား ငါ့ရှင်သာရိပုတြာ ငါကား တနေ့ပတ်လုံး တရားဟောပြရ၍ ညောင်းညာခဲ့ပြီ၊ တရေးအိပ်ဦးအံ့၊ တပည့်သံဃာများအား သင်တလှည့် ဟောပြပါလေဟု ဆိုကာ အိပ်လေ၏။

သာရိပုတြာ အရှင်မြတ်လည်း ရဟန်းပရိသတ်အား ဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာတော်ကို တညပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူရာ အရဟတ်ကျင်း၍ အလင်းသို့တိုင်ခဲ့လေ၏။ ရဟန်းငယ် အပေါင်းတို့သည် အရှင်သာရိပုတြာ၏ တရားမြတ်၌ ကောင်းစွာ သိမြင်လာကြပြီးလျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာက ဒေဝဒတ်အား ရှင်ဒေဝဒတ်၊ ငါတို့ပြန်ကြ ဟောင့်အံ့၊ ဗုဒ္ဓ၏ တရားကို နှစ်သက်သော သူတို့သည် ဗုဒ္ဓထံသို့ လိုက်ကြပါစေ၊ ရှင်ပင့်တရားကို နှစ်သက်သူတို့လည်း ရှင်ပင့်ထံ၌သာ နေရစ်ပါစေဟုဆို၍ ပြန်ကြွခဲ့လေရာ၊ ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်၌ သိမြင်ပြီးဖြစ်ကြသော ရဟန်းငယ်ငါးရာတို့လည်း တပါးမကျန် အရှင်သာရိပုတြာ၏ နောက်တော်သို့ လိုက်ပါခဲ့ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဆရာဒေဝဒတ်သည် တပည့်ပရိသတ်တို့ စွန့်ခွါခဲ့လေသဖြင့် ကြီးစွာသောစိတ်၏ တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့် ရင်မှသွေးအန်သော ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။ ဒေဝဒတ်၏ ဝေဒနာသည် တနေ့ထက် တနေ့ လျော့ပါးသည်မရှိ၊ တိုးတက်ဘိစီး၍ နေရကား သူ၏စိတ်တွင်း၌၊ ငါသည် ယခုပြင်းစွာသော ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်မှာ မြတ်သော ဗုဒ္ဓအား ပြစ်မှားခဲ့ခြင်းကြောင့်သာလျှင်ဖြစ်ပေသည်၊ ငါ၏ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းစေရန် ဗုဒ္ဓ

အား ကန်တော့ ဝန်ချမှသာလျှင် သင့်ပေအံ့ဟု တွေးတောပြီး လျှင်ကျန်ရှိသော ရဟန်း ရှစ်ပါးတို့အား ထမ်းစင်ဖြင့် ဆောင် ယူ၍ ငါ့အား ဗုဒ္ဓထံသို့ပို့ပါဟု စေခိုင်းလေ၏။

ရဟန်းတို့လည်း ဆရာဒေဝဒတ်အား အိပ်ရာညောင်စောင်း ကိုထမ်းစင်ပြု၍ ဗုဒ္ဓထံတော်သို့ ဆောင်ယူခဲ့ကြရာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အနီးရှိ ရေကန်ကြီးသို့ ရောက်လေသော် ဒေဝဒတ်သည်၊ ရေချိုး ဦးအံ့ဟု ဆိုကာ ထမ်းစင်ကို ချစေ၍ ရေကန်တွင်းသို့ ဆင်းလေ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်သော ဗုဒ္ဓအား ကြီးစွာ ပြစ်မှား ခဲ့မိခြင်း တို့ကြောင့် မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ပြင်းစွာမြည်ဟီး တုန်လှုပ် ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာပြီး လျှင် ရေသို့ ဆင်းသက်စ ပြုနေသော ဒေဝဒတ်အား စုတ်မျို လေတော့သတည်း။

ဤသို့ ဒေဝဒတ်အား မြေမျိုသည့် အကြောင်းကို အဇာတ သတ်မင်း သိသော် မိမိ၏ မိုက်မှား မိသော အပြစ်တို့ကြောင့် ကြီးစွာသော တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဆရာဇီဝကနှင့် တိုင်ပင်၍ ဗုဒ္ဓထံပါးသို့ ကပ်ခဲ့ကြလေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း သင့်အပ် သော တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူရာ အဇာ တသတ်မင်းသည် ငါးပါးသော သီလတို့ဖြင့် သရဏဂုံသုံးပါး တည်မြဲလေ၏။

လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ပြုတော်မူသော ရှင်တော် ဗုဒ္ဓသည်၊ သက်တော် ခုနစ်ဆယ့်ကိုး၊ ဝါတော် လေးဆယ့်လေးဝါ ပြည့်တော်မူ၍၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံချိန်နီးသောအခါ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ဝေသာလီ ပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၍ ထိုမှတဖန် ဝေသာလီပြည်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အကြား ဂင်္ဂါမြစ်နား၌ တည်ရှိသော ဝေဠုဝရွာသို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုရွာ၌ ဝါကပ်တော်မူ၍ တပည့် သံဃာတော် အပေါင်းအား အဝေးသို့ မသွားစေဘဲ ဝေသာလီ ပြည်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးသော အရပ်တို့၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်စေ၏။

တနေ့သ၌ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်ဝယ် ပြင်းပြလှစွာသော သွေးသွန်သည့် ဝေဒနာတော်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်း ရောက်လာပြီးလျှင် ထိုသွေးသွန်သည့် အညစ်အကြေး တို့ကို စင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓအား ပြုစုလုပ်ကျွေးလျက် ရှိနေ၏။

ထိုသို့ ဝေဒနာတော် ပေါ်ပေါက် လာသောအခါ ဗုဒ္ဓလည်း ဤသို့ ဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ယခု ငါဘုရားသည် အသက်တော် အိုမင်း၍ယိုယွင်းသည့်အရွယ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ၊ရှေးဘုရားများစွာတို့ အလားတူပရိနိဗ္ဗာန် ပြုချိန်တန်ပေပြီ၊ သို့သော် ငါ၏တပည့်သား ရဟန်းသံဃာများအား မသိစေဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန်ကား မသင့်ချေ၊ ထို့ကြောင့်ငါ၌ ယခုဖြစ်ပေါ်လာသော ဝေဒနာကို သမာပတ်အဟုန်ဖြင့် ပျောက်စေဦးအံ့၊ဟု ကြံတော်မူသော် သွေးသွန်သောဝေဒနာသည် ပျောက်ကွယ် ကင်းငြိမ်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ ညီတော် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၌

ဝေဒနာတော် ပျောက်ကင်းသည်ကို မြင်ရပေပြီ၊ အရှင်ဘုရား၌ ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို ညီတော်မရှုမြင်လိုပါ၊ အရှင်ဘုရားသည် ဝေနေယျသတ္တဝါတို့အား တရားဒေသနာ ဟောကြားနိုင်သမျှကာလပတ်လုံး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်ကို ညီတော် မရှုမြင်လိုပါဘုရားဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓလည်း ချစ်သား အာနန္ဒာ။ ငါဘုရားအား အဘယ့်ကြောင့် အစဉ်အမြဲ တရားဇေသနာ ဟောကြားလျက်ရှိသည်ကိုသာမြင်လိုသနည်း၊ ယခုငါဘုရားသည် အသက်တော်အိုမင်း၍ ရင့်ရော်မည့်ပြော်သော အရွယ်သို့တိုင်ခဲ့၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချိန်တန်ပေပြီ၊ ငါဘုရားသည် နောင်ကာလ၌ လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့ အကျိုးစီးပွါး များစေခြင်းငှါ၊ ဟောကြားတော်မူသော၊ သုတ်အဘိဓမ္မာကိုရင်း၊ ဝိနည်း တရားတော်ကိုရင်းထားတော်မူအပ်ပြီ။ ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ရှေး ပွင့်တော် မူလေပြီးသော နောင်တော် ဗုဒ္ဓတို့သည် လူတို့သက်တမ်းကို ငါးစုပြုသော် တစုချန်၍ ကျန် လေး စု မျှ ရှိ သော အ သက် တော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကြမြဲဖြစ်သည်၊ ယခုငါဘုရား၏ အ သက် တော်သည်လည်း လူတို့၏သက်တမ်း ငါးစုတွင် လေးစုပြည့်ပြီ ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံချိန်နီးကပ်လာချေပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက် ဗုဒ္ဓလည်း သာ ဝ တ္ထိ ပြည် ဇေ တ ဝန် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ရောက်တော်မူ၍ မကြာမီတနေ့ဝယ်၊ ဗုဒ္ဓ ၏ လက်ျာ တော် ရံ အဂ္ဂသာဝကကြီးဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတြာသည် ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်၍ မိမိပရိနိဗ္ဗာန် ပြုချိန်တန်ပြီ ဖြစ် ကြောင်း ကို ခွင့်

တောင်းပြီးလျှင် နာဠကရွာသို့ပြန်ကြွ၍ ဖွားတော်မူရာတိုက်ခန်းဆောင်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေသည်။

ဗုဒ္ဓလည်း အရှင်သာရိပုတြာ၏ ဓာတ်တော်များကို ယူပြီးလျှင် လူရှင်ရဟန်းတို့၏ အကျိုးစီးပွါးအလို့ငှါ သာဝတ္ထိပြည်၌ စေတီတည်ထားတော်မူ၏။

ထိုနောက် မကြာမီ၌ လက်ဝဲတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်တော်မူသော အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် လည်း ဗုဒ္ဓထံ ချဉ်းကပ်၍ခွင့်တောင်းခဲ့ပြီးလျှင် ဣသိဂိလိတောင်ရိပ်၌ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေသည်။

ဗုဒ္ဓလည်း အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် အလောင်းတော်ကို ကြပ်မတ်၍ သင်္ဂြိုဟ်တော်မူပြီးလျှင် ဓါတ်တော်များကို လူရှင်ရဟန်းတို့ အကျိုးစီးပွါးအလို့ငှါ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်မုခ်ဝ၌ စေတီတည်ထားတော်မူ၏။

ဤသို့ တပည့်မြတ်အစုံ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကြပြီးသော် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်သမျှ နေတော်မူ၍ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ အစဉ်လျှောက်ကာ ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရာ တနေ့သောနံနက်၌ ဝေသာလီပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ဝေသာလီပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ စာပါလ စေတီအရပ်သို့ ကပ်တော်မူ၍ နေ့အချိန် သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍၊ ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ဤဝေသာလီပြည်သည် အလွန်သာယာ၍ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ ငါဘုရား၏သာသနာ၌ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်

တစုံတယောက်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ပွားစေ၍ နေငြားအံ့၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အလိုရှိသည် ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်နိုင်၏။

ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော မေဘျှင်တရား ခုနစ်ပါး တို့ကို ပွားများစေ၍ နေငြားအံ့၊ ထို ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာယုကပ် ပတ်လုံးသော်ငည်း၊ အသက် တရာ ကျော်သည့် တိုင်ရုံ သော်ငည်း နေနိုင်တည်နိုင်၏။

ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားသည်လည်း အလိုတော်ရှိ၍ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ အဓိပတိလေးပါး၊ မေဘျှင်ခုနစ်ပါးကိုသာ လေ့လာပွားစီး၍ နေပါက အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်တော်မူနိုင်၏၊ ထို့ထက်လွန်၍ တကမ္ဘာ ပတ်လုံးလည်း တည်တော်မူနိုင်၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ဤသို့သုံးကြိမ် တိုင်အောင် အရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်ကြားတော်မူ၏၊ ဤသို့ ဗုဒ္ဓ၏ အရိပ်အမြွက် မိန့်ကြားသည့် စကားကို အရှင်အာနန္ဒာသည် မည်သို့မျှပြန်၍ မလျှောက်ကြား၊ ဘုရား ကိုယ်တော် မြတ်သည် လူ့နတ်တို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အလို့ငှာ အာယုကပ် ပတ်လုံးတည်တော်မူပါဟု လျှောက်ကြား ရန်သတိမရ၊ ရှိခိုးလျက် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေတော်မူ၏။ ထိုနောက် ဗုဒ္ဓလည်း ချစ်သားအာနန္ဒာ တည်းခိုးရန် သင့်သော နေရာသို့ သွားကြအံ့ ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုစာပါလစေတီနှင့် မနီးမဝေး အေးချမ်းသာယာသော သစ်ပင် ရိပ်ကြီးသို့ကြွ၍ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည်၊ ဗုဒ္ဓအားကပ်ရန် ရေရှာအံ့ ဟု ကြွသွားတော်မူ၏။ ထိုခဏ၌ဝသဝတ္တိ နတ်ပြည်မှ မာရ်

နတ်မင်း ရောက်လာပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓထံချဉ်းကပ်၍ ဤသို့နားတော်လျှောက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊အရှင်မြတ်သည်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါတန်ပါပြီ၊ ယခုပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါလော့၊ရှေးအခါက အရှင်ဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား ဤသို့မိန့်ကြားခဲ့ဘူးပါသည်။ အချင်းမာရ်နတ်၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါ၏ တပည့်သား သံဃာတို့သည် ထူးမြတ်သောတရားအရာ၌ မလိမ္မာ ကုန်သေး၊ သင်ကြားအပ်သော ပရိယတ္တိလည်း မများကုန်ဘေး၊ လောကုတ္တရာတရားအားလျော်ညီသော အကျင့်ကိုလည်း မကျင့်နိုင် ကုန်သေး၊ သူတပါးအားဟောကြား သင်ပြခြင်းငှာလည်း မစွမ်းနိုင်ကုန်သေး။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် မစံလိုသေးဟု ဆိုခဲ့ဘူးပါသည်။

ယခုမူကား အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတို့သည်၊ လိမ္မာ ခြားနား ကုန်ကြပေပြီ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးလုံးကို ဆုံးမ နိုင်ကြကုန်ပြီ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ ကိုလည်း ဆောင်နိုင်ကုန်ကြပြီ၊ လောကုတ္တရာ တရားတော်နှင့် လျော်ညီသော အကျင့်ကို မိမိတို့လည်း ကျင့်နိုင်ကုန်ပြီ၊ သူတပါးတို့အားလည်း သင်ကြားပြသနိုင်ကုန်ပြီ၊ ဤလည်း အကြောင်းတပါး။

အချင်းမာရ်နတ်၊ ငါဘုရား၏ အဆုံးအမကို ခံကုန်သော ရဟန်းယောကျ်ား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ လူယောကျ်ား၊ လူမိန်းမ တို့သည် အကြင်မျှ လောက်သော ကာလပတ်လုံး ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးလုံးကို မဆုံးမနိုင်ကုန်သေး၊ အသင်အကြားများ၍ ရဲရင့် တည်ကြည်ခြင်းလည်း မရှိကုန်သေး၊ လောကုတ္တရာ တရားတော်အား လျော်ညီသော အကျင့် ဖြင့်လည်း မကျင့် နိုင်ကုန်သေး၊

သူတပါးအား ဟောကြားပြသ ဆုံးမခြင်းငှါလည်း မစွမ်းနိုင်သေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်မစံလိုသေး ဟူ၍လည်း ဆိုဘူးပါသည်။

ယခုမူကား ထိုသုံးပါးသော ပရိသတ်တို့သည် လိုအပ်သောအကျိုးပြည့်စုံခဲ့ကြပါပြီ၊ ဤလည်းအကြောင်းတပါး။

အချင်းမာရ်နတ် ငါဘုရား၏ ဆုံးမသြဝါဒ သာသနာသည်အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၌ များစွာမပြန့်နှံ့သေး၊ များစွာမသိကြသေး၊ မပြည့်စုံကြသေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်မစံလိုသေးဟူ၍လည်း ဆိုဘူးပါသည်။ ယခုအခါ၊ အရှင်ဘုရား၏ သာသနာသည် စကြာဝဠာအပြည့်ပင် ပြန့်နှံ့ခဲ့ပါပြီ၊ လူနှင့်နတ်ပါ ဗြဟ္မာမလပ် တတ်သိလိမ်မာ ပြည့်စုံကြပါပြီ၊ ဤစကားငါးဦး ဆိုဘူးခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ရှုသော် ယခုပြည့်စုံစွာရှိရကား အရှင်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရန်သင့်ပါပြီ ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော် မူပါဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ရှေးပွင့်တော်မူခဲ့ပြီးသော နောင်တော် ဗုဒ္ဓတို့ထုံးတမ်းကို ငါဘုရားလည်း မလွန်ထိုက်ချေဟု နှလုံးပြုတော်မူ၍၊ ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ်၊ သင်မကြောင့်ကြလေနှင့်၊ မကြာမီ၌ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့အံ၊ ဤကာလမှ သုံးလလွန်မြောက်သော် ငါဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော့ မည်သာတည်းဟုမိန့်တော်မူလိုက်၏။

မာရ်နတ်လည်း ဗုဒ္ဓအား ဝတ်ပြုပြီးလျှင် ရှေ့တော်မှကွယ်ပျောက်ခဲ့လေ၏။ ဗုဒ္ဓလည်း ထိုခဏ၌ပင်လျှင် အာယုသင်္ခါရလွှတ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သော သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ထို

သမာပတ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ သိကြစေခြင်းငှါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ပြင်းစွာ မြည်ဟီး လျက် တုန်လှုပ်ခြင်းကို ပြုသတည်း။

ယင်းသို့ မဟာ ပထဝီမြေကြီး တုန်လှုပ်လေသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓထံပါးသို့ချဉ်းကပ်၍ အရှင်ဘုရားမဟာ ပထဝီမြေကြီးပြင်းစွာ တုန်လှုပ်ပါသည်၊ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့် ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက ချစ်သားအာနန္ဒာ။ ငါဘုရားသည် သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော် ကို ရဦးအစ အဇပါလညောင်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူ စဉ်အခါဝယ် ယုတ်မာစွာသော မာရ်နတ်သည် ရောက်လာ၍ အရှင်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါဟု တောင်းပန်ခဲ့ဘူးသည်၊ ထိုအခါ ငါဘုရားက အချင်းမာရ်နတ်၊ ငါကား သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တသိန်းမျှ ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ဆည်း၍ မြတ် သော ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကို ရတော်မူခဲ့သည်၊ ယခုဗုဒ္ဓစင်စစ် ဖြစ်တော် မူသောအခါ၌ ဘစုံတယောက်သော သူကိုမျှ ငါသိအပ်သော တရားအမှန်ကို ဟောကြား၍မဆုံးမ မသင်ပြရသေး၊ ခပ်သိမ်း သော ရဟန်းယောကျ်ား၊ရဟန်းမိန်းမ၊လူယောကျ်ား၊လူမိန်းမ တို့အား ငရဲဘေးမှ ပိတ်ပင်လျက် နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ဝင်ရန် တရား မဟောကြားရသေး၊ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သည် ပြန့်ပွါး ခြင်းမရှိသေးဟုဆို၍ ပယ်တော်မူခဲ့သည်။

ချစ်သား၊ အာနန္ဒာ၊ ယခု ငါဘုရားသည် စာပါလစေတီ အနီး သစ်ပင်ရိပ်ကြီး၌ နေတော်မူခိုက် မာရ်နတ် တဖန်ရောက် လာပြန်၍ အရှင်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူရန် သင့်တော်ပါ

ပြိုပဲ့ လျှောက်ထားလေသည်၊ ထိုသို့လျှောက်၍ ငါဘုရားလည်း ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ်၊ သင်မကြောင့်ကြနှင့်၊ ဤလမှ နောက်သုံး လမြောက်သော် ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော့မည် သာတည်း ဟု ဆို၍ အာယုသင်္ခါရကို လွှတ်တော်မူလိုက်ပေပြီ၊ ဤအကြောင်း ကြောင့် နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော မဟာပထဝီမြေ ကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ခြင်း ပြုသတည်း ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်တော်မူသော် အရှင်အာနန္ဒာလည်း လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ ပါရမီတော် အပေါင်းကို ဖြည့်ဆည်းခဲ့ပါလျက် လျင်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော် မမူပါလင့်၊ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ ဘုရားဟု တောင်းပန် တော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားသည် သက်တော် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူကာ၊ လူသုံးပါးတို့၏အကျိုး စီးပွားအလို့ငှါ ငါသိအပ်သော တရားအမှန်ကို ညွှန်ပြလျက် ဆင်းရဲခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို ပြတော်မူခဲ့ပြီ၊ ယခု ငါဘုရား၏ သာသနာတော်လည်း စကြာဝဠာ အနှံ့ ပြန့်ပြူး စည်ပင်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ၊ နောင်ကာလအဖို့၌ သတ္တဝါ တို့ အကျိုးစီးပွား များစေခြင်းငှာ သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်း တည်းဟူသော သာသနာတော်ကို ထားအပ်ခဲ့ပြီ၊ ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားသည် စာပါလစေတီအနီး၌ နေတော်မူစဉ် အခါက အရိပ်အမြွက်စကား ပြောကြား ခဲ့ပါလျက် အရှင် ဘုရား အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါဟု ငါဘုရားအား

သင်မတောင်းပန်ခဲ့လေ၊ အကယ်၍ တောင်းပန်ခဲ့သည် ရှိသော် ငါဘုရားသည် နှစ်ကြိမ်သာပယ်ရာ၏၊ သုံးကြိမ်မြောက် မပယ်ရာ၊ လိုက်နာသည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခုအခါ၌ သင်၏ တောင်းပန် ခြင်းကား အခွင့်မဟုတ်ပြီ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာလည်း ကြီးစွာသော သံဝေဂ ဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုနောက် ဗုဒ္ဓလည်း မဟာဝနကူဋာဂါရသို့ ကြွတော်မူ၍ ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ဤဝေသာလီပြည်ကြီးကို မှီ၍ နေကုန်သော ရဟန်း အပေါင်းတို့ကို တညီတညွတ်တည်း စည်းဝေးကြစေဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ စည်းဝေးမိကြသော် ဗုဒ္ဓလည်း ခင်းအင်သော နေရာ၌ နေတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းများတို့၊ ငါဘုရားသည် သင်တို့၏ အကျိုးစီးပွား အလို့ငှာ သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်း တည်းဟူသော သာသနာတော်ကို ကောင်းစွာ ထားအပ်ပြီ၊ ထိုတရားတို့ကို သင်တို့သည် မြဲမြံစွာ သင်ကြား၍ အဘန်တလဲ လဲပွားများကြလေကုန်၊ ဤသို့ပွားများကြကုန်သော် ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သည် ရှည်မြင့်စွာ ထွန်းပ၍ နောင်ကာလ အစဉ် အဆက်၌ လူနတ်တို့၏ အကျိုးစီးပွား များခြင်းငှာ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါဘုရားသည် ထိုတရား အပေါင်း တို့ကိုပင် သင်တို့အား အထူးထူးသော ပရိယာယ် အားဖြင့် ဟောကြားပြသ ဆုံးမ တော်မူခဲ့ပြီ၊ သင်တို့သည် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်း၍ ဖြစ်ကုန် ပျက်ကုန်သော သဘော အမှန်ကို ရှုကြကုန်၊ ငါဘုရားသည် ဤနေ့မှ နောက်သုံးလ လွန်မြောက်သော် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ လတ္တံ့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း အစဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူသော် ပါဝါပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ရွှေပန်းတိမ်သည် တဦး၏သား ဖြစ်သော စုန္ဒ အမည်ရှိ ဒါယကာဆောက်လုပ်၍ လှူအပ်သော ကျောင်းတော် သို့ဝင်၍ သီတင်းသုံးတော်မူ၏၊ စုန္ဒ ဒါယကာကား ရှေးကာလဘု ရား ကြွလာတော်မူစဉ် တရားတော်၌ သိမြင်ခဲ့လေသဖြင့် အလွန် မြတ်နိုးလှသော စေတနာဖြင့် ကျောင်းတော်သို့ လာရောက်ကာ ဗုဒ္ဓအား နက်ဖြန်နံနက် ဆွမ်းအလှူခံ ကြွတော်မူပါဟု ပင့်ဖိတ် လေ၏။

နက်ဖြန် နံနက်၌ ဗုဒ္ဓသည် သံဃာတော် အပေါင်း ခြံရံလျက် စုန္ဒဒါယကာ၏ အိမ်သို့ ဆွမ်းအလှူခံ ကြွတော်မူရာ စုန္ဒဒါယ ကာလည်း ဗုဒ္ဓအားထူးမြတ်သော သားပြွမ်းဆွမ်းဖြင့် ဆက်ကပ် လှူဒါန်းလေ၏။ ဆွမ်းလှူခြင်းကိစ္စပြီးသောအခါ တရားဒေသနာ ဟောကြား တော်မူပြီး လျှင် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော် မူ၏။

ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၍ မကြာမီ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်ဝယ် သွေးဝမ်းသွန်သော ဝေဒနာသည် သည်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ လေ၏၊ ဗုဒ္ဓ လည်း ကပ် ရောက် လာ သော ဝေဒနာ တော်၌ သည်းခံတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာအား ခေါ်ပြီးလျှင် ချစ်သား အာနန္ဒာ ဤပါဝါပြည်၌ နေ၍မသင့်သေး၊ ကုသိနာရုံပြည်သို့ သွားကြကုန်အံ့ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် သံဃာတော် အပေါင်း ခြံရံလျက် ကုသိနာရုံပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။

ထိုသို့ ကြွတော်မူ၍ ခရီးတယုဇနာခန့် ရောက်သော် ဗုဒ္ဓလည်း ခေတ္တ နားနေတော်မူ၍ ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား ရေဆာ တော်မူသည်၊ ရေ ကြည် တော် ကပ်ပါဟု မိန့်တော်မူသဖြင့်

အရှင် အာနန္ဒာလည်း ရေကြည်တော်ခပ်ရန် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ထွက်တော်မူခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ၌ ဂင်္ဂါမြစ်ရေအယဉ်မှာ မလ္လာမင်းတို့ လှည်းငါးရာဖြင့် ဖြတ်ကူးသွားသဖြင့် နွံနှစ်များထကာ နောက်ကျုနေ၍ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ရေကို မဆောင်ခဲ့ဘဲ၊ အရှင်ဘုရား ရေကြည်တော် မတွေ့၍ မခပ်ခဲ့ရပါ၊ ရှေ့နားတွင် ကကုဓါမြစ်ရှိပါသည်၊ ထိုမြစ်၌ ရေကြည်တော်ခပ်၍ ဆက်ကပ်ပါမည် ဘုရားဟု လျှောက်ထားတော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ရေမွတ်ခြင်း ပြင်းစွာဖြင့်၊ ချစ်သား အာနန္ဒာ ယခုပင် ရေကြည်တော်ကို ရှာ၍ ကပ်လှည့်လောဟု မိန့်တော်မူပြန်သဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ တဖန် ထွက်တော်မူခဲ့လေရာ ဗုဒ္ဓ၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် နွံနှစ်များဖြင့် နောက်နေသည့် ရေအယဉ်မှာ ပကတိ သန့်စင် ကြည်အေးနေသဖြင့် ရေကြည်တော် ခပ်ယူပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓအား ဆက်ကပ်တော်မူ၏။

ထိုအခိုက် အာဠာရ-ရသေ့၏ တပည့်ဖြစ်သော မလ္လာမင်းသား ပုက္ကုသသည် ဗုဒ္ဓထံပါးသို့ ချဉ်းကပ် လာပြီးလျှင် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော နူးညံ့ညက်ညော လှသည့် ပုဆိုးနှစ်စုံကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ၏၊ ဗုဒ္ဓလည်း အချင်းပုက္ကုသ၊ ပုဆိုးတစုံကို အာနန္ဒာအား လှူလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ တစုံကိုသာ ခံတော်မူ၏။ ထိုနောက် ဗုဒ္ဓလည်း ပုက္ကုသအား တရားဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၏၊ ပုက္ကုသမင်းသား ထွက်သွား၍ မကြာမီ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော ထိုပုဆိုးကို ဗုဒ္ဓအား ကပ်လှူသဖြင့် ဗုဒ္ဓလည်း တထည်ကို ဝတ်၍ တထည်ကို ရုံတော်မူ၏။

ယင်းသို့ ဝတ်ရုံတော်မူလျှင် ဗုဒ္ဓ၏အဆင်းတော်သည် အခါ တပါးနှင့်မတူ၊ ပုံမြူးအပ်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ် တို့ဖြင့်၊ တင့်တယ်ခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ ထို အခါ အရှင်အာနန္ဒာက ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၏ အဆင်းတော်သည် အခါတပါးနှင့်မတူ၊ မဖြစ် ဘူးမြဲ ထူးကဲတင့်တယ်လှပါသည်၊ ပုံမြူးအပ်သော ရောင်ခြည် တော် ခြောက်သွယ်တို့ဖြင့် ဖူးမြင်၍ မငြီးနိုင်တော့ပါ ဘုရားဟု လျှောက်ထားတော်မူသော် ဗုဒ္ဓလည်း ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ထွန်းခါစဖြစ်သော ဆီမီးသည်၎င်း ငြိမ်းခါနီးဖြစ်သော ဆီမီး သည်၎င်း ကြီးစွာသော အလျှံဖြင့် ထွန်းပဘိသကဲ့သို့ ငါဘုရား ၏ ကိုယ်တော်သည်လည်း သမ္ဗုဒ္ဓ ရွှေဉာဏ်တော်ကို ရ၍ ဗုဒ္ဓဖြစ်စအခါ၌၎င်း ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူအံ့သော အခါ၌၎င်း ဤ အခါ နှစ်ပါး၌ ထူးခြား၍ တင့်တယ်ခြင်း အသရေကိုဆောင် လေသတည်း၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ယနေ့ ကုန်မြောက်၍ မိုး သောက်ယံ၌ ကုသိန္နာရုံပြည် အင်ကြင်းပင်စုံတို့ကြားဝယ် ငါ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ကကုဓာ ရေအယဉ်ဝယ် ကိုယ်တော်တိုင်ဆင်း၍ ရေသပ္ပါယ်တော်မူ၏။

ထိုနောက် အရှင်အာနန္ဒာသည် ရေသနုတ်တော်ကို ညှစ်၍ ကျန်ရှိခဲ့စဉ် ဗုဒ္ဓလည်း အရှင်စုန္ဒအား ဒုကုဋ်တော်ကို ခင်းစေ၍ ခဏမျှ လျောင်းတော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာ ရောက်လာသော အခါ ဗုဒ္ဓသည်အပါးသို့ ခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ယခု ငါဘုရား၌ အားအင်ကုန်ခန်း ပင်ပန်းတော်မူသော်လည်း ဤ ခရီး၌ ကြွသွားတော်မူနိုင်သည်၊ စုန္ဒဒါယကာ ဆက်ကပ်လိုက် သော ဆွမ်း၏အကျိုးကား ထူးမြတ်လှပေသည်၊ ဘုရားဖြစ်အံ့

သောနေ့၌ ကပ်လှူရသော သုဇာတာ၏ ဃနာနို့ဆွမ်းသည်ရင်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံအံ့သောနေ့၌ ကပ်လှူရသော စုန္ဒဒါယကာ၏ သားပြွမ်း ဆွမ်းသည်ရင်း ဤဆွမ်းနှစ်ပါးတို့သည် အခြား ကာလ၌လှူရသော ဆွမ်းတို့ထက် လွန်ကဲထူးမြတ်သောအကျိုး ရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓလည်း ဟိရညဝတီမြစ်၏ တဘက်ကမ်းသို့ ဖြတ်၍ ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ ကြွတော်မူ၏၊ ထိုသို့ကြွတော်မူရာ ကိုယ်တော်၏ အားသည် လျော့ပါးလေရကား ရှေ့ယိမ်းနောက်ယိမ်းဖြင့် ကတိမ်းကပါး ရှိတော်မူလေရကား အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အရှင်စုန္ဒနှစ်ပါးတို့က ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်အား လက်ျာလက်ဝဲမှ တွဲမ၍ ထူတော်မူရ၏။

ယင်းသို့ နေနားကာ ကြွတော်မူသော် ကုသိနာရုံပြည်၏ အနီး မလ္လာမင်းတို့ ပျော်ပါးရာ အရပ်ဖြစ်သော အင်ကြင်း ဥယျာဉ်သို့ဝင်တော်မူ၏၊ ဗုဒ္ဓလည်း မလ္လာမင်းတို့ပျော်ခင်းအလို ငှါ စီမံထားသော သလွန်တော်ကိုညွှန်ပြ၍ ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ဤညောင်စောင်းကိုယူ၍ အင်ကြင်းပင်စုံကြားဝယ် မြောက်သို့ ဦးခေါင်းထားလျက် ခင်းလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓလည်း ညောင်စောင်းထက်တွင် မြောက်သို့ဦးခေါင်းပြု တော်မူလျက် လက်ျာနံတောင်းဖြင့် ဖြည်းညှင်းစွာ လျောင်း တော်မူ၏၊ ထိုသို့ လက်ျာနံတောင်းဖြင့် လျောင်းတော်မူသော အခါ အင်ကြင်းပင်စုံတို့သည် အဖူးသစ်အပွင့်သစ်တို့ ဖြစ်ပေါ် ကာ ဝတ်ဆံ ဝတ်မှုန်တို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်ထက်၌! ကြွေသက် ကြလေ၏၊

အင်ကြင်းဥယျာဉ်တွင်းရှိ အလုံးစုံသော ပန်းသစ်ပင်တို့သည်၎င်း တသောင်းသော စကြာဝဠာတိုက်အတွင်းရှိ အလုံးစုံသော ပန်းသစ်ပင်တို့သည်၎င်း အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲလျက် အဖူးအပွင့်တို့ဖြစ်ပေါ်ပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓအား ရွယ်မှန်းလျက် ဝတ်ဆံဝတ်မှုန်တို့ဖြင့် ကြဲဖျန်း ပူဇော်ကြလေ၏။

မြေ၌တည်သော နတ်တို့သည်၎င်း အထက်ဘုံ၌ တည်သော နတ်တို့သည်၎င်း စောင်းငြင်းပတ်သာ တူရိယာတို့ဖြင့် တီးမှုတ်ကာ ပူဇော်လာကြလေ၏။ နတ်တို့သာလျှင် ပူဇော်လာကြသည် မဟုတ်သေး မြင့်မိုရ်တောင်ခြေ၌ နေသော နဂါး, ဂဠုန်ကုမ္ဘဏ်များစွာ အသူရာတို့သည်လည်း ထူးမြက်သော နံ့သာပန်းတို့ဖြင့်၎င်း ရတနာပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့်၎င်း ချီးမြှောက်ကာ ပူဇော်လာကြလေ၏။

ထိုသို့ ဂဠုန်,နဂါး,သိကြား,ဗြဟ္မာ နတ်များစွာတို့ ပူဇော်ကြသည်ကိုမြင်သော် ဗုဒ္ဓလည်း အရှင်အာနန္ဒာအား ခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ဤစကြာဝဠာတိုက်အတွင်းရှိ ပန်းသစ်ပင်အပေါင်းနှင့်တကွ များစွာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ငါဘုရားအား ပူဇော်ကြလေပြီ၊ ဤသို့ပူဇော်ကာမျှဖြင့် ငါဘုရားအား ပူဇော်သည်မမည်သေး၊ လောကုတ္တရာ တရားအား လျော်သော အမှုကိုပြုသည် မဟုတ်သေး။

ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ အကြင်လူယောကျ်ား လူမိန်းမတို့သည်၎င်း ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမတို့သည်၎င်း ငါဘုရား ပညတ်တော်မူအပ်သော ဝါရိတ္တသီလ၊ စာရိတ္တသီလ

ဟူသောသီလတို့ကို ရိုသေစွာကျင့်ဆောင်ကုန်၏၊ ထိုသူသာလျှင် ငါဘုရားကို ရိုသေလေးမြတ်သည် မည်၏။

ထို့ကြောင့် ငါဘုရား၏ သာသနာ၌ ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိကုန်သော လူယောကျ်ား၊ လူမိန်းမ၊ ရဟန်းယောကျ်ား၊ ရဟန်းမိန်းမအများတို့သည် ဤဆိုခဲ့သော ကျင့်ဝတ် ပဋိပတ်ကို သာရိုသေစွာ ကျင့်သုံးကြရာ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက် အရှင်အာနန္ဒာက၊ အရှင်ဘုရား၊ ကိုယ်တော်မြတ် နိဗ္ဗာန်လားခဲ့သော် အလောင်းတော်ကို အဘယ်သို့ ပြုရအံ့နည်းဟု မေးလျှောက်သော် ဗုဒ္ဓလည်း ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား၏အလောင်းတော်ကို စကြာဝတေးမင်း၏ အလောင်းကို သဂြိုဟ်သကဲ့သို့ ပညာရှိသော မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ သူကြွယ်မျိုးတို့ မီးသဂြိုဟ်၍ ပူဇော်ကြလတံ့၊ ငါဘုရား၏ ဓါတ်တော်အပေါင်းကိုလည်း သတ္တဝါတို့ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါ စေတီတည်ထား၍ ကိုးကွယ် ပူဇော်ကြလတံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက် အရှင်အာနန္ဒာလည်း ကုသိနာရုံပြည်သို့ ဝင်၍ မလ္လာမင်းတို့အား ဗုဒ္ဓပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော့မည့် အကြောင်းကို ပြောကြားတော်မူ၏၊ မလ္လာမင်းတို့လည်း အဆွေအမျိုးအားလုံးကုန် စုရုံးလာကြပြီးလျှင် သောင်းသောင်းညံမျှ ငိုကြွေးကြလျက် ဗုဒ္ဓအား ရှိခိုးပူဇော်ကြလေ၏။

ထိုအခိုက် သုဘဒ္ဒ အမည်ရှိသော ပရိဗိုဇ် ရဟန်းသည် ကုသိနာရုံပြည်မှ ရောက်လာ၍ ဗုဒ္ဓအား ဖူးတွေ့လိုကြောင်း အရှင်အာနန္ဒာထံ ခွင့်တောင်း၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ထိုသုဘဒ္ဒရဟန်းအား ဗုဒ္ဓထံ ဖူးမျှော်ရန် ဝင်ခွင့် မပေးသဖြင့်

ဗုဒ္ဓသိတော်မူသော် ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားအား ဖူးမြင်၍ တရားအမှန်ကို သိလိုခြင်းကြောင့် ရောက်လာသော ဤသုဘဒ်ရဟန်းအား ငါဘုရားရှေ့တော်သို့ ဝင်ခွဲ့ပါစေ၊ ဤရဟန်းကား ယနေ့ည၌ ငါဘုရား၏ တရားအမှန်ကို သိမြင်၍ ရဟန္တာစစ်စစ် ဖြစ်မည့်သူတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။

သုဘဒ်ရဟန်းလည်း ဗုဒ္ဓ၏ ရှေ့တော်၌ တရားအမှန်ကို သိမြင်ပြီးလျှင် မိုးမသောက်မီ ရဟန္တာစင်စစ်ဖြစ်ခဲ့လေသတည်း။ ယင်းသို့ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်အား တရားပြပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာအား ခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ငါ၏သာဝကများဖြစ်သော သံဃာတော် အများတို့သည် ငါဘုရားလွန်ပြီ မရှိပြီဟုထင်မှတ်ကြလိမ့်မည်၊ ယင်းသို့မမှတ်အပ်။ ငါဘုရားသည် အကြင်သုတ် အဘိဓမ္မာ ကိုလည်း ဟောကြားအပ်ပြီ၊ ဝိနည်းတရားတော်ကိုလည်း ပညပ်အပ်ပြီ၊ ထိုအလုံးစုံသော သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ တရားတို့သည် ငါဘုရား လွန်သဖြင့် သင်တို့၏ ဆရာဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါဘုရား အစဉ်အမြဲ ရှိသည်ဟု မှတ်အပ်၏။

ထိုနောက်မှ ရဟန်းအများကို ခေါ်တော်မူ၍ ငါ၏ချစ်သားရဟန်းများတို့ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘုရား-တရား-သံဃာ၌၎င်း၊ မဂ်တရား-ဖိုလ်တရား၌၎င်း၊ ကျင့်ဝတ် ပဋိပတ်၌၎င်း၊ ယုံမှားတွေးတောခြင်းရှိအံ့၊ ယခုငါဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ရှိခိုက်မေးလျှောက်ကြကုန်ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ တပါးသောပုဂ္ဂိုလ်မျှ မမေးမလျှောက်ကြ။ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေကြသည်တွင် အရှင်အာနန္ဒာလည်း ဗုဒ္ဓအားရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား၊ သာသနာတော်၌ တစုံတယောက်သောသူမျှ ယုံမှားခြင်းမရှိပါပြီဟုလျှောက်ကြားသော်

ဗုဒ္ဓလည်း ချစ်သား ရဟန်းများတို့၊ ငါဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် မှာထားတော်မူခဲ့အံ့၊ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတို့ကြောင့် ဖြစ်လာသော သင်္ခါရတရားသည် ပျက်စီးတတ်ခြင်းသဘောရှိကုန်၏၊ သင်တို့သည် မမေ့မလျော့ မပေါ့မလစ်စေဘဲ သတိတရားနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်လော့ဟု နောက်ဆုံးမိန့်မှာတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်းသော ဈာန်သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။

ဤသို့ဖြင့် သက်တော် သုံးဆယ့်ငါးတွင် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ လေးဆယ့်ငါးဝါမျှ ကာလပတ်လုံး လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အကျိုးငှာ မြတ်သောတရားကို ဟောကြားလျက် ပွားစီးအပ်သော သာသနာတော်ကို ထားရှိတော်မူခဲ့သော သုံးလူတို့၏ အဖ မြတ်သော ဗုဒ္ဓသည် သက်တော် ရှစ်ဆယ် ပြည့်တော်မူ၍ သက္ကရာဇ် ၁၄၈-ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့ ညဦးယံဝယ် မလ္လာမင်းတို့အား တရားညွှန်ပြတော်မူ၍ သန်းခေါင်ယံ၌ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်ကို ဆုံးမတော်မူလျက် မိုးသောက်ယံဝယ် ရဟန်းသံဃာတို့အား များစွာဆုံးမတော်မူပြီးလျှင် အရဏ်တက်နီး လင်းအားကြီး အယာမ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူလေ၏။

နိဗ္ဗာန်ခွင်သို့ စံဝင်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကြောက်မက်ဘွယ်သော အခြင်းအရာကို ဖြစ်စေလျက် သွက်သွက်ခါမျှ မြည်ဟီးတုန်လှုပ်သတည်း။

တော်ပဲ့တင်လည်း၍ မဖြစ်ဘူးမြဲ လွန်ကဲသော အတိတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်သတည်း။

ထိုအခါ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့သည်၎င်း သဟံပတိမြဟ္မာကြီးနှင့် သိကြားမင်းတို့လည်း၎င်း ဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုလျက် စကြာဝဠာအနှံ့ ကြားသိစေရန် ကြွေးကြော်ကြကုန်၏။

နတ်အပေါင်းတို့ကား ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကာ အလောင်းတော်မြတ်အား ပူဇော်ကြကုန်၏။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ကုသိနာရုံပြည်သို့ကြွသွား၍ မလ္လာမင်းတို့အား အကြောင်းကိုကြားတော်မူ၏။ မလ္လာမင်းတို့သည် အလောင်းတော်ရှိရာသို့ ငိုကြွေးလျက် ရောက်လာကြပြီးလျှင် ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ကြဲဖျန်း၍ ကြီးကျယ်ခန်းနားသော မဏ္ဍပ်တို့ကိုစီမံပြီးလျှင် အတီးအမှုတ်အကအခုန်တို့ဖြင့် နေ့ညမစဲ အလောင်းတော် ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပကြလေ၏။

ထိုသို့ပူဇော်၍ ခုနစ်ရက် မြောက်သောအခါ အလောင်းတော်ကို စကြာဝတေးမင်းတို့အား သင်္ဂြိုဟ်သကဲ့သို့ တထောင်မျှသောပုဆိုး၊ ဝှမ်းနုတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် ရွှေကျင်း၌ချကာ ဆီလောင်း၍ ရတနာ အစုတို့ဖြင့် မွမ်းမံထားသော စန္ဒကူး ထင်းပုံထက်သို့တင်၍ မီးပူဇော်ကြလေ၏။ ထိုသို့မီးပူဇော်ကြသော်လည်း အလောင်းတော်ကို မီးမစွဲနိုင်သဖြင့် မလ္လာမင်းတို့သည် အရှင် အနုရုဒ္ဓါထံကပ်ပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား၊ ဗုဒ္ဓ၏ အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ကြသော်လည်း မီးမစွဲနိုင်ပါ၊ အကြောင်း ဘယ်သို့ရှိသည်ကို သိပါရစေဟု ပန်ကြားလေသော် အရှင်အနုရုဒ္ဓါက တကာတော်တို့ ဗုဒ္ဓ၏ တတိယ သာဝကကြီး ဖြစ်တော်မူသော အရှင်မဟာကဿပသည် ရဟန်းငါးရာ

နှင့်တကွ ယခုကြွလာလျက်ရှိနေပြီ၊ နတ်တို့သည် အရှင်မဟာကဿပကြီး ကြွရောက်လာမှ အလောင်းတော်မြတ် မီးစွဲစေသတည်းဟု မိဋ္ဌာန်ကြခြင်းကြောင့် မီးမစွဲနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မိန်တော်မူ၏။

အရှင်မဟာ ကဿပကြီး ကြွရောက်လာ၍ အလောင်းတော်မြတ်အား ကန်တော့ ပူဇော်ပြီးသောအခါ အလောင်းတော်ရှိရာ စန္ဒကူးထင်းပုံသည် တစုံတယောက်သော သူမျှ မီးမညှိရဘဲ အလိုအလျောက်ပင် လောင်ကျွမ်းတော်မူသတည်း၊ ကိုယ်တော်အားလုံး မီးကျွမ်းပြီးနောက် နတ်တို့သည် ကောင်းကင်မှနေ၍ ရေအယဉ်ကိုလွှတ်ကာ မီးကိုငြိမ်းသတ်ကြကုန်၏။

မီးငြိမ်းသောအခါ၌ ကိုယ်တော်၏ အသားတော် အရေတော် အရိုးတော်တို့သည် လူသုံးပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါ မိဋ္ဌာန်တော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း တပေါင်းတစုတည်း မထင်ဘဲ ပုလဲ ငွေဥအသွင်ကဲ့သို့တမျိုး ရွှေစင်ကဲ့သို့တသွယ် ချယားစေ့အဆင်းကဲ့သို့တဖုံ ဓာတ်တော်တို့သည် ရှစ်စိတ် ပမာဏမျှတည်ရှိကြ၏။

စွယ်တော်လေးဆူ၊ ညှပ်ရိုးတော်နှစ်ဆူ၊ နဖူးသင်းကျစ်တော်တဆူဟူ၍ ခုနစ်ဆူသော ဓာတ်တော်တို့သာလျှင် မကွဲမပြားပကတိအတိုင်း တည်ရှိတော်မူ၏။

မလ္လာမင်းတို့လည်း ထိုကြွင်းရစ်သော ဗုဒ္ဓ၏ ဓာတ်တော်အပေါင်းကိုယူ၍ ရွှေအိုး၌ထည့်ပြီးလျှင် ပန်းနံ့သာတို့ဆွတ်ဖျန်းလျက် သင်းချိုင်းတော်ရှိစရပ်သို့ ပင့်ဆောင်ပြီးလျှင် ထူးမြတ်

သော ရတနာပလ္လင်ထက်၌ တင်ကာ အထူးထူးသော ပူဇော်ခြင်း အမှုကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုနောက် ဓာတ်တော်မြတ်ကို ရတနာ ပန်းတောင်း၌ထည့်၍ ဆင်ပြောင်ရတနာ၏ ကျောထက်၌တင်ပြီး လျှင် ထီးဖြူတော် အုပ်မိုးလျက် လက်ဝဲလက်ျာ နောက်မျက်နှာ တို့၌ဆင်တတပ်၊ မြင်းတတပ်၊ ရထားတတပ်၊ လက်နက်ကိုင် သူရဲကောင်း တတပ်တို့ဖြင့် အထပ်ထပ် ဝန်းရံစေကာ မြို့တွင်း သို့ လှည့်လည်ပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်မျှ ဓာတ်တော်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပ ကြကုန်၏။ ထိုဓာတ်တော် ပူဇော်ပွဲသို့ နတ်သိကြားများလာ ရောက်၍ အထူးကြပ်မ စောင့်ရှောက်ကြလေ၏။

ထိုသို့ ဓာတ်တော်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပကြသည်အခိုက် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်မှ အဇာတသတ်မင်းသည်၎င်း ဝေသာလီပြည်မှ လိစ္ဆဝီ မင်းတို့သည်၎င်း အလ္လကပ္ပပြည်မှဗလအမည်ရှိ မင်းတို့သည်၎င်း ရာမရွာရှိ ကောလိယ မင်းတို့သည်၎င်း ဝေဋ္ဌဒီပတိုင်းရှိ ပုဏ္ဏား တို့သည်၎င်း ပိပ္ပလိဝန၌ရှိသော မောရိယ မင်းတို့သည် ၎င်း ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့ထံသို့ ဓာတ်တော်မြတ်တို့ကို ရလိုသည့် အကြောင်း တောင်းခံ လာကြလေ၏။ အဇာတသတ်မင်း အစရှိသော မင်းအချို့ကမူ ဓာတ်တော် မြတ်တို့ကို မရပါက စစ်အင်အားဖြင့် တိုက်ခိုက်၍ ယူအံ့ဟု မလ္လာမင်းတို့ထံ စစ်ချီ တက်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုသို့သော အခြင်းအရာကို သိရှိသော၊ မင်းတကာတို့၏ ဆရာဖြစ်သည့် ဒေါနပုဏ္ဏားကြီးသည် မင်းအပေါင်း တို့အား ဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်ကို ညွှန်ပြ၍ သင် မင်းမြတ်တို့၊ ငါတို့၏ဗုဒ္ဓကား သည်းခံခြင်း တရားကို ဟောကြား တော်မူခဲ့သည်၊ အဘယ့်ကြောင့် မညီမညွတ် ရှိရ မည်နည်း၊

သည်းခံခြင်းတရားဖြင့် ဓာတ်တော်တို့ကို အမျှပြု၍ ပူဇော်ကြပါ လော့ဟု ဆုံးမပြီးလျှင် ရှစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့အား ဓာတ်တော်တို့ကို ရှစ်စိတ်ခွဲ၍ ဝေငှပေးလေသတည်း။

—— ၁ ——

နိဗ္ဗူစံပြီ၊ ရှုမအိသား၊
သိင်္ဂီရွှေလှော်၊ အလောင်းတော်ကို၊
ထိုရော်ကဆုန်၊ လဆုတ်ကြို၍၊
ဂဠုန်နေ့သယ်၊ ခိုးငွေ့မနှော၊
ဓာတ်တေဇောလျှင်၊ ရှင်မောဥာဏ်စက်၊
ဝိဋ္ဌာန်ချက်ဖြင့်၊ လျှံတက်တောက်ရော်၊
မီးပူဇော်သည်၊ မွေတော်ရှင်စိတ် ကြွင်းတယ်ကို။ ။

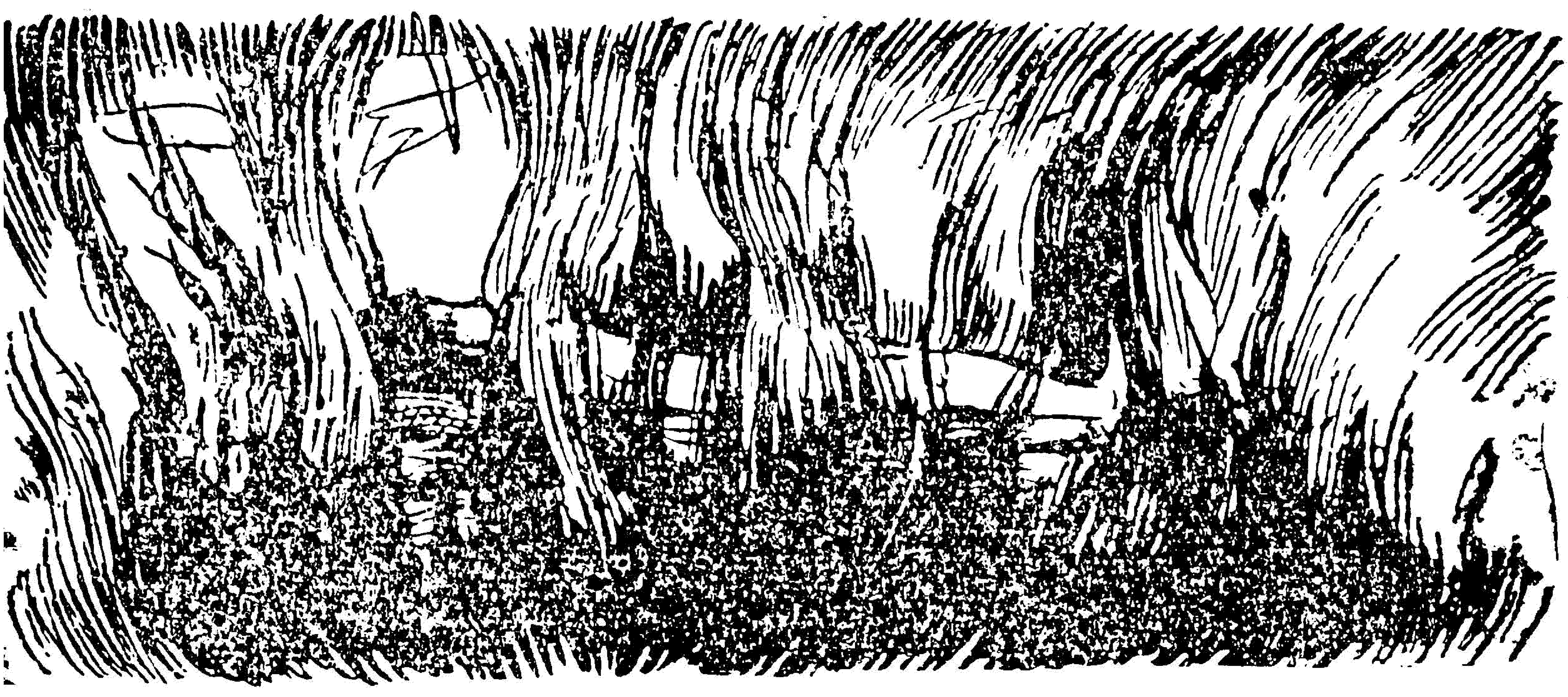

ကလေးဗုဒ္ဓဝင်
ပြီးပြီ။

လေ့ကျင့်ခန်း ၁

၁။ သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည်၊ မည်သည့် ဗုဒ္ဓထံတော်၌ ဘုရားဖြစ်ရန် ဗျာဒိတ်ခံယူပါသနည်း။

၂။ ဗုဒ္ဓအလောင်းတော်သည် ဘဝများစွာ သံသရာ၌ ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရာ နောက်ဆုံးဘဝ၌ တုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် အဘယ်အမည် ဖြင့် နတ်သား ဖြစ်လာပါသနည်း။

၃။ အလောင်းတော် နတ်သားသည် နတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့ပြီးနောက် မည်သူ၏ဝမ်း၌စွဲလန်း သန္ဓေတည်နေတော်မူပါသနည်း။

လေ့ကျင့်ခန်း ၂

၁။ အလောင်းတော် မင်းသားကို အဘယ်အရပ် ဌာန၌ ဖွားမြင်တော်မူပါသနည်း။

၂။ အလောင်းတော် မင်းသားသည် မယ်တော်၏ ဝမ်းကြာတိုက်မှ ဖွားမြင်တော်မူသောအခါ အဘယ်သို့ ကြုံးဝါးတော်မူပါသနည်း။

၃။ အလောင်းတော် မင်းသားကို မည်သည့်အမည် မှည့်တော်မူပါသနည်း။

၄။ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် သားတော် ဘုရားလောင်းအား ဘယ်အခါ၌ နှစ်ကြိမ်မြောက် ရှိခိုးပါသနည်း။

လေ့ကျင့်ခန်း ၃

၁။ ။အလောင်းတော် မင်းသားသည် အဋ္ဌာရသ အတတ်ပညာတို့ကို သင်ယူရပါသလား။
၂။ ။အလောင်းတော်မင်းသား တောထွက်တော်မူရန် မည်သူတို့က နိမိတ်ကြီးလေးပါး ပြလာပါသနည်း။
၃။ ။တောထွက်တော်မူခါနီး၌ ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကို မည်သို့ မိန့်ကြားပါသနည်း။
၄။ ။အလောင်းတော်မင်းသား ရဟန်းပြုတော်မူရန် ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးနှင့်တကွသော ကြာသက်နှုံးကို မည်သူလာ၍ ဆက်ကပ်ပါသနည်း။

လေ့ကျင့်ခန်း ၄

၁။ ။အဘယ့်ကြောင့် ပဉ္စဝဂ္ဂီဟု ခေါ်ပါသနည်း၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သည် မည်သူများ ဖြစ်ကြသနည်း။
၂။ ။အလောင်းတော်သည် ဒုက္ကရစရိယ မည်မျှကြာအောင် ကျင့်တော်မူပါသနည်း။
၃။ ။ဘုရားဖြစ်တော်မူသည့် ခုနှစ်သတ္တရာဇ လ, ရက်နေ့တို့ကို စုံလင်စွာ ဖော်ပြပါ။
၄။ ။ဗုဒ္ဓသီတင်းသုံးတော်မူရာ ခုနစ်ဌာနတို့၏ အမည်များကို ဖော်ပြပါ။
၅။ ။ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်မှ ခြောက်သွယ်သော ရောင်ခြည်တော်တို့သည် ဘယ်အခါ၌စ၍ ပျံ့မြူးတော်မူပါသနည်း။

လေ့ကျင့်ခန်း ၅

၁။ ။ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဓမ္မစကြာ ဟောကြားတော်မူသော ခုနှစ် သက္ကရာဇ်၊ လနေ့ အချိန်တို့ကို စုံလင်စွာဖော်ပြပါ။

၂။ ။ဗုဒ္ဓထံ၌ ပဌမဦးစွာ ပဉ္စသီလခံယူသော သူ၏အမည်ကို ဖော်ပြပါ၊

၃။ ။အဘယ့်ကြောင့် ငါးပါးသီလဟု ခေါ်ဆိုပါသနည်း။ ငါးပါးသီလမြဲခြင်း၏ အကျိုး၊ ငါးပါးသီလမမြဲခြင်း၏ အပြစ်တို့ကို ဖော်ပြပါ။

၄။ ။ဗုဒ္ဓ၏ လက်ျာရံ၊ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါး၏ ဘွဲ့အမည်တော်များကို ဖော်ပြပါ။

၅။ ။ဗုဒ္ဓသည် သားတော် ရာဟုလာအား မည်သည့် အမွေ တော်ပေးပါသနည်း။

၆။ ။ဗုဒ္ဓသည် ဘယ်အခါ၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူပါ သနည်း။

လေ့ကျင့်ခန်း ၆

၁။ ။ဗုဒ္ဓအား ပြစ်မှား၍ မြေမျိုခံရသော ရဟန်း၏အမည်ကို ဖော်ပြပါ။

၂။ ။ဗုဒ္ဓအား ပြုစုလုပ်ကျွေးနေတော်မူသည့် ရဟန်း၏ အမည် ကို ဖော်ပြပါ။

၃။ ။ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရန် မည်သူလာ၍ တောင်းပန် ပါသနည်း။

၄။ ။ဗုဒ္ဓ၏ မျက်မှောက်တော်၌ နောက်ဆုံး ရဟန္တာဖြစ်သူ၏ အမည်ကို ဖော်ပြပါ။

၅။ ။ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသည့် ခုနှစ် သက္ကရာဇ် လနေ့ အချိန်တို့ကို စုံလင်စွာဖော်ပြပါ။

၆။ ။ဓါတ်တော် မွေတော်တို့ မည်မျှကျန်ရှိ၍ မည်သူတို့ခွဲဝေယူကြပါသနည်း။

———o———